

Nordisk Tidsskrift for fornyelse,
felleskap og fostring.

hvete kornet

Nr. 10

OKT.
1984

Norge, Sverige
kr. 13.00
Danmark kr. 16.00

*Paulus og
kvinnen*

Les om:

«EN TAPER SOM VANT»

UTROSKAP

i serien «kriser i ekteskapet»

**BIBELSKOLEN SOM SENDER
TV 24 TIMER I DØGNET** ▶

**PRESTEN SOM BLE
TROS-FORKYNNER**
Ulf Ekman gir
svår på tiltale

Redaktør
Rolf Erik Janøy

Adresse til redaksjon og ekspedisjon
Boks 770
3191 HORTEN

Besøks adresse:
Baggerødgt. 5, HORTEN

Ekspedisjon og distribusjon
Inger Svendsen
Treffes mand. - torsd. 9.00 - 14.00
Telf. 033-44 726

Redaksjonssekretærer
Unni Flatha, Ellen Ofte Jakobsen
Anne Hove Sunnarvik

Faste medarbeidere
Leif Jacobsen, Pelle Karlsson,
Robert Kvalvaag, Bjørn Lindvig,
Edin Løvås, Jim McInnes, Sven Nilsson,
Terje Rygh, Helene Thorsell, Åge Åleskjær

Grafisk form og tegnegruppe
Leif Harry Håvåg, Rolf Jansson,
Svein Thorkildsen, Ivar Øksendal

Redaksjonell målsetting
HveteKornet er et nordisk tidsskrift for fornyelse, fellesskap og fostring. Bladet vil på kristen grunn arbeide for og med Guds folk. Uavhengig av organisasjoner og grupperinger vil vi fritt rapportere om hva Gud gjør i Kristi Legeme. Vi ønsker å være med å formidle Guds planer og hensikter med sin menighet i dag. Vi vil samle om Jesus Kristus, virke for kjennskap og åpenhet for Åndens gjerning, slik at den enkelte kristne og den lokale menighet kan fornyes utfra bibelske prinsipper
HveteKornet vil tjene Kristi legemes oppbyggelse.

Annonser
Kontakt redaksjonen

Regnskap
Hanne Marit Rygh
Revisjon
Registrert revisor
Svein V. Korsgården
3080 Holmestrand

Abonnement
Norge og Sverige kr 110,- pr. år, Danmark D.kr. 140,-. Kan bestilles ved å sende navn og adresse til ekspedisjonen. Gaveabonnement 1 år kr. 80.00. (Flypost til utlandet + kr. 80,-)

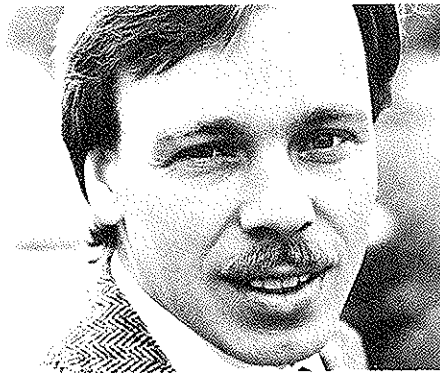
Bankgiro nr. 2450.07.10167
Dansk postgiro: 9 46 40 26
Svensk postgiro: 42 49-9

Signerte artikler
og innlegg uttrykker forfatterens meninger. Disse er ikke nødvendigvis å oppfatte som redaksjonens.

Ettertrykk
av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

Sats, paste-up, repro og trykk:
Tangen-Trykk A/S, Drammen

Hyrderøsten

Tekst: Fred Jakobsen

I den gamle pakt fikk folket kjennskap til Herren gjennom prestes og profeters. Men vi som lever i den nye pakt, har løfter om at vi alle kan få kjenne Herren (Jer 31,34). Gjennom Jesu forsoning er vi satt i direkte forbindelse med Faderen. Han kjenner oss og vi kan kjenne Ham!

Ledet

I Joh 10 forteller Jesus lignelsen om hyrden og sauene. Han er selv hyrden som gir sitt liv for sauene. De som kjenner Hans stemme, og følger Ham, er sauene Hans.

I flere av versene nevnes stemmen eller røsten til hyrden. V. 4: «Sauene følger ham, for de kjenner hans stemme.» V. 16: «Også dem skal jeg lede; de skal høre min røst.» Det er i et slikt forhold Herren har tenkt at Hans barn skal leve. De skal kjenne Herrens stemme og bli ledet av den.

Mange vil si at Herrens tale, det er Bibelen, Guds ord. Det er rett at Bibelen har en sentral plass. Herren taler gjennom den og alltid i overensstemmelse med den. Men det finnes noe mer. Hver og en av oss skal få eie et så nært forhold til Herren at vi hører Hans røst og ledes av den. Skal vi kunne tjene Herren rett, må vi ledes av Hans røst. I våre menigheter og fellesskap er det fundamentalt at vi lærer å bli ledet av hyrderøsten.

Hvordan?

Når Jesus sier at vi skal høre Hans røst, tror jeg Han mener det helt bokstavelig. Herren vil tale på en måte som gjør at vi vet det er Hans stemme vi hører og ikke noe annet. Herren vil tale i vår ånd, vårt hjerte, ved Den Hellige Ånd. Herren vil vise oss

hva vi skal gjøre i forskjellige situasjoner. Han trøster, oppmuntrer og viser vei videre. Han taler til oss om andres behov så vi kan være til hjelp. Hvordan hører en så Herrens tale? En opplever en visshet med seg selv om at dette var Herren. En føler trygghet, fred og glede. Herren skaper ikke forvirring eller usikkerhet, det er frukt av våre egne tanker. Erfaring vil gjøre at vi stadig blir sikrere på hva som er Herrens røst. Om vi skulle ta feil, lærer vi også av det. Å kjenne Herrens stemme tilhører et normalt kristenliv. I tiden som kommer vil mange bringe vitnesbyrdet: Herren talte til meg, jeg handlet og det ble til glede og velsignelse.

Virksomhet

Mye virksomhet har stagnert fordi hyrden ikke har fått lede oss. Vi gjør ting fordi vi har lært det av andre eller fordi det alltid har vært slik. Resultatene blir heller magre.

Guds rike går fram der Guds ånd får slippe til i og gjennom våre liv. Det er en åndelig kamp vi står i. Seire kan bare vinnes og Guds rike bare gå fram ved Guds ånd.

Vi må vende oss til Herren og søke Hans ledelse. Først når vi vet hva Herren vil, kan vi handle. Når vi gjør oss avhengige av Herren, vil Han vise hva vi skal gjøre. Jesu forhold til Faderen er vårt eksempel. I Joh 5,19 sier Jesus: «Sønnen kan ikke gjøre noe av seg selv, men bare det han ser Faderen gjøre.» Jesus var selv avhengig av åpenbaring før Han gjorde sine gjerninger. På samme måte må vi få se Herrens vei før vi setter i gang med våre aktiviteter. Lik Jesus er vi helt avhengige av at Gud åpenbarer seg for oss.

Det er det Han har kalt oss til: Å leve i et nært og fortrolig samfunn med Ham (Joh 14,21; 1 Kor 1,9).

Velsignelse

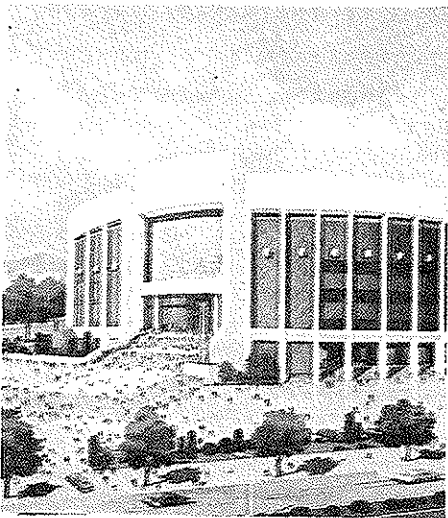
Det er en vanskelig, men nødvendig prosess å legge ned all den virksomhet som ikke blir gjort på befaling fra overhyrden. Dersom vi skal kunne tjene Herren og åpenbare Hans herlighet i vår tid, er det avhengig av at vi lærer å kjenne hyrderøsten. Å vandre i Ånden er å leve i samfunnet med Jesus på en slik måte at vi hører Hans stemme og gjør det Han sier til oss.

*Nordisk Tidsskrift for fornyelse,
felleskap og fostring.*

hvetekornet

– i tjeneste for Kristi legeme –

OKTOBER 1984

Side 9

Side 13

Side 42

REPORTASJER:

- 4 **En taper vant**
Møte med Konrad Egeland..
- 8 **Bønn og kjærlighet**
Sven Nilsson rapporterer fra et besøk i Yonngi Chos menighet i Korea.
- 12 **Mer enn ord**
Intervju med presten og forfatteren Anders Bergem om samtalens betydning.
- 18 **Kan vi tro Gud til vår framgang?**
Et imngående intervju med trosforkynneren Ulf Ekman.
- 24 **Bibelskole sender TV 24 timer i døgnet**
Vi besøker HDH-skolen i Danmark.
- 37 **Aglows samles på Gjøvik**
Rapport ved Anne Hove Sunnarvik

UNDERVISNING:

- 10 **Et kongelig presteskap**
Sven Nilsson
- 15 **Ris og ros**
Anders Bergem
- 26 **Paulus og kvinnen**
Helene Thorsell
- 28 **Hellighets vekkelsen**
Robert Kvalvaag
- 30 **En nasjons fødselsveer**
Derek Prince
- 38 **Guds måte**
Åge Åleskjær
- 40 **Gave til å gi**
Kjell Sjøberg
- 42 **Utroskap**
Anne Hove Sunnarvik
- 46 **Menigheten som omvendelsesmiljø**
Edin Løvås

FASTE SPALTER:

- 2 **Hjertespråk**
Fred Jakobsen
- 7 **20 spørsmål:**
Pastor Bjørn Brovold svarer
- 33 **Plater og bøker**
- 34 **Speilet**
Nyheter fra kristenfronten
- 44 **Fra lesekroken**
Aktuelle klipp
- 45 **Kommer i neste nummer**

EN TAPER

– Jeg så på meg selv som en udugelig taper, forteller Konrad Egeland i dette intervjuet. Et av de midler han i sin selvforakt grep til, var hasj. Men mens han sonet en dom for hasj-smugling, begynte gode ting å hende i Konrads liv. I fengselet opplevde han en radikal omvendelse. Da han ble løslatt, dro han rett til Sarons Dal. Der ble han så godt mottatt at han siden har blitt der. I dag har han en ansvarsfull stilling på Kvina Trykk.

– Det jeg bare kunne drømme om tidligere, er nå en virkelighet. . .

Tekst og foto: Rolf Erik Janøy

Følsom

Konrad forteller at selv om han ikke har noen bakgrunn i et kristent miljø, hadde han et godt barndomshjem. Besteforeldrene var kristne, og deres liv gav ham gode og varige inntrykk.

– Jeg merket den kjærlighet og omsorg de hadde for meg, selv når jeg oppførte meg dumt, sier han stille.

Alt i ung alder fikk han personlige problemer å stri med fordi han hadde et følsomt og nærtagende sinn. Han utviklet kompleksjoner og en nesten sykkelig mangel på selvtilit.

– Selv når jeg visste rett svar, ble jeg så usikker når lærerne spurte meg om noe, at jeg svarte galt. Hans redsel for å «dumme seg ut» gjorde ham bundet og unaturlig.

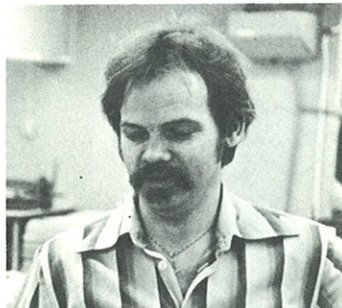
– For meg var årene på skolen gjennomvevet av frykt. Det gikk galt med alt, minnes han. På tross av at han sterkt ønsket en høyere teknisk utdanning, fikk han dårlige karakterer på grunn av sine problemer, noe som bare forsterket frykten og følelsen av å være en født taper. – Jeg sa til meg selv at du kan like godt gi opp alt. Du er en taper, og vil alltid være det.

I denne stilling ble Konrad et lett bytte for dårlig påvirkning. – Når jeg så noen røyke, så ville jeg gjøre det samme. Men han ville nødvendigvis være med på noe som stred mot hans samvittighet.

Popgruppe

Den lykkeligste tiden under oppveksten opplevde Konrad etter han fikk gode venner som drev med musikk. I fire–fem år dro han rundt med en popgruppe i helgene, ved siden av sin jobb på en fabrikk.

Bandet var kjent og populært på Sørlandet

– Hadde jeg ikke møtt Jesus i fengselet, hadde jeg kanskje ikke levd i dag, sier Konrad Egeland ettertenksomt. Til høyre ser vi han på sin arbeidsplass i Kvina Trykk.

det og andre kanter av landet. Baksiden av medaljen var at dette miljøet brakte ham i nærkontakt med alkohol og «stoff». Gruppen brukte rusmidler for å komme i stemning før de skulle spille.

– De gav meg en røyk engang, og først etterpå fikk jeg høre at det var hasj; slik begynte jeg med det.

Guttene i bandet kunne iblant være så påvirket at de ikke var i stand til å spille. Det var stoffmisbruk som førte til at hele bandet til sist ble oppløst. Flere av de som var med der, har det siden ikke gått så bra for i livet, og Konrad var også på full fart mot nye problemer.

Kalt

H.K.: – Tenkte du noen ganger på dette med Jesus?

K.E.: – Ja, jeg tenkte ofte på det jeg hadde hørt gjennom min bestemor og det jeg hadde lært på søndagsskolen. Den måten som Jesus var på, omsorgsfull og god, hadde brent seg fast i meg. Slik ville jeg også gjerne være. Men jeg så meg selv som et dårlig og mislykket menneske som ikke kunne gjøre noe riktig. Men jeg hadde alltid en trang i meg til å forsvare de forsvarelseløse, og det var nok fordi Jesus kalte

på meg hele tiden. Jeg hadde lært at Jesus var en god kamerat, en du kunne kjenne deg fri sammen med.

– Hvordan hadde du det rett før du kom i fengsel?

– Jeg så på meg selv som en udugelig taper. Jeg hadde det vondt inni meg. Jeg følte på at jeg ikke hadde noe utdanning og at jeg var ubrukkelig. En kveld i denne tiden mens jeg var særlig nedfor, hadde jeg en spesiell opplevelse. Jeg ba til Gud om at Han nå måtte vise meg den rette veien. Da fikk jeg se et lysende kors! Det ble helt klart for meg at det var Gud som hadde vist meg at veien til Ham var Kristi kors. Jeg hadde tatt et standpunkt i hjertet, men fryktet for mennesker. Jeg ville hverken ha hjelp fra dem, eller bekjenne hva jeg hadde opplevd. Jeg hadde lært å kjenne en del som kalte seg kristne, men de kunne skjelle hverandre ut over gjerdet, så det gav meg ingen tillit.

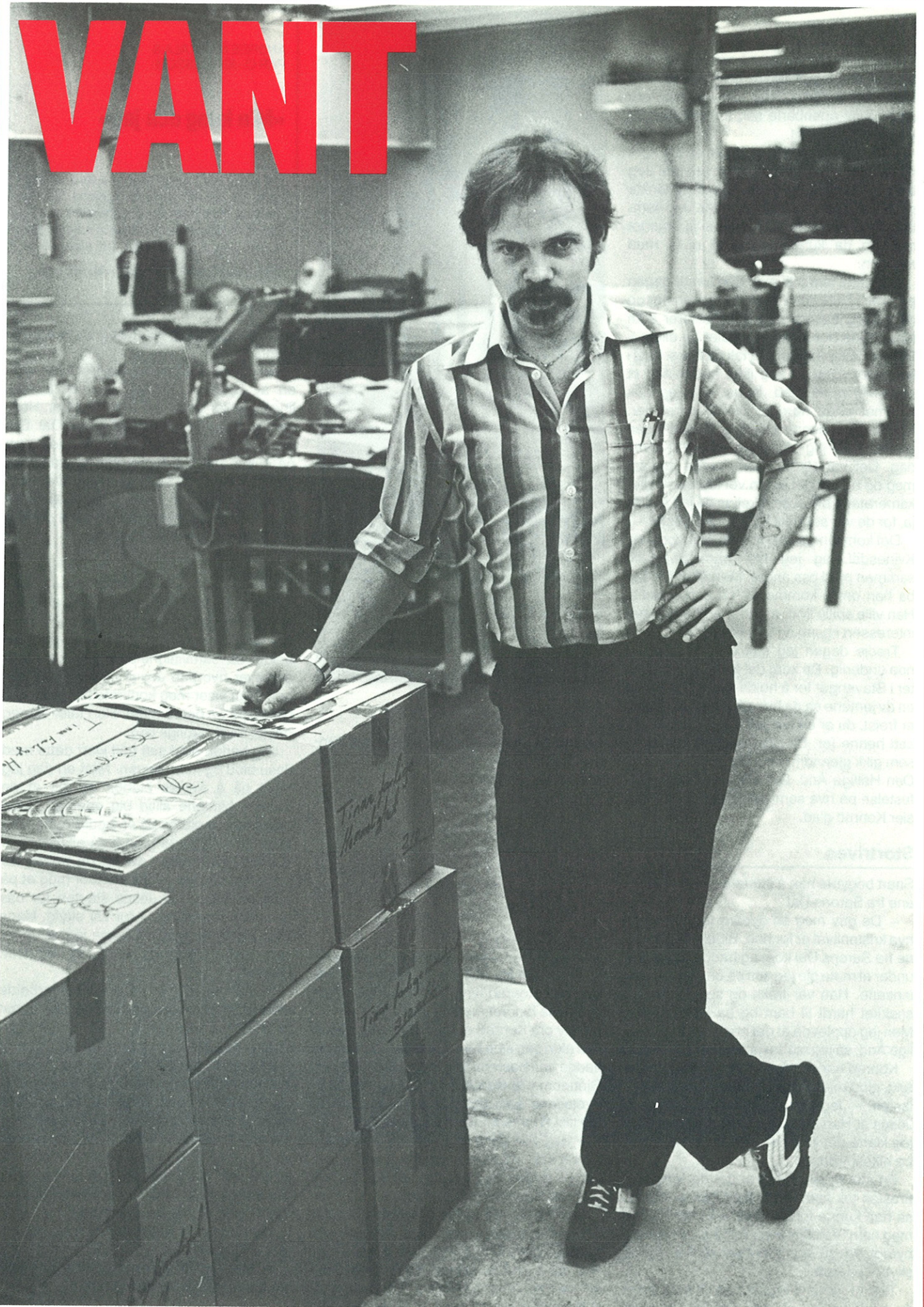
Fengsel

Det var ingen problemer å få tak i hasj, og Konrad brukte mye av dette stoffet.

Etter hvert kom politiet inn i bildet, og de fant hasj hjemme hos ham under en ransaking. Da han kom til forhør, fortalte han åpent om alt han hadde vært med på i forbindelse med hasj, bl.a. en «smuglertur» til Danmark. Han fikk to dommer for dette, men ble tross alt mildt behandlet av retten, siden han selv hadde tilstått og ikke hadde vært noen hovedmann hverken i salg eller smugling av stoff. Han kjente det i grunnen som en lettelse å kunne gå i fengsel for å gjøre opp det han hadde forbrutt mot samfunnets lover. Han fikk tre måneder, tidligere hadde han sluppet med bøter. Han ble satt inn på Åna kretsfengsel som er ofte besøkt av kristne grupper.

Fortsetter på side 6

VANT

Et spørsmål

Konrad fikk møte Jesus på en underlig måte. Det var ingen møter eller andre som vant ham for Gud, men det var som om Jesus selv åpenbart seg for ham, og alt skjedde i fengselet.

– Det første jeg ble spurt om da jeg kom på cella mi, var om jeg var en kristen! Jeg ble både betenkt og stum, og satt og tenkte på det spørsmålet i fem minutter. Jeg samtalte med Jesus til jeg kunne si ja i hjertet mitt, og da kunne jeg også si ja med munnen.

Gud talte sterkt til meg den første dagen på Åna: «Hvis du vil gi ditt liv til meg her og nå, vil jeg bevare deg fra alle farer som lurar, både her inne i fengselet og ellers.» Det var ikke problem å få tak på f.eks. hasj i fengselet. Dersom jeg ikke hadde fått et personlig møte med Jesus, ville jeg nok kommet enda hardere ut på kjøret der. Hadde ikke denne radikale forandringen skjedd, tviler jeg på om jeg ville vært i live i dag. Det var Herren som hadde stanset meg og nå var det ingen vei tilbake. Cellekameratene ble overlykkelige da jeg svarte ja, for de var selv blitt kristne i fengselet.

Det kom inn en annen fra hjembygda mi, Kvinesdal, og jeg fikk ham på cella sammen med oss andre. Men etter en dag ba han om å komme på en annen celle. Han ville spille kort, mens vi andre var mer interessert i bønn og bibellesing.

Tredje dagen jeg satt der, hendte det noe underlig. Da kom det folk fra Ten Center i Stavanger for å holde møte. Det første en av jentene sa da hun så meg, var: «– Du er frelst, du er en kristen.» Jeg hadde aldri sett henne før. Da opplevde jeg en strøm som gikk gjennom meg, det var en fylde av Den Hellige Ånd. Det ble en mektig stadfestelse på hva som var skjedd med meg, sier Konrad glad.

Stortrives

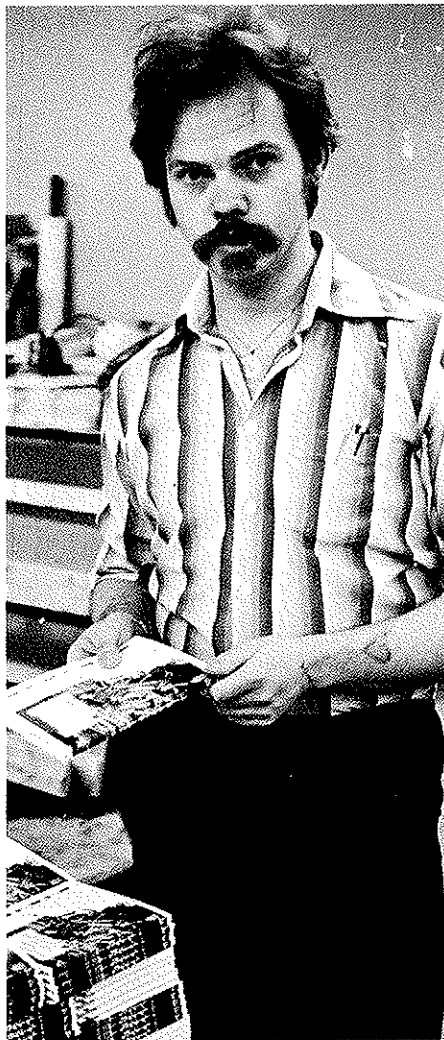
Snart begynte han å studere Evig Liv-kursene fra Sarons Dal.

– De gav meg en dypere forståelse av hva kristenlivet er for noe. Bibelskoleelevne fra Sarons Dal kom og hadde møter, og under et møte ble jeg sint på en av de andre innsatte. Han var frekk og spydig, så jeg snakket hardt til ham og ba ham ti stille. Men jeg opplevde at det bedrøvet Den Hellige Ånd, så jeg måtte gå å be om tilgivelse.

Konrad hadde på de ti årene han hadde røkt, gjort mange forsøk på å bli kvitt denne lasten. – Jeg gav opp, men nå sa jeg til Jesus at Han måtte gjøre noe med det, for jeg klarte det ikke selv. Da løste Han meg fra nikotintrangen.

En stor opplevelse var det da fengselspresten tok ham med på en kameratklubb så han kunne fortelle hva som var skjedd med ham. Velsignelsen ved å gi det vitnesbyrdet, var så stor at det var som å «gå på skyer» etterpå.

Tiden i fengsel brukte han til mye bønn og bibellesing, og han fikk god kontakt

med både kristne og ikke-kristne medfanger. Dette gjorde at han stortrivdes i fengselet, så tiden gikk fort.

Da han riste fra Åna etter å ha sonet sin dom, var det med sorg.

– Tenk om jeg hadde kunnet sitte her i tre år istedenfor tre måneder, tenkte han. Det var så mange han hadde fått fine samtaler med som hadde hatt det verre i livet enn han selv hadde.

Til Sarons Dal

– Jeg reiste fra Åna og rett opp til Sarons Dal, sier Konrad ivrig. Det var ingen som kunne ha hindret meg fra det.

Selv om Konrad er fra Kvinesdal, hadde han aldri satt sine ben i Sarons Dal. Men nå hadde han bestemt seg for å søke jobb der. Gjennom brevkurset Evig Liv og bibelskole-elevne som besøkte Åna, hadde han fått tillit til virksomheten i Sarons Dal.

– Jeg ville gjøre nytte for meg. Bare jeg kunne stå opp hver morgen og vite at det var et arbeid som ventet, så kunne det være det samme med lønna.

Den første jeg møtte i Sarons Dal, var Eivind Edvardsen, bror til Arii. Jeg kjente til hans tidligere liv, og han hadde også hørt hva som hadde skjedd med meg. Han spurte med en gang om jeg ville være med til Korshavn og vitne på et møte der. Det

ANDRÉE MUSKALA &
PER O. JOHANSSON:

«Min kung och jag»

NY KASSETT med gamle kjære sanger som: Ovan där, Jag er frigjord, Gyllne morgon, Mitt hem bortom bergen ... m.fl. Deres forrige kassett ble en suksess! Pris kun kr. 54,-. 2 stk. kr. 100,- fritt tilsendt fra:

TROSMAGASINET, 2266 Arneberg

var første gang jeg var ute og vitnet som fri mann.

De gav meg arbeid og jeg fikk flytte inn i en av hyttene. Jeg jobbet som forskalingsnsnekker sammen med Gunnar Hanssen, som var byggeleder i Sarons Dal. Det var interessante tider. Siden fikk jeg jobb på Kvina Trykk. I dag er jeg ansvarlig for maskinparken på ferdiggjøringa. Det hadde aldri vært i mine tanker at jeg skulle få en så ansvarsfull stilling. Det jeg bare drømte om tidligere, har blitt virkelighet.

Praksis

– Det er viktig å tjene Herren på arbeidsplassen du har, mener Konrad.

– Jeg blir velsignet gjennom å gjøre arbeidet så samvittighetsfullt jeg kan. Jeg opplever hvordan Jesus er nær hele dagen. Han viser meg konkrete ting som kan gjøres på en bedre måte. Han taler til meg om de mest utrolige ting.

Jeg hadde aldri sett helt klart dette med Jesu blod og forsoningen. Men en dag jeg holdt på å skjære blader, så jeg at de øverste bladene alltid ble ødelagt. Dette måtte kunne gjøres på en bedre måte. Jeg begynte å legge et blad som allerede var ødelagt, på toppen, slik at de andre ble beskyttet. Da ble det så klart for meg at på samme måten tok Jesus støytten for oss alle. Han ble «plaget» for vår skyld. Hans blod beskytter meg så lenge jeg er under det. Er vi underlagt Ham, så tar Han støytten.

Jeg synes det er veldig fint å arbeide med kristne blader og bøker. Jeg vet at det er Guds ord som går ut, og at mange mennesker kan bli hjulpet gjennom det. Det er derfor jeg jobber på trykkeriet – for å kunne hjelpe andre mennesker gjennom det som jeg holder på med. Gud har kalt oss til å være praktiske arbeidere. Det er stor sorg for meg hvis noe vi lager, blir stygt. Jeg vet at Gud ikke vil at vi skal sende ut noe som er slurvete gjort. Gud vil at vi skal gjøre et skikkelig arbeid fordi vi representerer Ham i alt vi gjør, sier Konrad Egeland.

Han opplever fremdeles at ikke alle dager er like lette.

– Men tenk at jeg som før følte meg som en taper, nå har vunnet i Kristus!

20 spørsmål

Bjørn Brovold

er født i Ringsaker i 1947. Han er nå bosatt på Raufoss, der han er pastor i Baptistmenigheten, en tjeneste han har hatt i 4 år. De første årene han var tilknyttet Det Norske Baptistsamfunn, virket han som evangelist i Gudbrandsdalen og Trøndelag. Siden har han vært forstander for menigheten i Oppdal, Sarpsborg og Stavanger. Han har litterære interesser, så mye av fritiden blir brukt til å lese. Bjørn er gift med Bjørg, og de har tre barn – to gutter og en jente.

1. Hva opptar deg mest nå?

– Utarbeidelsen av en menighetsvekststrategi for menigheten og dens virkegrener.

2. Hva skremmer deg i samtiden?

– I samfunnet generelt svekkelsen av samhold og fellesskapsfølelse.

I kristen sammenheng tendenser til nedvurdering av den lokale menighets betydning.

3. Hva gleder deg i samtiden?

– De mange unges glødende begeistring for Kristus, og deres vilje til å la seg engasjere for evangeliets fremme.

4. Hvilke samfunnsspørsmål engasjerer deg?

Mange spørsmål opptar meg, men jeg har ikke tid til noe engasjement. Menighetsarbeidet tar all min tid.

5. Hvilke metoder har du mest tro på i evangeliseringsarbeidet?

– Systematisk og målbevisst personlig evangelisering.

6. Hva slags program ville du ha mer av i radio og TV?

– Vil heller svare på hva jeg ville ha mindre av: Færre programmer med vold og grov språkbruk, samt mindre hard-musikk. Noen flere frikirkelige møter/gudstjenester vil være av det gode.

7. Hva leser du helst i et blad med kristen målsetting?

– Stoff som gir noe for både hjerne og hjerte.

8. Hvilken bok leste du sist?

– Leser alltid to bøker samtidig. Nå sist: 1984 av Georg Orwell og «Developing your Church Training Program» av Havis og Householder.

9. Har du et sitat du liker?

– Pastor T.B. Barratts siste ord: «Det er mere land å innta!»

10. Hvilke menneskelige egenskaper setter du høyest?

– Hensynsfullhet. Evnen til å styre sitt temperament.

11. Hva mener du er sann åndelighet?

– Å kunne erkjenne at en medkristen kan være en like god kristen som en selv, uten å ha gjort de samme erfaringer/opplevelser, og uten å ha samme syn på alle spørsmål.

Hva mener du kjennetegner et bibelsk menighetsliv?

– Jeg er redd spørsmålet. Mange har altfor bastante meninger om dette. De som er mest skråsikre, er ofte eksponenter for et langt fra bibelsk menighetsliv.

13. Hva forventer du av en god preken?

– Den skal gi undervisning, inspirasjon, utfordring. Publikumsfrieri i form av billige effekter er en uting og bør ikke forekomme.

14. Hva er de største muligheter for Guds rike i dag?

– At Guds folk møter medmenneskers tomhet og frustrasjon med en slagkraftig presentasjon av den levende, livsforvandlerende Jesus Kristus.

15. Hva mener du kan fremme Jesu bønn i Joh 17,21 om «at de alle må være ett»?

– Skrifstedet taler ikke om organisatorisk, men personlig enhet. Mye oppriktig, men likevel misvisende og skadelig forkynnelse kunne vært unngått dersom flere hadde lest skrifstedet grundigere. Mye av den avstand som i dag måtte finnes blant troens folk, er skapt nettopp som en følge av forfeilet enhets-forkynnelse.

16. Hvilke sannheter tror du er mest forsømt i forkynnelsen i dag?

– Alle predikanter har sitt særpreg. Til sammen tror jeg vi har en solid bredde i forkynnelsen.

17. Hva mener du styrker familiesamholdet best?

– Åpenhet. Evne og vilje til kommunikasjon.

18. Har du hatt en leveregel som har vært nyttig for deg?

– La ikke solen gå ned over din vrede.

19. Hva har inspirert deg mest i det siste?

– Å se mulighetene som ligger i at menighetsvekst-tenkingen omsettes i praksis.

20. Kan du kort gjengi noe som framkalte smilet hos deg?

– I et møte for en tid siden var en liten gutt til stede sammen med sin far. Da jeg gikk fram for å bekjentgjøre kommende møter, trodde gutten at jeg skulle preke. Han ble tydelig overrasket da det hele var gjort på et par minutter. Halvhøyt sa han: «I dag var'n kort, Pappa!»

BØNN OG KJÆRLIGHET

hemmeligheten til vekkelser i Korea

Da Sven Nilsson deltok på den store internasjonale forbønnskonferansen i Korea, besøkte han også Yoido Full Gospel Church og møtte Yonggi Cho. Menigheten feiret i fjor sitt 25-årsjubileum; et jubileum som avsluttes med innvielse av et nytt kirkebygg til neste høst.

I forbindelse med jubileet ba vi Sven Nilsson gi oss inntrykk fra sitt første besøk i den verdenskjente menigheten.

Reportasje: Sven Nilsson

Det er søndag morgen i Seoul, Sør-Korea. Klokken nærmer seg ti. Jeg er på vei til Yoido Full Gospel Church sammen med et par andre svensker som deltar i den store internasjonale forbønnskonferansen. Taxisjåføren har ingen problem med å finne

Folk strømmer ut fra et av møtene i Full Gospel Church en søndag formiddag, mens andre venter på å komme inn. Lokalet er nå i ferd med å ombygges, se bildene på neste side.

fram til tross for at Seoul er en by med ca. 9 millioner innbyggere. Kirken ligger på en stor øy der det tidligere også var en flyplass. Når vi kommer fram, ser vi en kolo-sal bygning omgitt av bygningsstillaser. Men også i en byggetid blir kirken brukt til sitt formål. Masser av mennesker er samlet utenfor kirken. De presser hardt mot en avsperring mens de venter på at gudstjenesten som begynte klokka 9 skal bli ferdig og kirken tømt slik at de kan få plass.

Syv gudstjenester

Det er en sterk opplevelse å se alt dette på nært hold. Visst har jeg lest om det og hørt andre fortelle, men å kjenne atmosfæren og se hvor omfattende denne forsamlings gigantiske arbeid er, gjør et svært sterkt inntrykk. Syv gudstjenester avløser hverandre hver søndag. På hver av disse kan det delta opptil 20 000 mennesker. De som ikke får plass i selve kirken, følger gudstjenesten via TV i andre lokaler. 140 000 mennesker samles altså hver søndag. Likevel er ikke en gang halvparten

av menighetsmedlemmene på plass. I april 1984 hadde forsamlingen 362 000 medlemmer. I løpet av 1985 regner de med å være oppe i en halv million!

Som utenlandske gjester blir vi vist til en del av lokalet der vi kan følge gudstjenesten på engelsk via øretelefoner. Men det er mye som overvelder oss uten oversettelse også. Sangen, bønnebruset, det enorme engasjementet og responsen fra møtedeltakerne. Gudstjenesten følger et ganske fast mønster med liten plass for spontane innslag. Dette er en praktisk nødvendighet av hensyn til at hver gudstjeneste må være ferdig til en viss tid for å gi plass til den neste. Likevel kjennes ikke ordningen som noen tvangstrøye. Livet, gleden, bønner og lovsangen fyller hver del av gudstjenesten.

Koreanske kristne samlet til bønnemøte i en park i Seoul. I pinsen i år hadde de satt av tre dager til bønn og faste, og da møttes de her i denne parken. Ca. 100.000 mennesker deltok.

Yonggi Cho prekte da vi var der. Når han er hjemme, har han ansvaret for undervisningen i tre av søndagens sju møter. Et stort orkester og kor medvirker. Kirkesalen er som et glitrende hav av mennesker. Etter ca. en time er gudstjenesten slutt, og lokalet tømmes hurtig og systematisk.

Sammen med noen andre utenlandske gjester fikk jeg treffe Yonggi Cho på hans kontor etter gudstjenesten. Han ga en del opplysninger om forsamlingsorganisering og omfattende virksomhet, og svarte på spørsmål.

Bønn viktigst

– Hvordan er det mulig å holde en menighet på nesten 400 000 medlemmer sammen?

– Vi har delt Seoul inn i 14 distrikt. Hvert distrikt er i sin tur delt i 11–18 underavdelinger, og hver slik underavdeling består av 14 seksjoner. Seksjonene er bygd opp av 5–15 husmenigheter som består av 5–10 husstander. Vi har 228 lønnete pastorer og ca. 45 000 ledere som gjør sin tjeneste på fritid.

– Hva er hemmeligheten til den fantastiske livskraft og utvikling som finnes i denne menigheten?

– Egentlig er det ingen hemmelighet. Vi benytter bare det som vi vet at Gud bekjenner seg til. Bønn og kjærlighet er grunnlaget for alt som skjer i forsamlingen. Selv bruker jeg 4–5 timer i bønn hver dag. Det er min viktigste tjeneste.

Fra samtalen med Yonggi Cho etter gudstjenesten. Nærmest t.v. står Elon Svanell og frue (ny pastor i Citykyrkan i Stockholm).

Yonggi Cho ga et sterkt inntrykk av vitalitet, kjærlighet og glede. En kan vanskelig tenke seg at denne mannen har rukket å oppleve denne forsamlingsveksten til tross for at han bare er i 40-årsalderen. Forsamlingen ble grunnlagt 1958, og i forbindelse med 25-årsjubileet skal det nye kirketilbygget innvies i oktober. Det lokalet som tidligere rommet 10 000 personer er da bygd ut til å kunne ta imot 30 000! Men med hjelp av TV-overføringer skal 60 000 personer ha mulighet til å følge med i gudstjenesten.

Misjonsbevisste

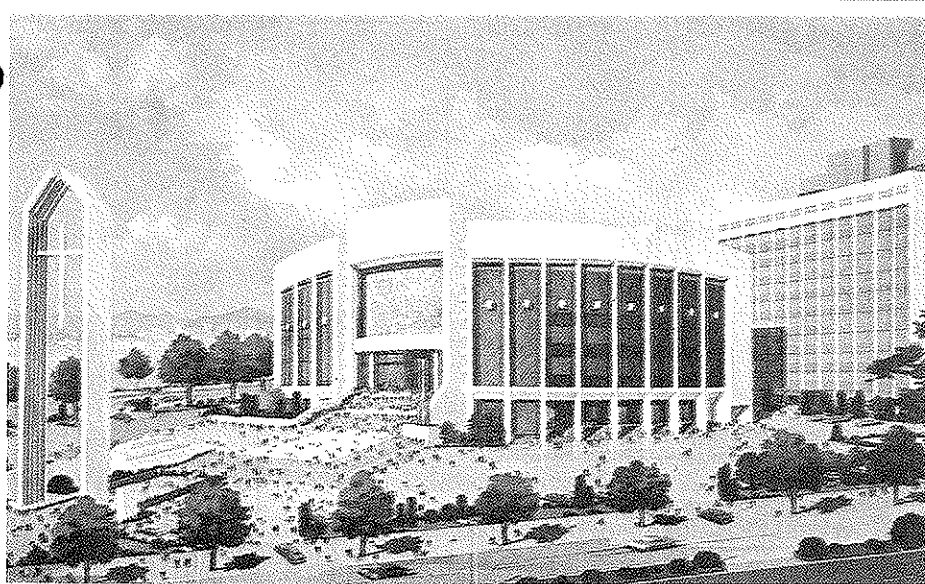
Forsamlingen utvider nå kraftig sin misjon i andre land. I 1983 hadde de 45 misjonærer i 16 forskjellige land fordelt på 6 kontinen-

Fortsettelse side 11

Det nye kirkebygget slik det blir ferdig til innvielse om et år. Det vil romme 30.000, mot det gamle lokalet som rommet 10.000. I tillegg vil ytterlig flere tusen kunne følge møtene via TV-skjermer rundt om i bygget.

Lokalet vi ser her på bildet ble påbegynt bygget for 15 år siden og innviet 1973, tidsnok til å ta imot pinsevevnenes 10ende verdenskonferanse. Dette lokalet har menigheten nå, men det ombygges nå for å bli som på bilde ovenfor.

Historisk oversikt

Pastor Paul Yonggi Cho er født 14.2.1936. Etter at Korea-krigen hadde ødelagt 80 % av Seoul, var nøden stor blant Sør-Koreas innbyggere. Fattigdom og sykdommer plaget hele nasjonen.

I denne vanskelige situasjonen dannet Jashil Choi og Yonggi Cho sammen med tre andre en menighet 18. mai 1958. Først hadde de et lite militærtelt (se bildet) som lokale. Etter hvert som menigheten vokste, utvidet de med ekstra telt. Denne første virksomheten lå i Daejo-Dong, vest for Seoul. Senere flyttet de til Seodaimunområdet hvor de i 1962 innviet et kirkebygg med 1.500 sitteplasser.

I 1962 byttet menigheten navn fra «Full Gospel Revival Center» til «Full Gospel Central Church». 1973: Innvielse av nytt kirkebygg på Yoido.

1974: Innvielse av bønnefjellets kapell.

1977: Church Growth International ble organisert. Innvielse av det 10 etasjes bygget til World Mission Center, og innvielse av Memorial Gymnasium.

1979: Menigheten passerer i november 100.000 medlemmer.

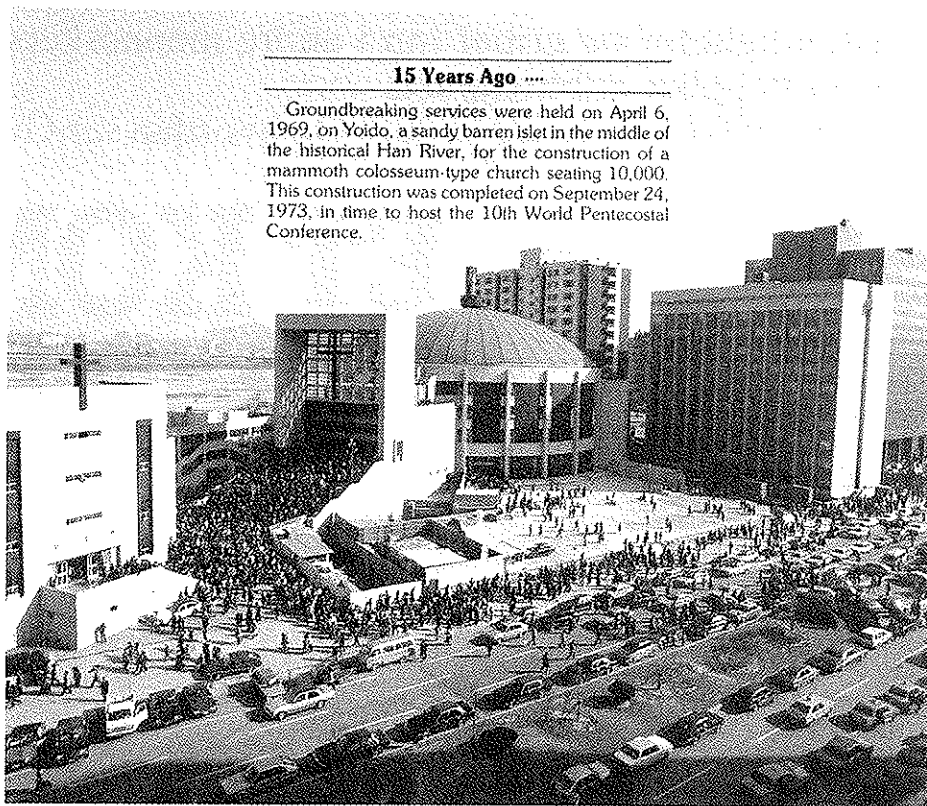
1981: Passerer i november 200.000 medlemmer. Innvielse av nytt 13 etasjes bygg for World Mission Center.

1982: Innvielse av nytt kapell på bønnefjellet, «Bønnebyen». Utgir Church Growth på engelsk.

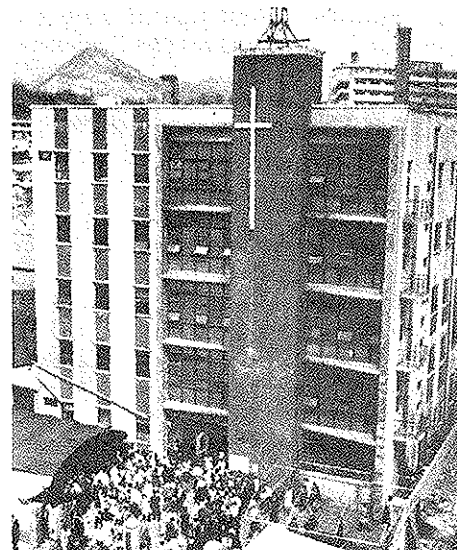
1983: Åpning av nye TV-studio. Ny utvidelse av kirkebygningen påbegynnes.

15 Years Ago ....

Groundbreaking services were held on April 6, 1969, on Yoido, a sandy barren islet in the middle of the historical Han River, for the construction of a mammoth colosseum-type church seating 10,000. This construction was completed on September 24, 1973, in time to host the 10th World Pentecostal Conference.

Dette lille teltet var det første lokalet for Full Gospel Central Church, for 25 år siden møttes fem personer her og grunnla menigheten. Etter tre år med jevn vekst bygget man lokalet til høyre, som rommet 1500 mennesker.

ÅNDELIG MAKTSKIFTE

GUDS RIKE GJENOPPRETTES

Gjennom vår bønnetjeneste innfor Faderen begynner vi å regjere med Kristus allerede nå. Gud har gjort oss til «konger og prester». I egenskap av «prester» bærer menigheten fram menneskene innen det område vi bor. Dette er et viktig utgangspunkt for en tjeneste for Gud, der vi påvirker omstendigheter og griper inn i andre menneskers liv uten at de uttrykkelig ønsker det eller er blitt spurt.

Med hvilken rett gjør vi det? Og hvordan ser Gud på oss?

*Tekst: Sven Nilsson
Tegning: Svein Thorkildsen*

Representere innfor Gud

I den gamle pakt finnes en representasjonstanke som Gud anerkjente som en åndelig virkelighet, nemlig at en liten del kan representere helheten. Uten å gå nærmere inn på dette forholdet i GT, vil jeg bare peke på at prestene, og i særdeleshet overpresten, ved en rekke handlinger bar fram hele menneskeheten innfor Gud. Først utvalgte Gud Israels-folket til å være Hans eiendom framfor andre folk, eller snarere til å representere alle andre folk. Gjennom denne utvelgelse skulle de være et rike av prester og et hellig folk. Ut av dette folk av prester ble det utvalgt et spesielt presteskap — Levi stamme — og til slutt utvalgte Gud EN prest — overpresten — med oppgave å bære hele folket fram for Gud i det aller helligste. Det som prestene gjorde, kom hele folket til gode, selv om folket ikke deltok i tjenesten i Tabernaklet.

Når det heter at vi er «en utvalgt slekt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk som er Guds eiendom . . .» (1 Pet 2,9), så innebærer det at vi som Guds menighet har rett til å bære fram mennesker og områder på jorden og begjære deres utfrielse fra Satans makt og velsigne dem i Jesu navn. På den måten regjerer vi med Kristus i denne tiden. Begrepet «kongelig presteskap» innbefatter denne tjenesten innfor Gud blant menneskene.

Hva eller hvem representerer du?

Hvor mye vi kan representere beror på hvilket område Gud tildeler oss for vår tjenes-

ET KONGELIG PRESTESKAP

Som Guds representanter har vi fått delegert åndelig myndighet til å utøve autoritet over det område Gud har gitt oss.

te. Det kan være vår egen familie, vår slekt, vårt nabolag, stedet vi bor, vårt land eller en hel verdensdel. Om vi er trofaste i det lille, kommer Gud til å utvide vårt område stykke for stykke.

Paulus skriver i Rom 12,3 at vi «ikke skal gjøre oss større tanker enn vi bør». Til denne formaning legger han til at vi skal «bruke vår forstand og være sindige. Hver og en skal holde seg til det mål av tro som Gud har gitt ham.»

Om dette gjelder tjenestene i alminnelighet i Kristi legeme, kan det også sies om vår «regjering med Kristus» i den åndelige krigføringen. Gud gir oss visse områder for vår tro som vi skal åpne for Guds rikes tiilsynekomst. Det kan gjelde vår egen familie, nabolaget der vi bor, skolen, arbeidsplassen eller større geografiske områder. Det kan også gjelde mer spesielle områder som f.eks. Stortingets arbeid, kultur og massemedia, sosialomsorgen, abortlov-givningen osv. Dersom det er spørsmål om alminnelige velsignelsesbønner, kan hver

enkelt kristen delta i en slik forbønnetjeneste. Men når det gjelder å gå imot åndsmakter, fyrster og åndehærer i himmelrommet, behøver vi støtte og beskyttelse fra hverandre i Kristi Legeme.

Hvilket område Gud gir deg å «regjere over», kommer du til å forstå av den kjærlighet, den byrde og den tro som Herren gir deg for det du skal be for. Be om at Han også fører deg sammen med andre som har fått samme byrde. La Den Hellige Ånd få utføre det verk i dere sammen som innebærer at dere kommer til enhet om hvordan dere skal be og forenes i Jesu navn.

Gud er i og for seg ikke avhengig av mange for å gi seier. Det avgjørende er hvor mye disse representerer sammen og hvilken tillit de har til Guds muligheter. Å representere noe betyr at jeg bekjenner meg til den sammenhengen jeg skal representere. Her ligger en stor hemmelighet. Be at Gud hjelper deg til å forstå det på riktig måte. ☁

ET KONGELIG PRESTESKAP

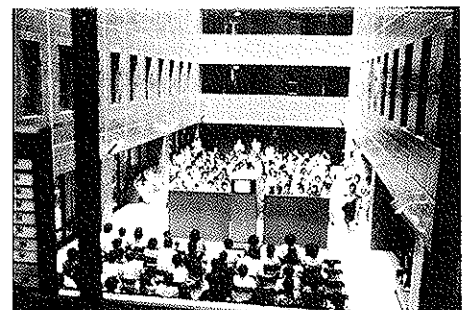
Vekkelsen i Korea Fortsettelse fra side 8

ter. Den største utfordringen er Japan som ligger bare noen få timers flytur fra Sør-Korea. Forsamlingen har som mål at 10 millioner japanere skal bli frelst, og de ber og arbeider for dette. Det er en trosvisjon som sprenger alle tidligere erfaringer for hvordan det er å drive misjon i Japan. Men jeg tror at de er i Guds vilje med sitt mål.

Selv om Full Gospel Church med Yonggi Cho som pastor er den menigheten som har blitt mest kjent i resten av verden i forbindelse med vekkelsen i Korea, skal en være klar over at det finnes mange andre kirker med en liknende utvikling i dette landet. Den protestantiske misjon feirer sitt 100-årsjubileum i år. Og det er virkelig en ekspansiv og levende del av kristenheten som jubilerer. Vekkelsen pågår over hele landet, og tilveksten fortsetter. I dag er 25 % av Koreas 40 millioner innbyggere kristne, og overalt ser en kirker. De er lette å se, for de bygges alltid så høye at korset rager over all annen bebyggelse selv om kirken ikke ligger høyere i terrenget enn andre bygg. Det skal finnes over 25 000 kirker i Korea, og Seoul blir iblant kalt «Kirkenes by».

At det har blitt slik i Korea kommer sikkert av at Koreas kristne, mer enn kristne i noe annet land, har blitt kjent for sitt intense

◀ *Ganger og alle tenkelige kroker av kirkebygget var beslaglagt av søndagsskoleklasser mens møtet pågikk.*

For de mange som ikke får plass i hovedsalen under gudstjenesten blir møtet overført via internt TV til en rekke mindre rom rundt selve storsalen.

bønneliv. De fleste kirker har bønn hver morgen, og flere steder er det spesielle bønnefjell. Der er det mennesker samlet i bønn natt og dag.

Tross at verdens øyne er mest rettet mot Sør-Koreas enorme økonomiske utvikling, tror jeg at det er den koreanske kristenhetens investeringer i bønn og misjon som kommer til å bety mest. Ikke minst for det enorme misjonsarbeid som fremdeles venter på å bli utført i Asia. ☸

MER ENN ORD

Tekst: Unni Flatha
Foto: Rolf Erik Janøy
Tegning: Svein Thorkildsen

«Det finns gull og perler i mengder, men å tale med kunnskap er et kostbart smykke» (Ordsp 20,15).

Dette visdomsord av Salomo er tema for den aktuelle boka «Mer enn ord». Den tar for seg samtalens rolle og verdi for det menneskelige fellesskap. Mye vondt kunne vært unngått og mange seire vunnet, om vi hadde mer visdom og vilje til å snakke sammen.

Vi fikk en samtale med forfatteren av boka, den 44 år gamle Anders Bergem fra Nord-Møre. Bergem har vært menighetsprest i Trøndelag, men de siste 3 ½ år har han vært prest ved Dikemark Sykehus. Han har nå et års permisjon, og vikarierer som lærer ved Diakonhjemmets teologisk-administrative høgskole. Der underviser han bl.a. i etikk og livssynslære. Han er det noen vil kalle en «profesjonell samtaler». Gjennom mange års erfaring har han fått verdifull innsikt i dette emnet.

Hverdagsforhold

– **Har du skrevet din bok for «profesjonelle sjelesørgere», Anders Bergem?**

– Nei, tvert imot. Kolleger vil nok finne mye av stoffet selvfølgelig. Boka er skrevet med tanke på hverdagens mange situasjoner og forhold, slik vi hver på vår måte opplever den. Den er tiltenkt alle som vil la seg bruke som et redskap for å bygge opp det kristne fellesskapet.

– **Du peker sterkt på de kristnes ansvar for hverandre. Hva tenker du spesielt på da?**

– Vi velger gjerne den letteste veien. Vi velger å bruke tid sammen med dem vi liker, de som har egenskaper som tiltaler oss. Slik skulle det ikke være i kristen sammenheng. «Venner velger vi, søsken får vi,» heter det. Som søsken er vi kristne

gitt til hverandre, og det er et forhold som forplikter. Vi har et helt spesielt ansvar for å ta vare på hverandre – støtte, veilede og oppmuntre hverandre.

– **Kommer dette for lite fram i dagens forkynnelse?**

– Jeg synes ikke det kommer nok fram. Forkynnelsen har i de senere år lagt stor vekt på «å elske seg selv». Man snakker om selvtilfredshet, selvbevissthet og selvrealisering. Rett forstått kan det være bra, men vi må ikke få et individualistisk forhold til Gud. I urkristendommen ble fellesskapet og samhørigheten sterkt framhevet. «Når ett lem lider, lider de alle.» Det som angår en, angår alle. Hvis ikke dette praktiseres, blir menigheten et sted hvor vi plukker det vi vil ha til eget bruk – og kaller det opp-

byggelse.

– **Hvordan kan vi nærme oss det urkristne fellesskapet?**

– Jeg er overbevist om at vi må komme tilbake til noe av det de første kristne hadde. Jeg tror at bevegelsen med husmenigheter, som etterhvert også har kommet inn i Den norske kirke, er en riktig vei å gå. Formålet med dem bør ikke være sosialt fellesskap i første rekke, men at en møtes for å ta seg av hverandre, både åndelig og praktisk. Noe av poenget er jo at vi skal fungere sammen i et utvidet fellesskap.

Det er også et sterkt vitnesbyrd for verden at det er noen som virkelig har omsorg for hverandre og tar seg av hverandre. Men det må naturligvis ikke virke ekskluderende.

– **Hva er oppbyggelse?**

– Oppbyggelse i bibelsk betydning er noe som gjelder hele menigheten eller fellesskapet, ikke enkeltindivider slik mange tror. Vi har sikkert alle hørt: «Det var et godt møte i går, jeg følte meg oppbygget.»

Ti er stener som *sammen* bygges opp til et levende tempel. Her kommer samtalen inn som et viktig redskap vi ikke må la ligge ubrukt. Først når vi er villige til å åpne oss for hverandre, kan det bli virkelig nærhet og ekte fellesskap i Guds menighet. Derfor skal vi legge vinn på å oppøve oss i å

snakke sammen i kjærlighet.

Når troen, håpet, kjærligheten, viljen og evnen til tjeneste vokser, når fellesskapet blir sterkere, da skjer oppbyggelse.

Samtalen

– **Du er opptatt av samtaleens plass i forkynnelsen av Guds ord. Er ikke prekenformen tilstrekkelig?**

– Prekenen står sentralt i all forkynnelsen, ingenting kan erstatte den. Men enetalen har sine svakheter, derfor er samtalen et verdifullt supplement. Det er positivt

sykdom».

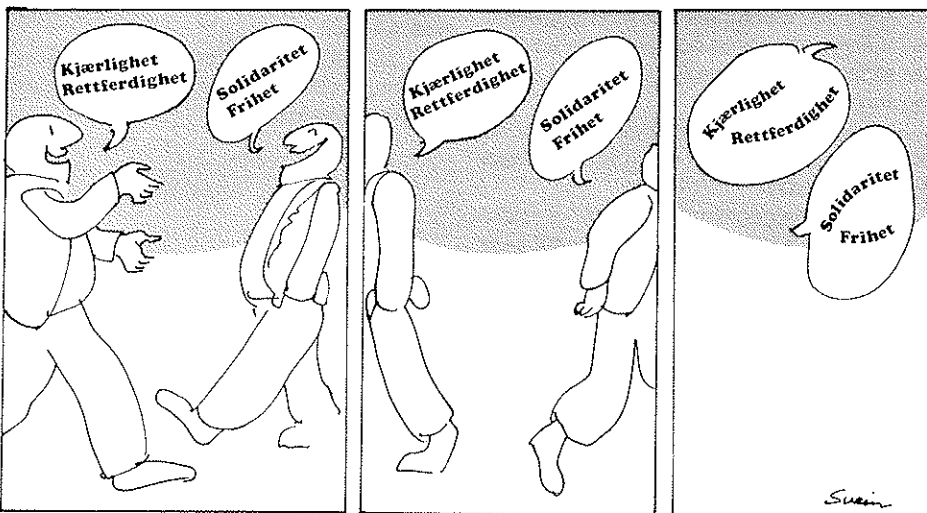
– **Hva er det vi lettest gjør feil når vi samtaler med hverandre?**

– At vi er for lite villige til å *lytte* til hverandre. Vi hører det som blir sagt, men lytter ikke til signalene bak ordene og fasaden. En kan komme med en spottende bemerkning, og vi svarer aggressivt. En annen lufter et generelt etisk spørsmål, og vi kommer med et moraliserende svar, prefabrikkert og firkantet. Jeg sier ikke at det skjuler seg noe bak *alt* som sies, men svært ofte kan en negativ bemerkning være «billetten» til å komme inn på et spesielt emne, og det generelle spørsmålet kan være svært personlig.

Når vi møter mennesker bare «på overflaten», kan våre svar bli til mer skade enn hjelp. Mister du et menneskes tillit, mister du mennesket. Vinner du dets tillit, kan du senere si det nesten hva som helst, og det forblir din venn.

– **Når kristne møtes, snakkes det ofte om vær og vind og andre overfladiske ting. Hvordan kan vi gjenvinne samtalen på en slik måte at vi kan tjene hverandre gjennom den?**

– Å tjene betyr å gjøre noe til beste for et annet menneske. En måte å bruke samtalen på, er å invitere. Det vil si å gi et signal om at vi er villige til å snakke om andre ting enn de siste rykter. Det kan vi gjøre ved å komme med litt av vårt eget. Er vedkommende interessert i en dypere samtale, vil

Ord – kan bli hengende i luften, om vi ikke er villige å lytte til hverandre. – Vi må ikke møte hverandre bare «på overflaten», sier sykehusprest og forfatteren Anders Bergem. I dette intervjuet tar han opp sentrale sider av samtale kunsten.

om det i forbindelse med en preken kan avsettes tid for samtale, gjerne i grupper, hvor man kunne dele tanker og følelser omkring det man nettopp har hørt. Spørsmål og eventuelle misforståelser kunne oppklares, og hele forsamlingen ble aktivisert.

Det finnes ulike tjenester. Den som ikke kan preke, kan være en god «samtaler», og omvendt. Å stå og preke kan bli et rollespill; en samtale i forbindelse med prekenen kan være med å hindre en slik «yrkes-

han eller hun oppfatte signalet og benytte anledningen. Vi må være villige til å ta det første skrittet selv.

Men la oss ikke tre vår egen åpenhet ned over hodet på andre. En må først sende ut en liten føler for å finne ut om den andre er interessert i en samtale på et dypere plan. Det er viktig i alle samtaler, både kristne imellom og overfor ikke-kristne. Ta ett skritt om gangen og gi den andre muligheten til å komme med sin respons. Her ligger litt av nøkkelen til å åpne oss for hverandre – vi må prøve å finne den grad av åpenhet som er naturlig i den bestemte sammenhengen.

Sjelesorg

– **Vi har vært vant til å tenke på dypere**

Samtaler som sjelesorg, og at det er pastorens eller prestens område. Hvordan ser du på dette?

– Selvfølgelig kan det være ting som det er best å snakke om med en som er vant til å veilede andre. Men behovet er like stort for å få snakke med noen om de ting vi er opptatt av i hverdagen. Å oppsøke en sjelesørger er noe ekstraordinært for de fleste, og få går til det skrittet.

– Du mener altså at alle troende kan være sjelesørgere?

– Ja. Vi bør legge mer ansvar på det alminnelige prestedømme. Vi skal hjelpe og veilede hverandre. Også i kristne kretser har vi overlatt stadig mer til «profesjonelle» på alle felt.

Fellesskapet

– Hva er tegn på at fellesskapet blir sterkere?

– At de forskjellige tjenestene som lovsang, forbønn, rettledning og de praktiske tjenester begynner å fungere. Et annet viktig tegn er at det blir mindre av negative ting som sladder, baktalelse og misunnelse.

– Lovsangen har altså med fellesskapet å gjøre?

– Jeg tror at skal lovsangen være ekte, må vi være trygge på hverandre. Trygge på at her er det ingen som er ute etter å få noe på oss, at det ikke blir noen baksmell. Fellesskapet må bli så trygt at vi kan åpne oss og legge bort de maskene vi bærer. Det er et tegn på at menigheten er oppbygget når fellesskapet er sterkt nok til at den enkelte tør slippe løs mer av seg selv både i glede og sorg.

– Å åpne seg for hverandre er jo også avhengig av trygghet og tillit. Hvordan fremmer vi det?

– Jeg tror egentlig ikke vi kan «skape» tillit. Jeg har lyst til å bruke et uttrykk som Einar Lundby brukte mye: «å leve i lyset». Det kommer nemlig veldig mye an på om vi selv lever åpent for Gud og nær Ham, om vi virkelig står for det som vi gir inntrykk av utad. At andre får tillit til oss, er en frukt av vårt forhold til Gud.

Til en viss grad kan vi nok også lære det. Vi kan gjøre frukten et hakk bedre, menneskelig talt, ved å lære oss en del konkrete ting, som f.eks. å være oppmerksomme på hvordan vi forholder oss til andre. Jeg har selv blitt tatt i skole fordi jeg fleipa for mye. En annen ble veldig usikker på meg fordi han ikke visste hva som var ment som fleip, og hva som var alvor. Det er en måte å holde folk på avstand på. Vi må våge å gi ut noe av vårt eget.

Kort sagt er det to ting som er viktige i denne sammenheng: å leve i lyset og å invitere ved å åpne seg selv for den andre.

Ekteskapet

– Samtale i ekteskapet høres jo så selvfølgelig ut, men har det ikke lett for å bli «vær og vind» der også?

– En fruktbar samtale mellom ektefeller er noe av det vanskeligste å oppnå fordi de

er så utlevert til hverandre. Det er ikke noe vanskelig for ektefellen å «få tak på» oss. En kan ikke spille noen rolle overfor ektefellen. Det kan lett bli slik at ektefellene går og vokter på hverandre, litt usikre på hva «syns kona mi om meg helt innerst, innerst inne?» En kan lett være litt redd for at ektefellen mener noe annet enn det som vanligvis kommer fram. Da kan vi bli redde for å komme i virkelig nærkontakt.

Jeg arbeidet et år på Modum Bad nervesanatorium, og ble ofte sår innvendig når jeg hørte ektefeller fortelle hver for seg om mange års ekteskap. Jeg forsto at de aldri hadde vært nær hverandre i samtaler, aldri vært virkelig åpne fordi de ikke hadde nok tillit til hverandre.

Det er så lett å gå i forsvar, vanskelig å finne måter å si ting på uten at det blir oppfattet som angrep, så blir det en kamp i stedet for et fellesskap.

– Hvordan skal en kunne komme ut av denne situasjonen?

– Jeg tror at vi er nødt til å oppdra oss selv til å gå rett på sak selv om det kan koste og være vanskelig. Noen sier delvis på spøk: «Hvis kona og jeg er uenige, går jeg meg bare en tur, og så går det over.» Det synes jeg er en tåpelig løsning, for da lagrer det seg bare opp. Det er mye bedre å sette seg ned og snakke om vanskelighetene. Og vi skal ikke være så redde for å søke hjelp hos hverandre.

– Kristne ektepar har kanskje mye uoppdaget å hente i en slik samtale med hverandre?

– Ja, det tror jeg. Det er en fallitterklæring om jeg ikke kan samtale åpent og nært med min ektefelle. ☹

GLAD
KRISTEN
SANG

Karl
Georg
Rognstad

LA OSS PRISE GUD

JA! Jeg ønsker tilsendt ..... eks. av Karl Georg Rognstads kassett: «LA OSS PRISE GUD». Sommerpris: kr. 45,- (+ oppkr.).

Navn: .....

Adr.: .....

P.nr./Sted: .....

Kupongen sendes til:

K.G. ROGNSTAD
FJOLSTIEN 15, 3118 VÅLE

Mer enn ord

Anders Bergem:

MER ENN ORD

Om samtalens plass og betydning, i hjem og ekteskap, på arbeidsplassen, i menighet og forsamlinger.

– Jeg ønsker at vi skal bli mer bevisst hvordan vi bruker oss selv, og vårt forhold til hverandre, sier forfatteren.

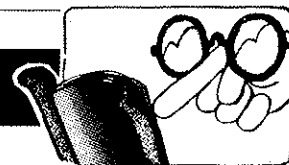
Hf. kr. 55,-.

«Vennlige ord er som dryppende honning.»

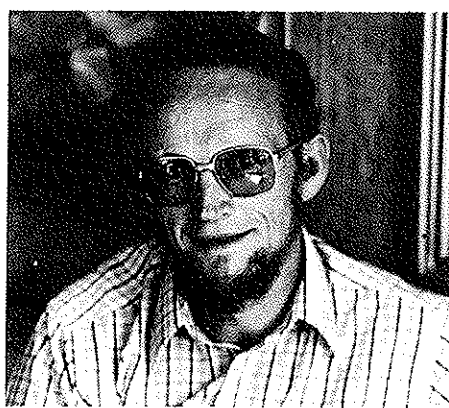
(Asker & Bærum Budstikke)

Lunde Forlag

ROS OG RIS

I forbindelse med intervjuet med sykehusprest Anders Bergem, gjengir vi her et kapittel fra hans aktuelle bok «Mer enn ord». Det begynner med følgende skriftsted:

«Vennlige ord er som dryppende honning, søte for sjelen og sunne for kroppen.»

«En venn er trofast selv når han slår, en fiendes kyss er svikefulle.» (Ordspr 16,24 og 27,6)

*Tekst: Anders Bergem
Foto: Rolf Erik Janøy
Tegning: Svein Thorkildsen*

Det er ofte forstemmende å legge merke til hvor vanskelig det er for oss mennesker å si gode ord til hverandre. Å gi ros synes å være mye verre å få til enn å gi ris.

Det som er bra, tier vi med, mens vi ofte er raske til å synge ut når det gjelder forhold vi ikke er fornøyd med hos andre. Så går vi omkring og gir næring til det nokså negative selvbildet mange har, i stedet for å hjelpe hverandre til å få tak i det gode.

Slik skulle det ikke være.

Både Guds ord og psykologien – samt vår egen erfaring – roper høyt om hvor

viktig det er at vi tar oss av hverandre og er gode mot hverandre. Det gjelder også med tanke på ros og gode ord. Og hos alle mennesker er det noe å rose, så sant vi bare er interessert i å finne det.

«Kappes om å hedre hverandre,» sier apostelen Paulus (Rom 12,10 gml. overs.) «Vær gode mot hverandre,» sier han også (Ef 4,32).

Og i enkelte retninger innenfor psykologien understrekes det meget sterkt hvor uhyre viktig det er at vi blir «klappet», dvs. at vi får nærhet, varme og oppmuntring helt fra vi blir født. Barn som ikke opplever noen slik støtte, kan faktisk bli skadet for livet.

Er vi med i Guds barneflokk på jord, betyr det at vi har et særlig ansvar for hverandre. Det betyr også at vi skal ha omsorg for hverandre og ta oss av hverandre. Å si gode ting hører med til denne omsorgen. For vi trenger alle å få varme og finne bekræftelse på vårt eget verd. Ja, det er en livsnødvendighet for oss.

Selv har jeg mer enn en gang opplevd hvordan en vennlig og rosende bemerkning har ligget og varmet og gjort godt i flere dager. Og særlig godt har det virket hvis ordene kom i en periode hvor jeg kanskje følte meg sliten og mislykket. Da kunne ord som dette være det som skulle til for å få det til å begynne å gå rette veien igjen. For ordene fortalte at på tross av mine egne følelser av nederlag og skuffelse, så var det noen som så meg, ja, som satte pris på at jeg var til.

Og dessuten – når vi selv møter varme og konkret godhet, blir det også så mye lettere å møte andre på samme måten. Det er en regel som gjelder også i denne sammenhengen. Dermed kan noen gode ord sette i gang en kjedereaksjon som mange får nytte godt av.

I kristen sammenheng skulle vi på en særlig måte være opptatt av å gi fellesskapet et slikt preg av varme og omsorg. Vi skulle ikke være så forsiktede og tilbakeholdne med å gi hverandre gode gaver – ofte. Det er jo mer enn nok av kulde og ensomhet omkring oss – vi trenger mer enn

noen gang et levende og inkluderende kristent fellesskap.

Derfor må vi bli flinkere til å våge å si det som er godt til hverandre – ikke vente til vi har noe negativt å si. Vi må bli flinkere til virkelig å hedre hverandre – også gjennom det vi sier med ord.

Men skal dette fungere, er det en del enkle forhold vi gjør klokt i å huske på. Noen av disse skal jeg her prøve å si litt om.

Det vi sier må være sant

Det skulle være en selvfølge at det gode vi sier til hverandre må være sant. Vi må ikke finne opp noe bare for å ha ett eller annet å si. Det er jo ikke smiger og smisking vi er ute etter, men ekte ros.

Og det er ikke nødvendigvis de store ord vi skal bruke, ei heller de ruvende prestasjoner vi skal stanse ved. Ofte vil en ganske enkel bemerkning om noe helt hverdagslig virke minst like godt.

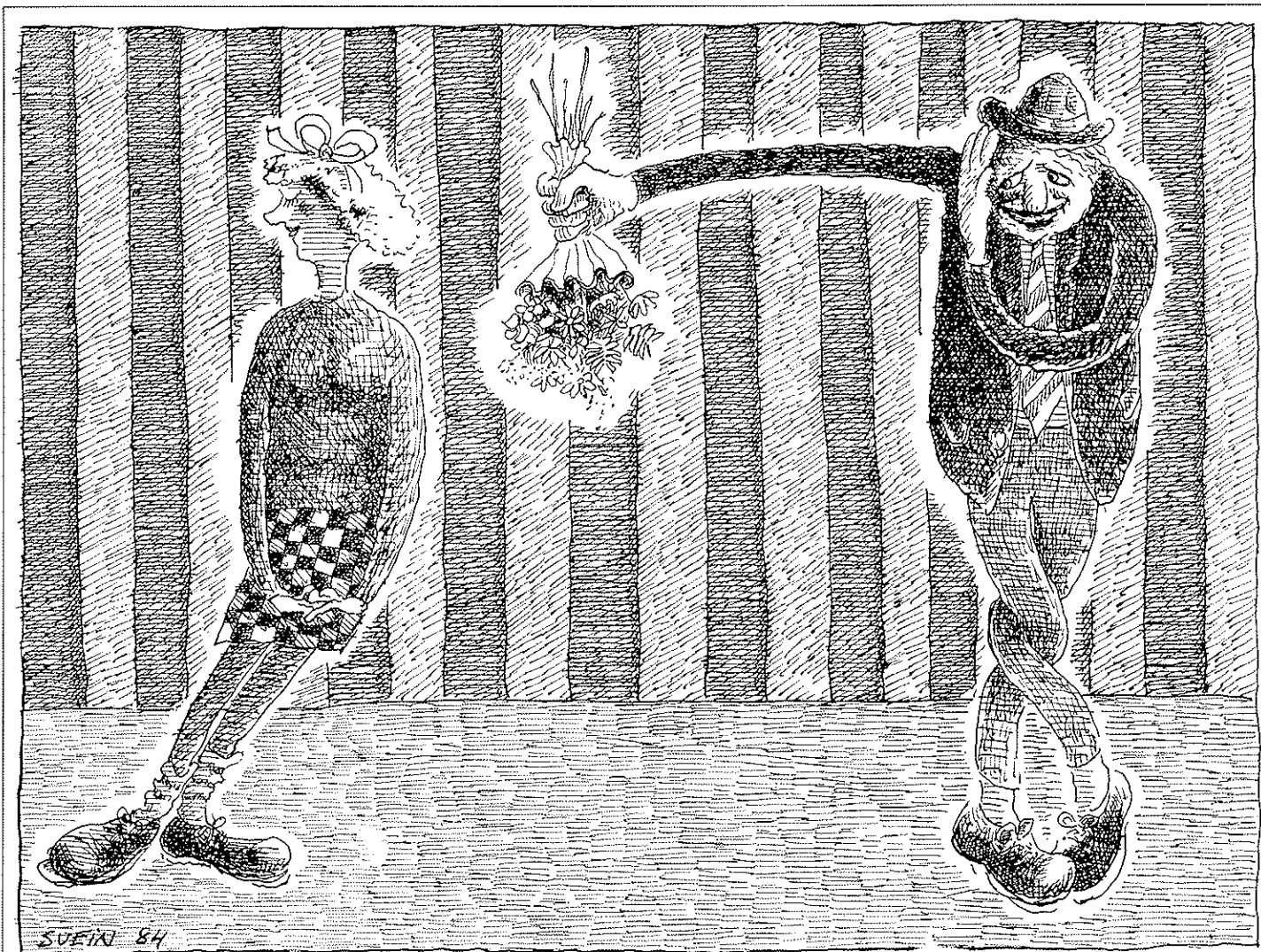
– Det er en ting jeg har lyst til å si før jeg går i dag. Jeg har tenkt på det flere ganger, men det har aldri blitt til at jeg har sagt det: Jeg setter stor pris på det gode smilet og den hyggelige hilsenen du alltid møter meg med når jeg kommer. Det får meg faktisk til å bli i godt humør, selv om jeg er både lei og trøtt mange ganger.

Du er kanskje ikke klar over det selv, men jeg er i alle fall takknemlig for at du er slik.

Dersom denne personen virkelig opplever den andres smil på denne måten, så er ikke dette smiger. Det er en «god gave» som helt sikkert gjør godt for den som får den.

For smiger er vel egentlig «gode ord» som sies i den hensikt å oppnå ett eller annet. Bak smigrende ord ligger som regel en baktanke, et ønske eller håp om at ordene skal gjøre det lettere å oppnå en fordel for en selv.

Derfor er smiger aldri til å stole på. I det øyeblikket den som smigrer, erkjenner at det ikke er noe å hente, kommer gjerne vedkommendes virkelige holdninger fram. Og de er ofte klart i strid med de fine og

rosende ordene.

Smiger er følgelig noe vi trygt kan holde oss unna. Den har ingen ekte verdi.

Gode ord derimot, ord som virkelig kommer fra hjertet, de skal vi være raus med. For de gjør godt, ja, de kan virkelig lyse opp hverdagen når de har et ærlig og ekte innhold!

Kunsten å ta imot det gode

Det er også viktig at vi tar imot ros og gode ord på en riktig måte. For er det vanskelig å si gode ting til hverandre, så er det ikke særlig mye lettere å kunne ta imot gode ord. Ofte reagerer vi i slike situasjoner på en så klønete måte at det blir vanskelig for alle parter.

– *Hjertelig takk for det rådet du ga meg da vi snakket sammen i går kveld. Det var virkelig noe jeg trengte å få høre, og det hjalp meg svært mye.*

– *Å, det er da ingenting å takke for. Det var bare noe jeg sa sånn allikevel – ikke noe spesielt i det hele tatt.*

Et slikt svar får sikkert den første til å føle seg litt uvel. Det gode som han har gitt, blir jo ikke tatt imot. Hans opplevelse av det som skjedde, blir ikke godtatt. Den andre oppkaster seg så å si til «dommer» over det den første har opplevd – og reduserer verdien av det. Kanskje den første også føler

seg litt dum – fordi han har lagt mer i det som ble sagt enn det vedkommende selv mente.

Jeg er ikke i tvil om at en mye bedre måte å reagere på, er å si noe i retning av dette:

– *Så hyggelig at du sier det. Jeg må innrømme at jeg var litt usikker etterpå om jeg hadde sagt for mye, men det er godt å høre at du har fått noe ut av det.*

Ved å svare slik, viser vedkommende at han tar imot takken. Han stoler på det den andre sier, og prøver ikke å redusere det eller snakke det bort. Dermed kan begge gå videre med en god følelse inne i seg.

Og – det blir helt sikkert adskillig lettere for vedkommende å si noe godt en annen gang. For å gi en gave som ikke blir tatt imot ordentlig er ikke morsomt. Når gaven derimot blir mottatt med glede, blir både giveren og mottakeren rikere enn de var før.

Vi må våge å la det gode stå alene

Det er altså vanskelig både å gi og å ta imot ros. Vanskelig er det også å la de gode og rosende ordene vi sier stå alene. Ofte synes vi at vi må ta et forbehold, og føyer gjerne til et «men» til det gode vi sier. Dermed mister ikke sjelden det gode mye av sin verdi for den vi taler til.

«Å gi hverandre en blomst mens vi lever» er en god praksis. Men du verden hvor vanskelig det er for oss mennesker å si gode ord til hverandre.

At det er slik, henger vel sammen med at dersom vi ikke har kritiske innvendinger å henge på, er vi redde for å virke dumme eller enfoldige. For å fri oss fra denne mistanken, er vi altså nødt til å «sikre oss». Men dermed faller mye av poenget med de gode ordene bort.

– *Det var meget bra det du skrev i den artikkelen, men jeg er allikevel ikke helt fornøyd med måten du uttrykte deg på. Jeg må nok si at...*

Her blir det gode øyeblikket ødelagt ved at noe negativt føyes til. Det gode kan være så ærlig ment som det bare vil – det er overveiende sannsynlig at det drukner og blir borte i det som kommer etterpå.

Det som blir sittende igjen hos den andre, er det negative. Det positive blir i slike sammenhenger oppfattet som tomme ord, ikke minst fordi det som regel er det negative som begrunnes – gjerne temmelig detaljert. Det er det negative vedkommende tar seg bry med å konkretisere og forklare. Og da har de rosende ordene som kom først liten eller ingen verdi. Da var det kanskje bedre ikke å si noe i det hele tatt.

Vi må i alle fall ikke late som om vi er ute etter å rose, mens vi i virkeligheten utnytter

anledningen til å gjøre akkurat det motsatte!

Nei, vi må venne oss til å kunne la det gode få stå alene.

– *Det var mye bra i det du skrev i den artikkelen. Særlig likte jeg det avsnittet der du gjorde rede for ditt eget standpunkt i denne saken. Det var svært presist og klart, synes jeg. Du har virkelig en fin evne til å få sagt det du mener på en grei og saklig måte.*

Her blir det gode stående alene. Vedkommende konkretiserer det han opplevde som bra, og gir dermed uttrykk for at han virkelig har engasjert seg i det den andre har skrevet.

Det er slett ikke sikkert at denne personen er enig i alt det den andre har gitt uttrykk for. Han sier heller ikke noe direkte om akkurat det, men legger vekten på det han av et oppriktig hjerte kan rose den andre for.

Det gode får stå alene, og så kan eventuelle spørsmål og innvendinger tas opp ved en senere anledning – når utgangspunktet er et annet enn å rose.

Og – dette har ingenting å gjøre med hykleri eller falskhet. Det har derimot noe å gjøre med evnen til å kunne la alt ha sin tid – også det å la det gode få bli stående alene.

Dessuten – vi blir ikke selv mindre fordi om vi våger å gi andre ros. Ingen blir større heller ved å prøve å nedvurdere andre og alltid prøve å finne negative sider ved det de sier og gjør. Oppmuntrende og gode ord er det ingen som taper på å gi – så sant de er ærlig ment. Heller er det vel slik at alle i det lange løp tjener på at det blir gitt «gode gaver», fordi de er med på å bygge opp og styrke fellesskapet mellom oss.

Det kritiske må ha et positivt fortegn

Nå hender det selvfølgelig at vi synes vi må gjøre noen oppmerksom på ett eller annet vi opplever som negativt hos vedkommende. All den stund vi lever i syndefallets verden, er jo det fullkomne og feilfrie utenfor vår rekkevidde. Dette er noe som har sin gyldighet også i kristne sammenhenger – selvfølgelig.

Og i et virkelig fellesskap er det langt bedre at vi setter navn på det vi ikke liker, i stedet for bare å late som om alt er i orden. Det som er viktig, er bare at den kritikken vi kommer med alltid har et positivt fortegn. Den må springe ut av et positivt engasjement hos oss, og ha sin direkte bakgrunn i at vi har omsorg for vedkommende og vil ham eller henne vel.

Men så vet vi alle at slik er det slett ikke alltid. I alle fall synes vi det ofte kan være svært så vanskelig å finne det positive fortegn når kritikken rammer oss. Ofte opplever vi vel kritikken som noe vondt, fordi vi føler at den som kritiserer oss er ute etter å «ta oss». Vi har vanskelig for å oppdage at vedkommende har omsorg for oss, og synes heller at det virker som om han fryder seg over å finne feil hos oss. Vi blir kanskje sittende igjen med en følelse av at hovedhensikten med det som sies, er at det skal sette oss grundig på plass.

Får kritikken et slikt preg, da virker den ødeleggende. Da skaper den avstand og mistillit, og fører ofte til at vi begynner å ta igjen med samme mynt. Vi kommer dermed lett inn i en ond sirkel som det kan være svært så vanskelig å bryte. For det er sant, det en har sagt: «Kritikk er som en brevdu, den vender alltid tilbake.»

Kan vi derimot greie å uttrykke oss på en slik måte at omsorgen blir synlig – midt i det som svir, da er mye vunnet. Kan vi først overbevise noen om at vi vil dem vel, da kan vi etterpå si og gjøre nesten hva som helst – og allikevel oppleve at fellesskapet forblir sterkt og godt!

Dette gjelder selvfølgelig også andre veien: Det er utrolig hvor mye vi kan ta imot av en person som vi har den tillit til at han vil oss bare godt.

Derfor blir det til syvende og sist et spørsmål om å «elske sin neste», som Guds ord ofte taler om.

«*Elsk hverandre inderlig som søsken, sett de andre høyere enn dere selv,*» sies det i den nye oversettelsen av Rom 12,10. Og vi leser videre: «Den som har kjærlighet, gjør ikke noe ondt mot sin neste» (Rom 13,10). Og «*Framfor alt skal dere elske hverandre inderlig, for kjærligheten dekker over en mengde synder*» (1 Pet 4,8).

Eier vi – og praktiserer vi – noe av denne kjærligheten, da kan ingen kritikk ødelegge fortroligheten og fellesskapet mellom Guds barn på jord. Da kan vi gi hverandre ros – og oppleve at det er noe som styrker og bygger opp. Men da kan vi også gi ris – og oppleve at det ikke nødvendigvis må skape avstand og vonde følelser.

For alt er båret oppe av kjærlighet og omsorg.

Fra boken «Mer enn ord» med tillatelse fra Lunde forlag og forfatteren.

Ny tidning för andlig förnyelse

PreNumerera NU på nya EXODUS. så får Du utan extra kostnad en valfri kassett nedan (värde 30:-):

- Sten Nilsson – **Förlåtelsens makt**
- Sven Reichmann – **Tro och Helande**
- Kjell Sjöberg – **Befriad från dåligt självförtroende**

Markera ovan vilket kassettband Du väljer!

- JATACK, jag vill börja abonnera på nya EXODUS ett år framåt å 128:-, och har här ovanför kryssat för mitt GRATIS-band (värde 30:-).
- NEJ TACK, men jag vill gärna beställa ... ex av EXODUS Nr 5-84 å 9:- (riktpris 13:-) och får då även en Bibelläsningsplan utan kostnad.

Namn .....

Adress .....

Postnr ..... Postadress .....

Tel .....

PS! Som nybliven abonnent väntar Dig ytterligare ett Formåns-Erbjudandet!

Kan sandas
ofrankerad
inom Norden
EXODUS
betalar portot

nya EXODUS

Svarspost

Kundnummer 19564046
S-200 43 Malmö
SVERIGE

US EXODUS EX

Nr 5 augusti 1984

LIDARE:
Privata
initiativ i
Guds rike

KJELL
SJÖBERG:
Släpp loss hänförelsen
från Gud!

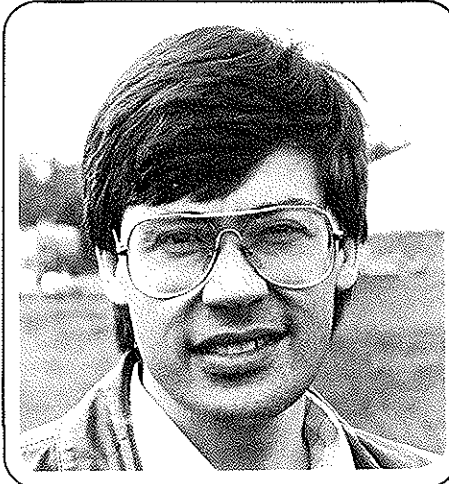
EFS-pastorn
HANS LUNDAHL:
Om samfundsväsende
— inom och utom
förmålssekreterar.

JONNIE
SLOTTHEDEN
Om Jonnie Slotthedens
väg från fångelse
till lovsångstjänst.

HUR DU SKA HITTA
DIN GAVA
Om dina motiv och
förutsättningar

Svar på tiltale

Denne gang:

ULF EKMAN

Ulf Ekman: – Det Gud ønsker er at Hans kraft og herlighet skal komme til syne, at Hans ord skal bli etablert på jorden. Guds ord inneholder alt for et menneskeliv. Gjennom Hans dyrebare løfter har vi fått del i guddommelig natur og «alt vi behøver for liv og guds frykt». Alt betyr alt, også min økonomi, min helse, mitt forhold til andre mennesker. Man har avstumpet evangeliet ved å tale bare om syndenes forlatelse og åndelige behov, vi må forkynne hele Guds råd til frelse. Det er vel her konflikter og misforståelser oppstår, fordi noen tolker en slik forkynnelse som misbruk av troen til menneskelig vellykkethet.

H.K.: – I Sverige har ordet «framgangsteologi» vært flittig brukt i den kristne debatt det siste året. Regner du deg selv som en «framgangsteolog»?

U.E.: – Jeg synes «framgangsteologi» er et upresist og feilaktig uttrykk. Det blir vesentlig brukt fra tradisjonelt hold mot alt man ikke liker. Ordet «teologi» er en avgrensning, men dersom man tolker «framgang» som at Guds vilje får skje fullt og helt i menneskers liv her og nå, er framgang bibelsk.

Men her i det materialistiske Vesten er vi vant til å tenke at framgang betyr biler, swimmingpool, penger ... «Framgangsteologi» er ikke et saklig uttrykk, det er emosjonelt, og brukes for å skape stemninger og holdninger.

Undervisning

H.K.: – Hva vil du selv kalle din forkynnelse?

U.E.: – Trosundervisning. Vi forkynner helt enkelt hva Guds Ord lover og sier om den troendes stilling og rettigheter i Kristus, og hvordan dette blir tilgjengelig for oss gjennom troen på Kristus Jesus. Dette løftesordet er noe som Satan alltid angriper, for han vil ikke at Guds Ord skal ha framgang. Han vil skape nederlag, bedrøvelse og til sist evig død. Jeg forkynner ikke noe annet enn det som kan kalles evangelisk kristendom.

H.K.: – En viktig inspirator i din tjeneste har vel vært Kenneth Hagin. Hva har han betydd for deg?

U.E.: – Jeg verdsetter ham høyt som lærer og profet, men det finnes mange andre også. Det Gud har gitt ham, er det åpen-

baringskraft over. Han forkynner det som behøves i hele Kristi kropp – tro, helbredelse, Den Hellige Ånd, bønn. Det er jo gamle tema. Hagin er ikke så interessant, det er undervisningen fra Guds ord som er det interessante. I dag er det stort behov for undervisning om tro. Vi har egentlig ikke trodd, bare hatt en slags mental bekjennelse av Guds ord.

Debatt

H.K.: – Hvorfor vekker denne forkynnelsen så het debatt?

U.E.: – Det er bare å lese vekkelseshistorien. Så snart Den Hellige Ånd har møtt et behov, det være seg åndsdaup, lovsang eller andre ting, så blir det ramaskrik. Det er alltid en kamp mellom ånd og kjøtt i alle sammenhenger, la det være helt klart. Jeg lider ikke i det hele tatt under denne debatten, jeg lever med Gud og vandrer i kjærlighet med alle. Jeg kjenner jo mange av dem som har gått imot det som skjer, og har et godt forhold til dem på det personlige plan, selv om vi har forskjellig syn på mange ting.

Det som er betenkelig, er det massive angrep på Guds ord som kommer fra tradisjonelle kretser, det fører jo bare til at de skader seg selv. Jeg tror at deres oppfatning ikke er bygd på Guds ord, men på deres tradisjonelle samfunnsoppfatning og frykt for det nye som hender. De samme som er mot bønn for syke, er ofte mot tungetale, lovsang, i det hele tatt det Gud gjør, og det er tragisk. Men jeg er ikke kalt til å dømme, men til å preke det som Gud gir oss.

H.K.: – Avisen Vårt Land kunne fortelle at en norsk delegasjon hadde besøkt

deg i Uppsala og fått negative inntrykk. Hva er din kommentar?

U.E.: – Jeg har ikke hverken hørt at de skulle komme eller møtt disse brødre, så jeg kan ikke si noe om det. De var kanskje innom ett av våre møter? En regel for avis-skriverier og vårt forhold til hverandre burde være at vi snakker til hverandre før vi skriver om hverandre.

Tekst og foto: Rolf Erik Janøy

ULF EKMAN studerte teologi ved Uppsala universitet. 1979 ble han viet til prest for Den svenske kirke. Han var studentprest i Uppsala i to og et halvt år for SCSG (tilsvarende Lagsbevegelsen i Norge).

Han studerte et år ved Rhema Bible Institute, USA, og begynte å reise som evangelist da han kom hjem. Nå har han startet bibelskolen «Livets Ord» som holder til i Uppsala, og på kort tid har den blitt Sveriges største. Der underviser også bl.a. hans svigerfar Sten Nilsson, som mange mener introduserte Kenneth E. Hagins forkynnelse i Sverige.

KAN VI TRO GUD TIL VÅR FRAMGANG?

Enormt behov

H.K.: – Forkynnes det ikke tro fra de fleste prekestoler i dag?

U.E.: – Bibelen sier at troen kommer av forkynnelsen. Om et menneske sitter i ti, femten år og hører undervisning fra Guds ord, burde det mennesket vandre i tro. Om de ikke gjør det, er det ikke tro som har blitt forkynt. Det er et enormt behov i dag for undervisning om hva tro er, hvordan den utvikles, hvordan den fungerer, slik at en kan lære å stole på Jesus i alle ting.

Alt hva vi gjør er jo en vandring i tro. Derfor når djevelen angriper noe i Kristi kropp, er det ofte troen han angriper. Fungerer ikke den, fungerer ingenting annet. Da trengs det at Den Hellige Ånd reiser opp lærere, profeter, evangelister som underviser og forkynner tro på Kristus, slik at forventningen i Kristi kropp begynner å stige igjen. Jesus sier til Marta «om du tror, skal du få se Guds herlighet». Vi kommer ikke automatisk til å se Guds herlighet. Vi må tro.

Prestasjon

H.K.: – Når du sier vi «må tro», er det ikke fare for at troen da oppfattes som en prestasjon?

U.E.: – Troen er et gjensvar på hva Gud allerede har gjort. Når du er født på nytt, er troen nedlagt i din ånd ved Den Hellige Ånd. Jesus sier: «Tro på Gud, og tro på meg.» Hvis Han sier det, betyr det at vi skal gjøre det. Og når Han ber oss gjøre noe, gir Han oss alltid kraften til det. Så der er ingen prestasjon.

Vanlig forkynnelse har vært: «Du må tro», «bare du tror, gjør Gud et under». Men det forkynnes ikke om hva tro er, hvordan du får tro, hvordan troen vokser, hvordan troen fungerer, hvordan en skal vandre i tro, hvordan en skal ta imot i tro. Det er lærerens oppgave å instruere de troende slik at troens lov kan virke i dem. Der hvor det blir sådd, blir det en høst.

H.K.: – Kan ikke en overfladisk trosforkynnelse skape problemer for de som ikke opplever bøttesvar?

U.E.: – Problemet er ofte at folk egentlig ikke har trodd. De har trodd på predikanten, og håpet at Gud skulle gjøre noe. Men de har sjelden tatt tid til selv å gå inn i Guds ord og meditere på løftene, slik at *hjerter*s tro har blitt skapt. Og når de så har bedt og svaret har uteblitt, kommer anklagene.

Det er en veldig fare med den forkynnelse som har tatt bort fra Guds folk det som tilhører dem. Den forkynnelse som har vært i årevis om at vi ikke kan forstå Guds vilje, du får være fornøyd med det du har osv., er ubibelsk selv om den er kledd i kristen språkdrakt, og den har skadet veldig mye. Problemet blant Guds folk i dag er ikke trosforkynnelsen, men den massive vantrosundervisning som har indoktrinert mange på en slik måte at de ikke kan stole på Gud i sin hverdag.

H.K.: – Men kan ikke de som ikke opp-

lever utfrielse komme inn i fordømmelse og depresjon?

U.E.: – Om de lytter til det vi preker, vil ikke det skje. Vi framholder Gud som en kjærlig far. Vi må få et farsforhold til Ham. Noen tror Gud er som en jurist som bare er opptatt av det vi har gjort galt. Djævelen er den som anklager og fordømmer, ikke Gud.

Ofte har vi en arv av fordømmelsesforkynnelse som har gjort oss mer bevisste våre mangler enn svaret på dem – rettferdigheten gjennom Jesus Kristus. Det vi behøver, er å bli rotfestet i en rettferdighetsbevissthet som gjør at vi er trygge i Kristus. Når Gud tilgir, tar Han synden bort og glemmer totalt det vi har gjort. Vi må gjøre som Gud, glemme, og identifisere oss med Guds rettferdighet i Kristus Jesus. Vi må ta troens skjold og slukke Satans brennende piler som forsøker å dra oss ned i fordømmelse, selvforakt og innadventd grubleri. Om jeg får vondt i foten, og ikke kjenner noen bedring etter å ha bedt, så står jeg på Guds ord og kjenner meg ikke fordømt av det. Jeg er trygg på Gud.

La Den Hellige Ånd peke på feil når det behøves, men tillatt ikke djævelen stadig å anklage deg.

H.K.: – Ser du ingen farer ved en ensidig trosforkynnelse?

U.E.: – Jo, om det blir for teknisk, og om vi glemmer å evangelisere. Med enhver vekkeelse kommer overdrivelser. Det betyr ikke at den sentrale sannhet som Den Hellige Ånd fører fram, er feil. Det en tar imot av tro fra Gud, skal en bruke til å evangelisere verden. Farene ved trosforkynnelsen er minimale sammenliknet med hva Den Hellige Ånd gjør i dag når det gjelder å oppreise mennesker og gjøre dem frie.

Helbredelse

H.K.: – Mener du at den som har tro ikke behøver å være syk?

U.E.: – Troen til å bli helbredet kommer ved å høre Guds løfter om helbredelse, og så ta de til seg som om de gjaldt en selv personlig.

Løftesordet er en sæd som blir sådd i ditt hjerte, og etter en såtid kommer høst. Du behøver ikke prestere en krampaktig tro, men bare så Guds ord i ditt eget hjerte. Da vokser troen så du kan ta imot fra Gud.

H.K.: – Noen mener det er noe galt med frelsen til de som ikke blir friske. Hvordan reagerer du på slike påstander?

U.E.: – Det finnes ingen sannhet i en slik påstand. Et menneske er frelst når det i tro har tatt imot Jesus som sin Frelser og Herre. Et menneske er like mye frelst, like mye et Guds barn, like mye elsket av sin himmelske Fader enten det er sykt eller ikke.

Men vi har Guds løfter om helbredelse som vi som troende med glede får holde fast på.

H.K.: – Hvis vi kan leve et liv uten sykdom pga. Jesu forsoningsverk, kan vi ikke da også leve uten synd?

U.E.: – Alt hva forsoningen inneholder

gjelder oss i dag. Her i livet kan vi ikke leve syndfritt, men derimot oppleve syndenes forlatelse og seier over synd. Her i livet kan vi ikke heller unngå djævelens angrep, men derimot få seier over disse angrep og helbredelse og helse gjennom Jesu fullbrakte verk på Golgata.

H.K.: – Hva tror du hindrer mange kristne fra å bli helbredet?

U.E.: – Et hinder er uvitenhet om Guds vilje. Om jeg ikke vet hva Guds vilje er, kan jeg ikke be i overensstemmelse med den. Da kan jeg heller ikke vente svar, og får altså ikke det jeg ber om. Et annet hinder er manglende vilje til å handle på Guds ord (Jak 1,22; 2,17). Andre hindringer kan være motstand, angrep, forfølgelse for Ordets skyld (Mark 4,16–17), uforsonlighet, mangel på tilgivelse, bitterhet (Mark 11,25), utålmodighet og mangel på utholdenhet (Heb 6,12).

Andre hinder kan være bevisst, uopklart synd (Jak 5,14–16), og at jeg forsøker å høste før jeg har sådd (Mark 4,20). Dette er noen hindringer som forekommer.

Jesus sa flere ganger til disiplene: «Dere lite troende» (Matt 6,30; 8,26), o.l. Det betyr ikke at Han fordømte disiplene, men at Han lærte dem å vokse i tro og å stole på Ham.

H.K.: – Hva med dem som blir syke igjen etter å ha blitt helbredet?

U.E.: – Helbredelse kommer på forskjellige måter. Det grunnleggende er at en alltid kan ta imot helbredelse på Ordets

Samtidig må du komme inn i Ordet slik at Guds vilje angående helbredelse blir en overbevisning i ditt hjerte. Da blir du ikke opptatt av symptomene slik at de får deg til å tvile. I stedet tar du Ordet, som du nå har i ditt hjerte fordi du har meditert på det, og nedkjemper angrepene mot deg.

Lidelse

H.K.: – Det er velkjent at kristne venner bak jernteppet må sitte årevis i fengsel. Mangler de tro siden de må lide på denne måten?

U.E.: – Bibelen taler om at det finnes to slags lidelse. Den første var den som Jesus led for oss for at vi skulle slippe den. Den lidelsen inkluderer synd, sykdom, ufred og evig død. Det Jesus bar for oss, bar Han for at vi skulle få noe bedre isteden.

Den andre typen av lidelse er lidelse vi bærer fordi vi er kristne og blir angrepet av mørkets makter. Til og med Paulus satt i fengsel i lange perioder og gikk gjennom mange vanskeligheter, men likevel overvant han motstanden så han kunne vinne løpet. Ingen kristen slipper angrep, men i hvert angrep finnes seier.

Bibelen sier at vi har autoritet over fiendens åndehær. Vi må lære å benytte oss av den for å nedkjempe fiendens angrep.

Tro gir enhet

H.K.: – Du ser på alt Guds folk som ett.

grunn. Når helbredelsen kommer, kommer også Satan for å stjele og ødelegge det som Gud har gjort. Når vi tviler på Guds verk fordi symptomene kommer tilbake, da er djævelen der for å vinne tilbake tapt område. Derfor har vi fått Åndens sverd, Guds ord, å tale mot Satan og mot symptomene som han forsøker å kaste på oss. Når han angriper, gå da frimodig mot ham med Guds ord. Aksepter ikke djævelens forsøk på å legge sykdommen på deg på nytt. Siter Ordet for ham, og han skal fly fra deg når du står ham imot.

Hva tror du vil åpenbare denne enhet tydeligere?

U.E.: – Også enhet er helt avhengig av tro. Om vi bare betoner enhet og kjærlighet, kan vi miste begge deler. Om vi legger vekt på å vandre i tro, kommer troen til å tvinge oss til å vandre i kjærlighet, for troen er virksom i kjærlighet (Gal 5,6). Vandrer vi i kjærlighet fordi vi vandrer i tro, kommer enheten, og da kommer Guds kraft. Her har vi nøkkelen til enhet.

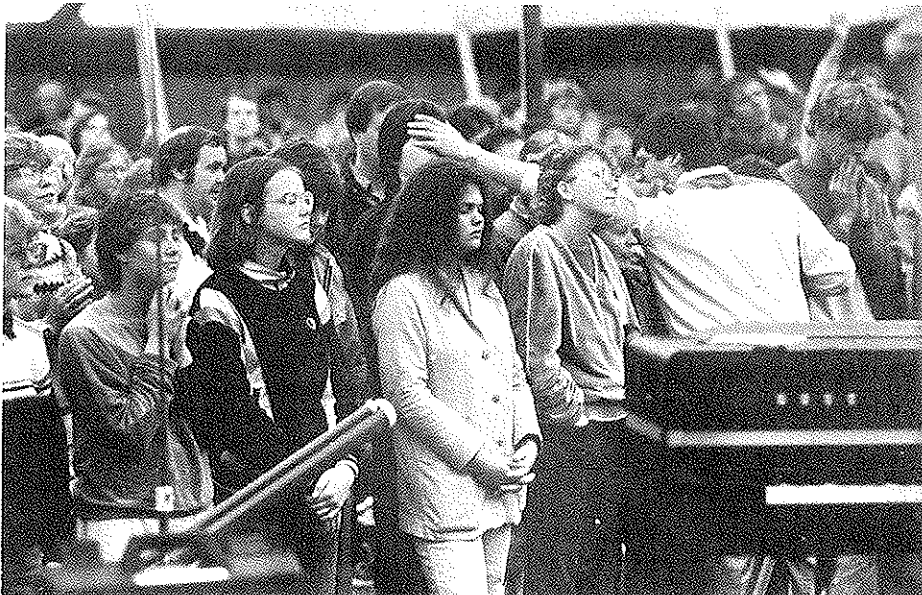
H.K.: – Det vokser opp en del nye grupper av kristne i Norden i dag. Hvor-

dan ser du på dette?

U.E.: – Vi har selv grunnet en slik ny menighet, og jeg tror det kommer til å bli flere. Det tilkommer ikke oss å velge om det Gud gjør, skal skje innenfor eller utenfor tradisjonelle sammenhenger. Situasjonen er så forskjellig fra sted til sted. Noen steder er de åpne for hva Gud gjør, andre steder er de helt stengt.

Vekkelsen kommer

H.K.: – Har dere splittet noen av menighetene i Uppsala ved å danne denne nye?

Ikke minst unge søker fram til forbønn etter Ulf Ekman har forkynt «troens ord», og presten som ble trosforkynner sparer seg heller ikke i ettermøtene.

U.E.: – Siden menigheten i Livets Ord ble startet, har ikke noen annen forsamling i byen blitt splittet.

Prinsipielt gjelder Bibelens ord om at sauene tilhører Gud, ikke noe samfunn. Sauene har også rett til å få mat slik at de vokser og ikke sulter på seg mangelsykdommer. Prosentvis er de kristne i Sverige få, og vi burde fiske i det store folkehavet, ikke i hverandres dammer. I den vekkelsen som kommer over Sverige, kommer alle som vil være med til å få mer enn nok å gjøre. Guds vilje er jo å bygge opp og gjøre levende i enhver kristen sammenheng. Men Gud gjør ikke mer enn vi lar Ham få lov til å gjøre (Mar 6,1–6). Personlig tror jeg at Gud gjør et verk både utenfor og innenfor de etablerte sammenhenger, avhengig av hvordan den enkelte stiller seg til Hans ord.

Der mennesker vil videre i sann lengsel etter mer av Gud, der kommer Guds velsignelse til å flyte. Der mennesker er kjødelige og gjør opprør, synes de er bedre enn andre og mener at de alene har sannheten, der kommer det til å gå galt.

I dag er vi i en situasjon der stadig flere kristne lengter etter frihet og etter å fungere i kraft. Gud må bryte mange av tradisjonens bånd for å få sitt folk løs. Jesus hadde problemer med fariseerne og de religiøse

lederne. Det har Han i dag også. Han har ikke forandret seg, og ikke motstanden mot Ham heller. Overalt der det finnes åpenhet for Guds ånd og Hans ord får bestemte, der kan Gud virke uavhengig av hvilken samfunnsetikett som er klistret på kirkedøren.

Overalt der menneskelige hensyn og nedarvede menneskelige tradisjoner får bestemme, blir det åndelige livet kvait. Djervelen har alltid brukt religiøsitet til å stoppe det overnaturlige, åndelige livet. Han er redd for Guds kraft.

Samtidig må en ikke være for rask til å

slutte seg sammen i en liten elitegruppe «som har det». Mange åndsdaøpseksperter ble stående med «lang nese» og tørre møter da Guds ånd ble utgytt over katolikker i begynnelsen av den karismatiske vekkelsen.

Gud ser til menneskenes hjerter og til deres lengsel etter åndelig liv og frihet, og Han ber ikke kirkelederne om lov til å befri sitt folk.

Jeg tror vi står i den største vekkelsen som Skandinavia noen gang har sett. Den trosvekkelsen som vi nå ser, er bare en forberedelse på den vekkelsen som vil komme. Vekten vil bli lagt på forsamlinger i nytestamentlig funksjon og innhøstning av folkemassene. Det er derfor Gud er så opp-tatt av undervisning om tro nå, så de troende skal komme i form og våge å gjøre det som Jesus har kalt dem til å gjøre. Det gjelder misjonsbefalingen, intet mindre.

Bønnhørelse

H.K.: – Tro og bønn hører sammen. Hva utløser bønnesvar?

U.E.: – Ofte burde vi ta mer tid i forberedelse før vi ber. Bønn er en kamp i undervorden, og da må vi være forberedte. Ofte vil djervelen få oss mismodige og forsøke å få oss til å anklage Gud for at Han ikke hører oss. Dette må vi først ordne opp med i vår innstilling til Gud. Vi må gå inn i Ordet slik at Gud kan gi oss de løftene vi skal stå på mens vi ber. Jo mindre du ser på problemet

og jo mer du ser på løftene, desto mer kommer din tro på bønnesvar til å vokse. Han svarer på din tro (Heb 11,6,) og du kommer til å se mange flere bønnesvar i ditt liv.

Hvordan taler Gud?

H.K.: – Hvordan taler Herren i ditt indre?

U.E.: – En kan ikke følge alle røster en hører. Gud har talt til oss gjennom sitt Ord, Bibelen. Alt hva Gud vil si til oss, har sin grunn i Bibelordet. Når du er i Ordet, leser, mediterer og ber over det, så oppøver du ditt indre til å høre Guds tale. Gud taler til deg gjennom sin Ånd i din ånd.

Ofte synes det være som en tanke, en stille susen, og vi slår det fra oss fordi vi tror at det bare var oss selv som tenkte det. Fordi vi er vant til å «bare» tenke våre menneskelige tanker, så går vi ofte glipp av hva Gud sier i vårt indre.

Når Gud taler og leder på denne måten, er det alltid i tråd med Ordet, og det fører til fred i mitt indre. Det stemmer kanskje ikke med min forstand, men jeg har likevel fred for det. Når djervelen taler, kommer det en tanke som medfører rastløshet, press, tvang eller som ikke stemmer med Ordet. Guds Ånd vitner ikke med din ånd at dette er rett, hvor bra det enn låter for forstanden.

Nådegaver

H.K.: – Hvordan ser du på tungetalen og de åndelige gaver?

U.E.: – Tungetalen er et svært effektivt åndelig våpen. Den bygger opp ditt indre menneske, gjør deg sterkere i Herren og mer åndelig lydør. Den er også et effektivt kampmiddel mot Satan i bønnen. Når ditt indre menneske blir mer var for Den Hellige Ånd, er det lettere å gå ut i de andre nådegavene. Nådegavene er åndelige våpen, og når du er ute i striden kommer du til å oppleve behovet av dem. Skritt for skritt oppdager du at de finnes der og manifesterer seg i ditt liv. Når du ber for syke, oppdager du hvordan helbredelsens nådegave begynner å manifestere seg mer og mer. Når du kommer i situasjoner som krever tro, kommer troens nådegave i funksjon osv. Det er for å bruke oss at Gud gir oss nådegaver. De er ikke medaljer for et fromt liv, de er våpen som vi alle behøver for å gjøre det Herren vil vi skal gjøre.

Menighet og dåp

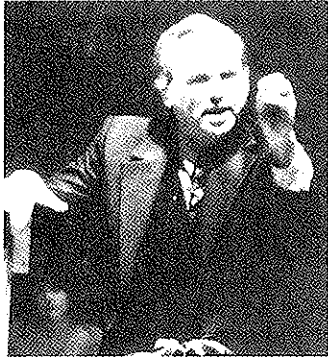
H.K. «Kan vi tro Gud til vår framgang?» – Hvilket dåpssyn har du?

U.E.: – Min oppfatning er at Gud vil at de troende skal være med i en lokal menighet og engasjere seg der. Jesus vil se en forsamling fylt av Guds herlighet og hvor Guds Ånd har frihet til å manifestere seg, nådegavene er i funksjon, syke blir helbredet og under hører til det normale.

Når det gjelder dåpen, så tror jeg at den omvendte skal døpes på sin tro og be-kjennelse av Jesus som Frelser og Herre. Dåpen gjelder de troende, de som har hørt

MÅNEDENS DYNAMIS KASSETT

– nesten som å
være der ...

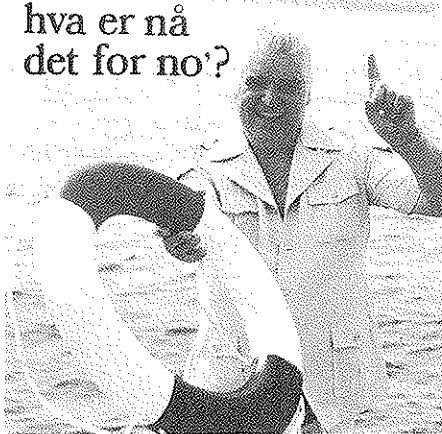

Du får gratis denne
boka av Sigvard
Wallenberg i
VELKOMST-GAVE

– Dersom du blir med i
**MÅNEDENS DYNAMIS
KASSETT.**

FRELSE –

hva er nå
det for no'?

SLIK BLIR DU MED:

- Finn kortet for Månedens Dynamis Kassetts – se midtsidene med kort.
- Riv ut kortet – og fyll inn ditt navn og adresse.
- Postlegg kortet – Portofritt!

***

- Du får kassetter med budskap, personlighet, kvalitet og atmosfære.
- Kassetter som vil gi nye sider til ditt kristenliv.

MÅNEDENS DYNAMIS KASSETT

– gir deg
plass på
første benk.

Det er mange gode grunner for at du blir med i Norges største kristne kassettklubb. Se bare:

- Du får en plass på «første benk» i møter, konferanser og stevner du ikke fikk være med på.
- Du får følge med på den helt aktuelle utvikling innen åndsfull forkynnelse og fornyelsesprosessen blant Guds folk i dag.
- Du får en «topp-aktuell» kassetts i din postkasse hver måned.
- Du får vite på forhånd hvilken kassetts som kommer slik at du kan avbestille. Og du kan når som helst slutte.
- Du får ofte ekstratilbud på andre kassetts, til bunnpris.
- Du blir inspirert og informert gjennom budskap til mange av de fremste forkynnere som virker i dag. Undervisningen er også egnet til å brukes i menighetsvirke og bønnegrupper.
- Det er rimelig også. Kun kr. 20,- pr. bånd (+ kr. 3,- i porto) Vanlig pris er kr. 25,- pluss porto.
- Gjør som flere hundre andre har gjort. Meld fra at du vil være med i Månedens Dynamis Kassetts!

og tatt imot evangeliet. Nylig døde vi 36 personer i menigheten «Livets Ord».

Rikdom?

H.K.: – Vil Gud vi skal ha materiell rikdom når det finnes så mange fattige?

U.E.: – Gud har ikke noe prinsipielt imot penger eller andre eiendeler. Han har skapt både sølvet og gullet, og alt Han skapte var godt. Forakten for det materielle er gnostisisme og ikke kristendom. Han har derimot mye imot gjerrighet. Fattigdom er ikke Guds vilje. Fattigdom og mangel er en forbannelse for millioner mennesker, og Bibelen taler om det som «lovens forbannelse».

Gud er like mye interessert i menneskenes økonomi som i andre områder av deres liv. Han har velsignelser til hvert område i et menneskes liv. Gud vil at du skal få dine behov fylt slik at du selv kan gi til all god gjerning. Har du ingenting, kan du heller intet gi.

Det Herren velsigner oss med av midler, skal vi dele med mennesker i økonomisk nød eller gi til evangelisering av verden.

Bibelskolen

H.K.: – Hvor mange elever venter dere til

skolen nå i høst?

U.E.: – 176 fikk vitnesbyrd i vår, og nå har vi utvidet til å kunne ta imot 400. Vi regner med at det blir bruk for alle plassene. Vi har 6 lærere nå, faste i den forstand at vi bor i Uppsala og underviser på skolen, men vi reiser i andre sammenhenger også. Sten Nilsson, Johnny Karlson, Christoffer Allam, Jan Wallander og Robert Eek er de som skal undervise i tillegg til meg. De er alle ute i tjenester uavhengig av meg.

H.K.: – Hva tror du om tiden framover nå?

U.E.: – Det er en mektig vekkelse på vei. Mye kommer til å forandres i de nærmeste årene. Gud gjør et verk både innenfor og utenfor de tradisjonelle sammenhenger. En fare jeg ser, er at en altfor mye prøver å strukturere og styre vekkelsen. Gud velger hvem Han vil, og en kan ikke sette seg selv i en posisjon der en mener seg å kunne ta ansvar for alt Gud gjør når det gjelder vekkelsen.

Om mennesker forsøker å styre Gud, vil de bli til skam, hvor bra intensjoner de enn har. Derfor mener jeg det viktigste er å forkynne ordet og la Den Hellige Ånd lede mennesker, ikke legge dem i tvangstrøyer, det være seg gamle eller nye.

Det kommer til å bli en massevekkelse.

Alt nå blir det stadig folk frelst i vår lille menighet.

Bønn for en syk

For å gi et inntrykk av hvordan Ulf Ekmann ber for syke, gjengir vi til slutt en bønn som stod i «Hemmets Vän». Den gjelder en kvinne som ikke kunne komme på møter, og som derfor ba Ekmann om forbønn på denne måten. Hun led av angst og høyt blodtrykk.

«– Far, jeg ber i Jesu navn for min søster, og takker deg for at Jesus tok hennes høye blodtrykk, angst og smerter på seg da Han døde på korset for henne. Jeg takker deg, Far, for at ditt Ord blir levende i henne slik at hun hører din røst, og at du sender ditt Ord og helbreder henne.

Satan, ta dine hender bort fra min søster. Du er beseiret. Du har ingen rett til å plage henne fordi Jesus døde for henne. Jeg befaler deg, Satan, i Jesu navn å la henne være i fred. Kropp, kom i harmoni med Guds ord. Bli helbredet!

Far, jeg takker deg for at din helbredende kraft har gått inn i min søster og virker helbredelse i hele hennes kropp. Takk for at du sender troende søsken til henne som deler Ordet med henne, styrker og oppmuntrer henne. Amen.»

Gode - spennende - vekkende - positive - bøker

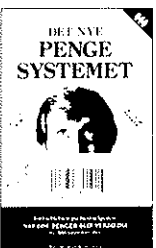
Siste sjanse, Narvaez
Israel Narvaez, sjefen i New Yorks tøffeste gjeng — MAUMAU — kunne hamle opp med hvem som helst, trodde han. Han var TRØBBEL med store bokstaver, men sto en dag overfor en mulig dødsdom for mord! Kunne han overleve og finne veien tilbake til samfunnet — og til Gud!
Spennning fra første til siste side!!
Poc. kr. 30,-

Regnbuens skulte farer, Cumbey
Et utall organisasjoner arbeider for å innsette VERDENS-HERSKEREN. De er villige til å utrydde 2 milliarder kristne og jøder for å nå sitt mål. Avsløringen har ført til mordtrusler mot forfatteren. **MA LESES!**
Poc. kr. 39,50
(Også på video-kassett. Oppgi system ved bestilling.)

Når dine penger blir verdiløse, Relfe
En sterk avsløring av «666-systemet» som brukes over hele verden! En voldssom vekker for deg og dine. Arets bestselger i Norge? 10.423 solgt på 4 måneder! Beviser at Jesu gjenkomst er nær forestående!
Poc. kr. 35,-

Det nye pengesystemet, Relfe
Avslører den «hemmelige» bruk av «666» i EAN-koden som fra 1. januar 1984 er påbudt på alle varer som produseres i Norge. Eget tillegg om bruken av «666-systemet» i Norge. Bør absolutt leses!
Poc. kr. 39,50
(Også på video-kassett. Oppgi system ved bestilling.)

Din for evig! Hardisty
Boken som hjelper deg til å forstå din kone — og som vil fornye ditt ekteskap. En praktisk bok som både mann og hustru vil ha stor glede av!
Poc. kr. 38,-

Kjenn ditt temperament, LaHaye
Ønsker du å vite mer om deg selv og andre? Ønsker du å vite hvilken forvandling Den Hellige And kan gjøre i ditt og andres liv? Da er dette boken for deg!
Poc. kr. 38,-

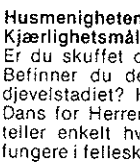
Aldri for gammel for Gud, M. Cole
«Du er dessverre for gammel», var svaret Margaret fikk da hun meldte seg til misjonstjeneste. Men Gud synes ikke det! I en alder av 65 år begynte hun å tjene Gud i fjerne land. Uhyre gripende lesning.
Poc. kr. 25,-. Innb. kr. 49,-

Gud bruker hverdagsmennesker, Cole
Margaret's historie fortsetter. Fra Ny Guineas jungel til jordskjelvsområder i Guatemala. Fra Sri Lankas fattigkvarter og Thailands flyktningeleire til kommunistland med Bibler. Margaret som nå er 81 år, er enda ikke for gammel for Gud!
Poc. kr. 25,-

Baklengs-rock, Aranza, kr. 30,-
Rockemusikken brukes av mange grupper til å forherlige Satan, djeviltilbedelse og bruk av narkotika. Baklengs-maskering lytter ungdom på i timesvis og blir påvirket uten å vite det. En toppaktuell bok for tenåringer, foreldre og ungdomsarbeidere! En oppfordring til å støtte kristne artister. Vær forberedt på sjokkerende lesning!

Husmenigheten, Løvas, kr. 25,-
Kjærlighetsmåltidet, Løvas, kr. 16,-
Er du skuffet over andre kristne? Befinner du deg på engle- eller djevelstadiet? Helbrede de syke? Dans for Herren? Edin Løvas forteller enkelt hvordan kristne kan fungere i felleskap — i Norge!

SKJÆREFJELER M/BLOMSTERMOTIV

kr. 24,- per stk.
3 stk. kr. 60,-
5 stk. kr. 84,-
(på lager fra ca. 20. oktober)

3 BARNEBØKER — BIBELFOTELLINGER | FLOTTE FARGER

Per sett kun kr. 25,- (ved kjøp fra forlaget)

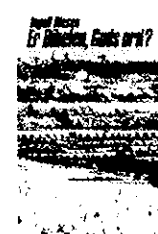
Poc. kr. 35,-
Hvordan forandre ditt sinnelag. Bytt ut depresjon med pågangsmot.

Poc. kr. 15,-
Bibelfortellinger på en moderne måte. Lettles og oppbyggelig.

Poc. kr. 30,-
Spennende og lettles! Den narkotikadømte jenta møter Jesus i fengslet.

Poc. kr. 25,-
En studiebok om bibeltro, bibeltroskap, bibelkrise, bibelkritikk.

Spør etter bøkene hos din bokhandler!

JA! SEND MEG SNAREST!

..... stk. Siste sjanse - kr. 30,-	..... stk. Aldri for gammel - poc. kr. 25,-
..... stk. Regnbuens skulte farer - kr. 39.50	..... stk. Gud bruker hverdagsmennesker - kr. 25,-
..... stk. Når dine penger - kr. 35,-	..... stk. Husmenigheten - kr. 25,-
..... stk. Det nye pengesystem - kr. 39.50	..... stk. Kjærlighetsmåltidet - kr. 16,-
..... stk. Din for evig - kr. 38,-	..... stk. Baklengs-rock - kr. 30,-
..... stk. Kjenn ditt temperament - kr. 38,-	..... stk. Barnebøker sett 3 stk. - kr. 25,-
..... stk. Postkort sommer vinter	..... stk. Positiv tenkning - kr. 35,-
..... stk. Skjærefjeler m/blomstermotiv	..... stk. Løslatt for livet - kr. 30,-
..... stk. Aldri for gammel - innb. kr. 49,-	..... stk. Er Bibelen Guds ord - kr. 25,-

Navn: .....

Adresse: HERMON FORLAG, 3577 HOVET. Tel.: 067-88560/88532

RABATTER:
5 eks. av samme tittel - 30%
50 stk. av samme tittel - 50%

Postkort med Bibelord med sommer- eller vintermotiv. Vintermotivene også ypperlig som julekort.
1 pk. 12 stk. ass. kr. 15,-, 24 stk. 24,-
1 pk. 50 stk. ass. kr. 42,-, 100 stk. 72,-

DANSK BIBELSKOLE SENDER TV 24 TIMER I DØGNET

Siden 9. april i år har HDH (Horsens Discipel Højskole) sendt Nær-TV over eteren døgnet rundt. Nordmannen Øyvind Rygh har vært en sentral person i dette prosjektet og har vært med på å avvikle flere tusen sendetimer på få måneder.

Rygh ble ansatt som medialeder på HDH-skolen 15. august i fjor. Da hadde de ingen egen konsesjon hverken for radio eller TV, og hadde fått avslag på to tidligere søknader. Men skolens rektor, Erling Ilsøe, var så sikker i sin tro på at de denne gang ville få konsesjon, at Rygh ble kalt ned fra OFK radio i Oslo. Ved årsskiftet fikk de så konsesjon til både radio og TV-drift, og kjøpte inn utstyr til radio og TV-sendinger for rundt 1 million kroner.

Etter at Rygh har gjort en pioner-innsats med nær-TV i Danmark, er han nå kommet tilbake til OFK, for å hjelpe til med oppbyggingen av TV-arbeidet der. Før han dro, besøkte vi HDH for å se nærmere på dette TV-arbeidet og få en samtale med Rygh.

Pågangsmot

Det har medført store investeringer å kaste seg inn i et slikt prosjekt. Skolen har bl.a. kjøpt inn egen sendermast. Den er 30 meter høy og veier 1,5 tonn, og er støpt i 19 tonn betong på skolens eget område. På toppen har den fire antenner som sender i alle retninger. Man kan nå inntil 6 mil med disse sendinger, men gode forhold for TV er det helst i Horsens og omegn, mens radio når noe lengre.

Det var ikke bare konsesjon som HDHs lærere og elever måtte tro for, den største utfordringen kom etterpå. De fleste aner vel hvilke ressurser som skal til både teknisk og menneskelig for å lage et TV-program. Når en så hører at HDH sender TV døgnet rundt syv dager i uken og vet det bare er en liten bibel- og folkehøyskole som står bak, så forstår man at pågangsmotet må være maksimalt.

Det var en av lærerne på skolen, Meier Andersen, som hadde ansvar for program-

mene. (Moder-Andersen har nå dratt ut som misjonær til Afrika). Men den daglige og praktiske avviklingen av TV-produksjonen var det Rygh som stod for.

– Hvordan greier dere å sende så mye med så små ressurser? Er ikke dette å gape over for meget?

– For det første må vi ikke la oss skremme av de som har mye tid og midler til å lage profesjonelt TV. Dersom vi bare har pågangsmot, kan også amatører lage severdige program.

For det andre sender vi repriser i 2/3 av døgnet. Vi produserer altså 8 timer hver dag, og sender dette i reprise to ganger i løpet av døgnet. Når det gjelder radio, lar vi lyden på TV hele tiden gå ut som vår radiosending, så vi har altså ingen egen produksjon for radio. Vi kan ikke sende nær-radio hele døgnet for her deler vi tiden med en avis i byen som også har fått konsesjon. Vi legger derfor opp TV-programmene slik at filmer o.l. blir vist på tider når vi ikke har radio-sending.

Krevende

– Men hvordan greier dere så å fylle 8 nye timer hver dag med severdig TV?

– Det er meget vanskelig og krevende. For det første må vi lage nesten alt selv. Det finnes mange video-program som er laget av andre kristne mediasentra, men skal vi sende noe av dette, må vi betale så mye at vi i praksis ikke har råd. Det samme er tilfelle med filmer. Vi har ikke lov å sende disse uten at vi betaler for retten til det. De eneste som har villet hjelpe oss med dette, er Maria-søstrene. De har latt oss få bruke sine produksjoner.

Så det vi gjør, er stort sett å sette opp to kamera nede i stuen her, og la alle som har noe godt og positivt på hjertet, få slippe til. Et visst programskjema har vi, men ofte forandrer vi på det fordi vi har spesielle besøk.

– Hvilke faste programposter har dere?

– Fra 8–9 sender vi musikk med nyheter. Fra 9 har vi gjerne en gjest i studio. Så følger bibelundervisning, barneprogram og på ettermiddagen sender vi film og musikkvideo før reprisen begynner. Vi sender i moduler fra kl. 8 til 16, så reprise fra 16–24, og fra 24 til 8. En gang i uken har vi også et kvelds- og nattprogram hvor folk kan ringe inn for å få forbønn. Det er samme opplegget som OFK-radio har for sine våkenatt-sendinger. Vi kaller programmet «Telefonhjelpen». Tre andre netter i uken samsender radioen med TV.

– Når dere ut med slike enkle produksjoner i vår mediakresne tid?

– Vi har fått kontakt med ca. 25 personer som har søkt frelse, og både menigheten knyttet til HDH og andre her i Horsens har fått nye medlemmer pga. disse sendingene. Vi regner med at ca. 30 000 mennesker har hørt og sett disse sendingene.

Jeg må innrømme at når det gjelder byen som sådan, har responsen hittil vært liten. Selv om vi har kjørt mye stoff som burde vekke både debatt og reaksjoner, har det til nå blitt lite av det. Vi har endog kjørt direkte fra ettermøter med forbønn, tungetale og glødende vitnesbyrd uten at vi har fått reaksjoner. Det viser seg at det skal mye til for den vanlige danske våkner opp for de åndelige virkeligheter.

– Blir ikke mange av disse programmene som blir produsert på direkten uten særlige forberedelser, nokså platte i formen?

– Jeg tror ikke det. Dersom de er preget av en god ånd, så gjør det ikke så mye om formen er enkel rent produksjonsmessig. Det er det innholdsmessige som er avgjørende.

– Hvor mye koster det hver dag å holde en slik produksjon gående?

– Vi regner med rundt 1000 kroner hver dag, og da er ikke lønnskostnader tatt med, vi baserer oss mye på frivillig innsats.

Fortsettelse side 32

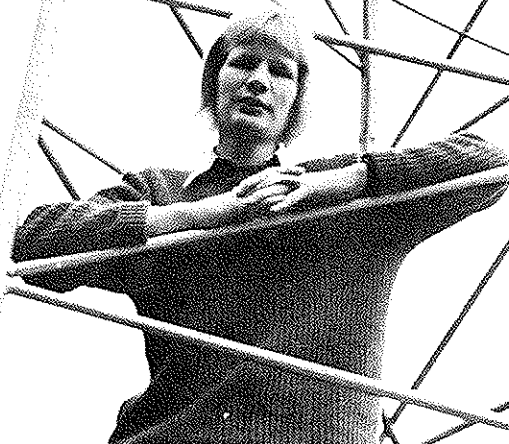

Øverst fra venstre på denne side ser vi ellers Meier Andersen som har tatt med seg Hvetekornets redaktør i studio for en «tema-time». Under ser vi HDH skolen med den store TV-masten, og Øyvind Rygh som har tatt plass i masten som sender nær-TV over Horsens og distriktet.

Øyvind Rygh til venstre sammen med TV-teamet på HDH. Vi ser videre fra venstre Ib Sørensen fra Sønderborg, Jon Davidsen fra Færøyene, May Britt Zimmer fra Odense og Hans Henning Jørgensen fra Horsens. Foruten å være med å produsere programmer fungerer noen av dem også som programledere.

Den kristne kvinne idag

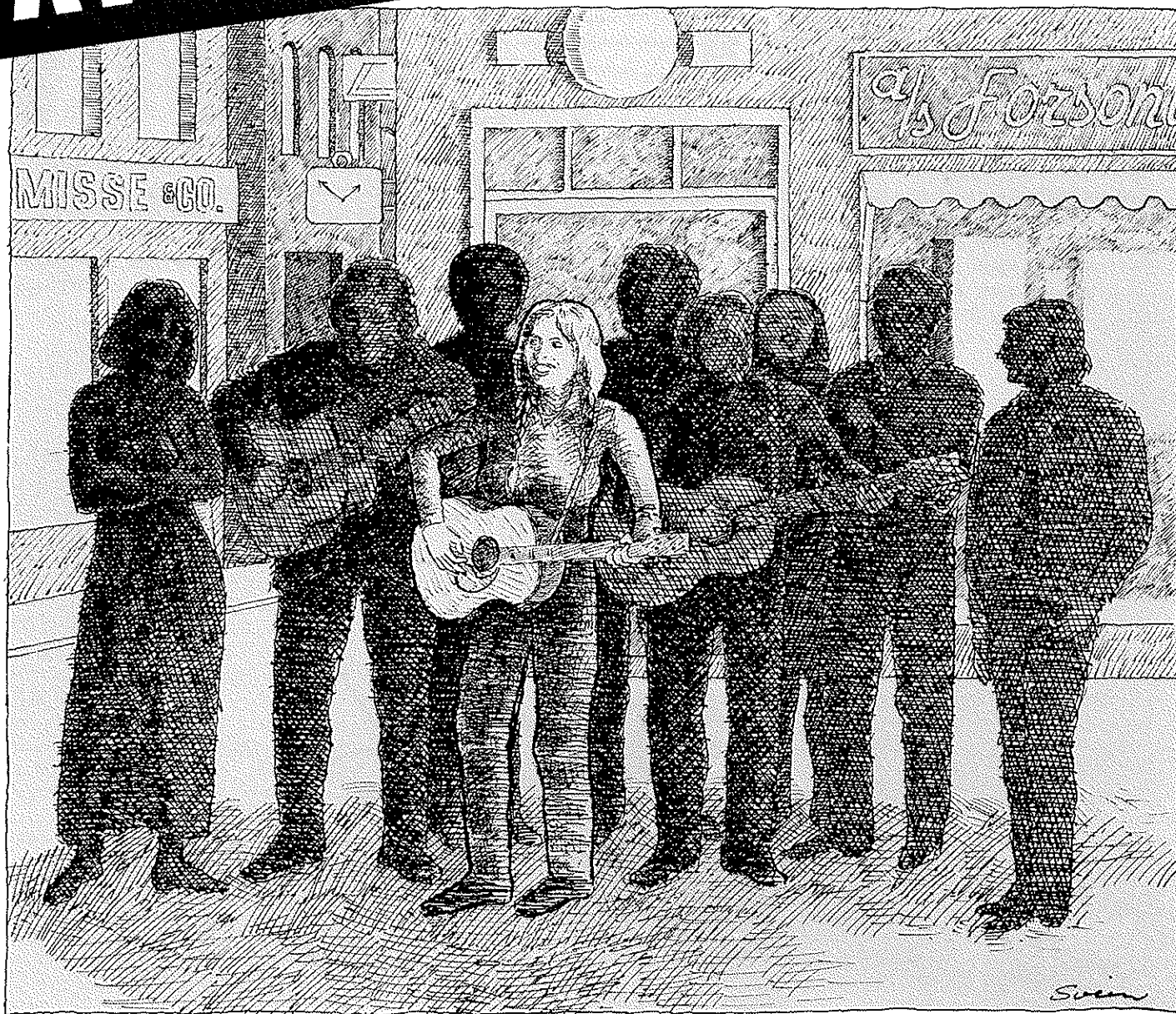

Helene Thorsell tar i denne spalten opp aktuelle emner for den kristne kvinne i dag.

PAULUS OG KVINNEN

Hvordan skal vi se på alle de skriftsteder som behandler kvinnen i Paulus brever? Skal vi late som de ikke står der, eller at vi ikke forstår innholdet? Nei, vi bør skjønne hvorfor dette ble skrevet.

Tegning: Svein Thorkildsen

Helheten

I Neh 8 står det: «De spiste og drakk, sendte gaver og holdt en stor gledesfest. For de hadde skjønnet det som ble sagt dem.» Vi føler oss fremmede i et land hvor vi ikke skjønner språket. Guds ord er så enkelt lagt fram at ikke en dåre skal fare vill.

Hvor frustrerende det har virket for kvinner i alle tidsaldre at teologer har hatt så forskjellige meninger om deres liv og gjerning. Men er det nå bare de som har studert skriften i mange år, som forstår dets betydning? Jesus sa at det var Den Hellige Ånd som skulle veilede oss til hele sannheten. Det tror vi på. Jeg tror vi skal skjønne hvorfor Paulus uttalte det han gjorde, og vi skal finne at det er ingen motsetningsforhold til det vi tror og mener.

Spørsmålet er: Fra hvilken kant skal vi se det? En sak har flere sider, det har også Guds ord. Når jeg står tett inntil et mosaikkbilde av stein, så ser jeg bare stein. Jeg studerer steinens farge, størrelse og kvalitet, men det er ikke det som er meningen med bildet. Det er motivet som er poenget – effekten av helheten. Jeg må stå i rett forhold til bildet.

Slik også med alt Guds ord. Vi må se ordet gjennom Golgata – vi må stå nær Jesus. Ja, vi må ikke bare stå nær Ham, vi må være i Ham. Da først skjønner vi skriftens betydning, vi anerkjenner skjønnheten, vi griper av glede og takknemlighet. Dessverre har det skjedd så ofte at mennesker har plukket enkelte ord ut av sin rette sammenheng, og det har ført til diskusjoner og splittelse. Guds ord skal føre til enhet og glede.

Den Hellige Ånd har aldri gjort en oppriktig, sann kristen motløs. Kristne resignerer ikke i gudsåpenbarelse, men de blir oppreist og sterke. Det gjelder også Paulus sine ord til kvinnen.

Bibelen, Guds ord, har flere sider. Det har

1. En guddommelig – åndelig side
2. En jordisk – menneskelig side
3. En historisk side
4. En profetisk side.

Den første side er direkte tale fra Gud. Jesus var Gud åpenbart i kjøtt og blod. Gud taler fortsatt gjennom Den Hellige Ånd til menigheter og enkeltpersoner.

Den andre siden, den jordiske og menneskelige, er viet stor plass og oppmerksomhet i Bibelen. På Bibelens første blader leser vi om fristelset, fall, misunnelse, mord, død og fortapelse. Videre finner vi utskielser og avgudsdyrkelse. Bibelen forteller åpent og direkte om gudsmannen Davids fall da han begjærte Batseba. Han fikk barn med henne, sendte hennes mann i frontlinjen så han ble drept. I det nye testamentet leser vi om framtrepende personers temperament. Vi leser om at en av Jesu utvalgte disipler forrådde Ham, og at Peter en gang bannet på at han ikke kjente Jesus. Dette må man i sannhet si er jordisk og menneskelig.

Den historiske side av Bibelen er klart framtrepende. Vi har i denne boken den eldste historie vi kjenner til. Det fortelles om konger, årstall, kriger og landevinninger. Utgravninger kan konstatere riktigheten av Bibelens historieskildringer. Vi lærer om ulike kulturer og forskjellig slags kunst.

Sist, men ikke minst, har Bibelen en profetisk side. Flere hundre profetier fikk sin oppfyllelse i Jesu liv, død og oppstandelse. Takket være den profetiske side i Bibelen, vet vi mye om det som skal skje i framtiden. Det var vel ingen som trodde for hundre år siden, at det skulle komme en tid da man ikke behøvde penger for å handle, men bare et nummer. I dag er det ikke bare de kristne som ser konturene av denne profeti, men alle siviliserte mennesker vet om det. De troende har visst dette i mange hundre år, helt siden Johannes fikk sin åpenbaring på øya Patmos. Vi vet videre en god del om det som skal skje i framtida både her på jorden og i evigheten. Alle bibellesere er enige om det.

Vi går så tilbake til den jordiske og menneskelige side for å forstå det Paulus sier om kvinnen.

Overordning – underordning

«Dere hustruer skal underordne dere under deres menn, som det sømmer seg for kristne» (Kol 3,18; Ef 5,22; 1 Pet 3,1–6).

Den underordning det her er tale om, gjelder altså for gifte kvinner. Det er ikke sagt at alle kvinner skal være underordnet alle menn. Vi må ikke blindt se på dette ene ordet og trekke det ut av sin rette ånd og sammenheng. Det heter også: «Underordne dere under hverandre i ærefrykt for Kristus. Sett de andre høyere enn dere selv. Gjør ikke noe av selvhevdelse og tom ærgjerrighet. Tenk ikke bare på deres eget beste, men de andres. Vis det samme sinnevalg som Kristus Jesus. Dere menn skal elske hustruene deres slik Kristus elsket kirken og gav seg selv for den. På samme måte skal også mennene elske sine hustruer som sitt eget legeme. Den som elsker sin hustru, elsker seg selv. Ingen har noen gang hatet sin egen kropp, tvert om gir en den næring og pleier den på samme måte som Kristus gjør med kirken. Til slutt et ord til dere alle: Ha det samme sinn, vis medfølelse, elsk hverandre som søsken, vis hjertelag og ydmykhet. Gjengjeld ikke ond med ond, eller skjellsord med skjellsord.. Dere skal tvert imot velsigne, for dere er selv kalt til å få velsignelse.»

Mannen er kvinnens hode. Hustruen er altså underordnet sin mann. Skal en hustru underordne seg sin mann uansett hvordan han oppfører seg? Nei, det er ikke i Bibelens ånd. Kreves det av en hustru at hun skal være underordnet, må det også forlanges av hennes mann at han elsker henne som han elsker seg selv, ja, mer enn det, som Kristus elsket menigheten og gav seg selv for den.

Dette vi nå behandler, er et vanskelig avsnitt i Bibelen og svært omdiskutert, men kanskje mest misforstått.

Personlig er jeg underordnet min mann. Dette føler jeg ikke som noen belastning eller underkuelse, men som en gave og trygghet, en ordning som jeg priser Gud for. Min mann har det største økonomiske ansvar. Han føler størst ansvar for at vi har egnet bolig og at det praktiske fungerer godt i hjemmet. Han føler også mest ansvar for trygghet og harmoni. Han er villig til å være den første som tar sløyten for kritikk og urettferdig behandling. I viktige saker som vi har ulike meninger om, lar jeg ham ta den avgjørende beslutningen. Jeg vil at han skal føle den respekt jeg har for ham, likedan den trygghet og tillit jeg føler. Dette har aldri ført til at han har blitt overlegen og stolt, tvert imot – ansvaret har heller ført ham inn i bønn for å søke Guds hjelp og kraft, og hans kjærlighet til meg har heller tiltatt.

Mannen er kvinnens hode – her er altså et bilde fra kroppen vår. Hodet har sin spesielle funksjon slik alle de andre lemmene har det. Hodet arbeider ikke selvstendig, det er helt avhengig av forskjellige indre organer som for eksempel hjertet. Det er ikke ubibelsk å si at kvinnen er mannens hjerte. Hva skulle hodet gjøre om det ikke fikk blodtilførsel fra hjertet? Bare en kort tilstrømning av blodårene fører til besvimelse – hodet er helt ubrukelig. Gud har gjort kroppsdelene avhengige av hverandre for at ingen skal bli stolt og opphøye seg, men heller føle respekt og takknemlighet til hverandre.

Det ser altså ut for at mannen er tildelt det største ansvaret for at alt skal fungere trygt og harmonisk i et ekteskap og familjeliv. Det er en skaperordning. Slik som hodet sørger for at alle kroppsdelene skal føle seg vel, slik skal mannen være hovedansvarlig for at alt skjer i kjærlighet og harmoni.

At mannen skal råde over hustruen er i bunn og grunn en forbannelse som Gud uttalte da Adam og Eva syndet. «Din lyst skal stå til din mann, og han skal råde over deg» (1 Mos 3,16). «Den gifte kvinne har omsorg for det som hører verden til, hvordan hun kan være sin mann til lags. Jeg sier dette til deres eget beste, ikke for å sette en felle for dere, men for at dere skal leve sømmelig og holde dere trofast til Herren uten å bli trukket bort av noe» (1 Kor 7,34). En kristen kvinne som lever i den frihet og kjærlighet Kristus har kjøpt oss til, behøver ikke lovens restriksjoner, hun har fått Åndens lov i sitt indre. Hun er i stand til å elske sin mann på et høyere og mer fullkomment plan enn den som er under loven. Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse. Her er det ikke nok å si at en lever i denne velsignelse, det må – slik som alt annet åndelig liv – være en daglig fornyelse og livsfunksjon. «Kristus lever i meg, jeg formår alt i Ham som gjør meg sterk,» sa Paulus. Det samme kan vi si. En kristen hustru råder over sin manns kropp står det i 1 Kor 7,4. De to råder altså over hverandre.

Fortsettelse side 44

Pionerer i Guds Rike

Tekst: Robert Kvalvaag

Høsten 1905 ble det startet en ny bibelskole i den amerikanske storbyen Houston. Blant de elevene som begynte her denne høsten, var den enøyde baptistpredikanten W.J. Seymour. På høstkurset til «The Bible Training School» ble Seymour, som var neger, undervist av den hvite hellighetsforkynneren Charles Fox Parham. Hovedemnet for bibelskolens undervisning var det Parham kalte «den tredje velsignelsen» – dåpen i Den Hellige Ånd.

Trang fødsel

I mars 1906 ble W.J. Seymour invitert til Los Angeles. Det var meningen at Seymour her skulle begynne som pastor i en liten hellighetsforsamling. Allerede på det første møtet forkynte Seymour det han var blitt undervist om på Parhams bibelskole i Houston, nemlig at tungetalen er det ytre tegn på at man har mottatt Den Hellige Ånd. Men dette budskapet var for radikalt for den lille hellighetsforsamlingen. En av menighetens ledere stengte døren for Seymour, som dermed måtte se seg om etter et nytt lokale.

Seymour ble nå invitert til å bo hos en venn av seg i Bonnie Brae Street. Her fortsatte han sin forkynnelse. Under møtet den 9. april falt Seymour og sju andre plutselig til gulvet idet de talte med andre tunger. Seymour hadde ikke tidligere mottatt tungetalen, enda han var blitt undervist om dens betydning i Houston høsten før. Utbruddet av tungetale førte til stor tilstrømming av nysgjerrige og skuelystne til den lille leiligheten i Bonnie Brae Street. Dermed ble det for mye for det skrøpelige plankgulvet i leiligheten. På et møte raste gulvet sammen under den dansende og syngende menneskemengden, og mange falt ned i etasjen under. Mirakuløst nok ble ingen skadet.

Seymour skjønnte at det nå var behov for et mer egnet lokale. Han fant fram til 312 Azusa Street og mente det kunne brukes. Bygningen hadde opprinnelig vært metodistkirke, men var i de seinere åra blitt brukt som stall. Den gamle, to etasjers bygningen var temmelig forfallen, med knuste vinduer og hestemøkk på gulvet. Men her fortsatte Seymour sine underlige vekkelsermøter, og her, ut i fra en forfallen stall, var det pinsevekkelsen fikk sitt internasjonale gjennombrudd. De som vil lese mer om

HELLIGHETS- VEKKELSEN

møtene i Azusa Street, henvises til artikkelen «Den ringe begynnelse» av Vinson Synan i Pioneren nr. 4, 1981.

Lange tradisjoner

For utenforstående måtte det som skjedde i Azusa Street bokstavelig talt ha fortonet seg som lyn fra klar himmel. Vi skal i to artikler se litt nærmere på forhistorien til den vekkelser som braket løs i 1906. For om dette slo ned som lyn fra klar himmel, representerer vekkelseren i Los Angeles like fullt bare høydepunktet i en lang vekkelserhistorie, som går helt tilbake til John Wesleys tid.

Den første metodistpreken som er bevart i nedskrevet form fra USA, stammer fra 1766. Forkynneren het Thomas Webb, og følgende var et viktig element i hans forkynnelse: «Etter at apostlene hadde fått del i rettferdiggjørelsen, mottok de Den Hellige Ånd. Og det må også dere gjøre, dere må bli helliggjort! For dere er enda bare delvis kristne, og har ikke mottatt Ånden. Jeg kjenner jo at deres indre menneske er som dødt kjøtt!»

Det var særlig i staten Virginia at metodistvekkelsen grep om seg på det nordamerikanske kontinentet. Her brøt det ut en kraftig vekkelser i 1773–76. I rapporter fra møtene hører vi om at «mange ropte til Gud at Han måtte helliggjøre dem helt igjennom», og mange vitnet om en øyeblikkelig og overveldende helliggjørelsesopplevelse. Mens nybyggermiljøet i Virginia tidligere var kjent for drukkenskap, banning og slåsskamper, hører vi i 1776 at folket der var «bedende, syngende og ivrig opptatt med å samtale om Gud». Denne vekkelseren var også en forløper for det som etter hvert ble kjent som det amerikanske «camp-meeting» – friluftsmøter som samlet store menneskemengder. Det første «camp-meeting» fant sted sommeren 1800 i Kentucky. Allerede året etter samlet disse møtene 25 000 mennesker. Det som her ble forkynt, ja, ropt ut fra talerstolene, var budskapet om helliggjørelsen.

Beskrivelser fra møtene forteller om mennesker som ropte og skrek, falt til jor-

den, besvimte, for så å våkne opp i en tilstand av «perfection» – fullkommenhet. Tungetale var relativt vanlig, og det er flere trekk ved disse «camp-meetings» som minner om den seinere pinsevekkelsen. Disse metodistiske friluftsmøtene må ses som reaksjon mot den kalde, institusjonaliserte og upersonlige kristendomsform som preget deier av amerikansk kirkeliv på begynnelsen av 1800-tallet.

Hellighetsforkynnere

Metodistvekkelsen fikk stor inngang i den presbyterianske kirke. Den presbyterianer vi kjenner best fra 1800-tallets hellighetsvekkelse, er Charles G. Finney. Finneys forkynnelse var sterkt farget av den forståelse av helliggjørelsen og den kristne fullkommenhet som han fant i John Wesleys skrifter. Finney forkynte at synd og hellighet umulig kan eksistere side om side i en og samme person.

En annen, kjent talsmann for den kristne fullkommenhet på denne tiden, var John Humphry Noyes (1811–66). Noyes var en av de mange som ble omvendt under Finneys møter. Men John H. Noyes videreførte Finneys helliggjørelsesteologi på en måte som fikk de mest radikale av hans samtidige i vekkelseren til å ryste på hodet. Som student ved Yale-universitetet hadde Noyes sin helliggjørelsesopplevelse. Det spesielle ved Noyes i denne sammenheng var de følger han mente denne erfaring av Åndens kraft måtte få for hans eget liv. Noyes mente etter dette at han ikke lenger var underlagt samfunnets lover eller tradisjonelle normer. Den eneste rettledning han ville følge, var den direkte rettledning han fikk ved Ånden.

I 1848 startet Noyes «The Oneida Community», et eget lite samfunn hvor livet skulle være som en himmel på jorden. Noyes praktiserte forbønn for syke, og mente selv at kraftige helbredelser fant sted ved hans virksomhet. Ut i fra ordene i Luk 20,34–36 innførte Noyes det han kalte «blandede ekteskap». Det innebar at hvert mannlige medlem av fellesskapet så på seg selv som gift med hvert kvinnelig medlem

og motsatt. Ut fra ordene i Luk 20,34 f. mente han også at den fysiske død var overvunnet, oppstandelsekraften var virksom. «Vi har kommet til Livets tre,» hevdet Noyes. Det viste seg her at Noyes av naturlige årsaker måtte moderere sine synspunkter etter hvert. Noyes og ca. 300 andre i «The Oneida Community» var for øvrig bare ett av nesten fem hundre andre idealistiske fellesskap som ble opprettet i USA på 1800-tallet.

De fleste hellighets-predikanter mente dog at de hørte med blant dem «som ikke allerede har grepet det» (Fil 3,12). Det er her viktig å være klar over at hellighetsvekkelsen tenkte seg helliggjørelsen som en øyeblikks erfaring og ikke som en prosess. På samme måte som man i gjenfødselen i løpet av et øyeblikk ble ført over fra mørke til lys, fra død til liv, slik ble man i helliggjørelsen i løpet av et øyeblikk utfridd en gang for alle fra den falne menneskenatur, den gamle Adam. Dette synet på helliggjørelsen ble videreført av den tidlige pinsevekkelsen. Pinsepionerer som Charles Parham, W.J. Seymour og T.B. Barratt mente alle at helliggjørelsen var det annet nådeverk som forberedte den troende på åndsdaopen. De mente at hele frelsetillegnelsen besto i tre etapper, eller velsignelser – gjenfødselen, helliggjørelsen og dåpen i Den Hellige Ånd, og ingen av disse var identiske med hverandre.

Hellighetsbevegelsen nådde et foreløpig høydepunkt i 1858. En så omfattende vekkelse som den som bølget over USA dette året, hadde ikke landet opplevd siden George Whitefields Amerika-opphold på 1740-tallet. Telegrafseiskapene stilte sine linjer gratis til disposisjon til bestemte tider på dagen for dem som ville sende vekkesbudskap til uomvendte. Det såkalte «tusen mil-bønnemøtet» begynner i en by og fortsatte så i distrikt etter distrikt over kontinentet. Ledende personligheter fra den presbyterianske kirke og baptistsamfunnet deltok i vekkelsen. USAs ledende baptistevangelist, A.B. Earle, vitnet om sin helliggjørelsesopplevelse i boken «The rest of Faith» (Troens hvile). Når J.T. Peck i 1865 publiserte en bok om helliggjørelsen som han kalte «The Central Idea of Christianity» (Den kristne tros sentrale tanke), gav han uttrykk for en vidt utbredt oppfatning.

I 1865 ble det i New York også utgitt en annen bok. Den hadde tittelen «The Tongue of Fire» (Ildtungen). Den var skrevet av den engelske metodisten William Arthur. Boka avsluttes med denne bønne: «Og nå, Hellige Ånd, som utgår fra Faderen og Sønnen, kom ned over alle menighetene og döp ditt folk, döp dem igjen med tunger av ild! Kron dette 19. århundre med en vekkelse større enn noen annen, ja større enn noen åndsutgytelse kjent blant mennesker!» Det skulle vise seg at denne bønne kom til å bli oppfylt, og vi innleder denne artikkelen med å beskrive litt av oppfyllelsen til Arthurs bønn.

Neste gang: Azusa street 312

Pelle Karlsson's
spalte:

Gud har bare
én menighet

Jesu bønn om enhet

I våre tanker om enhet i Kristi legeme går vi ut fra Jesu egen bønn om dette:

«Jeg ber ikke bare for dem, men også for dem som ved deres ord kommer til tro på meg. Jeg ber at de alle må være ett, likesom du, Far, er i meg og jeg i deg. Slik skal også de være i oss, for at verden skal tro at du har sendt meg. Jeg har gitt dem den herlighet du har gitt meg, for at de skal være ett, likesom vi er ett: jeg i dem og du i meg, så de helt og fullt kan være ett. Da vil verden skjønne at du har sendt meg, og at du har elsket dem slik du har elsket meg.» (Joh 17,20–23)

Denne bønn ber Jesus under en svært viktig hendelse i Hans jordeliv. Han har nettopp avsluttet sin avskjedstale til disiplene, der Han har gitt dem en uvurderlig undervisning om deres framtidige tjeneste. Han avslutter dette med å vende seg i bønn til Faderen, før Han siden går ut til Getsemane og videre til Golgata.

Den bønn vi finner i Joh 17, gir oss en helt spesiell forståelse av Jesu eget hjerte og den lengsel Han har for sine egne her i verden. Bønne har å gjøre med fortsettelsen av Hans egen tjeneste, som Han nå overlater helt og fullt til sine disipler. «Liksom du har sendt meg til verden, har jeg sendt dem til verden» (v. 18). Legg altså merke til at denne bønne gjelder Hans egne disipler, Hans menighet – ikke verden. «Jeg ber for dem. Jeg ber ikke for verden, men for de som du har gitt meg, for de er dine» (v. 9). Jesus vet at forutsetningen for at Hans evangelium skal nå videre ut til verden er en riktig funksjon blant Hans egne i Hans menighet. Derfor når Han nå snart skal forlate sine disipler, tømmer Han sitt hjerte i bønn for dem innfor Faderen. Han har også framtidens menighet med i sin bønn om en riktig funksjon. «Jeg ber ikke bare for disse, men også for dem som ved deres ord kommer til tro på meg» (v. 20).

Når vi ser på hvordan Jesus ber, kan vi lære noe viktig. Han begynner med forholdet mellom sine egne, ettersom dette er forutsetningen for en funksjon utad. Vi er ofte redde for å se innover blant oss selv. Vi taler om faren for innadvendthet, søken etter feil, en kritisk ånd osv. Det er naturligvis ikke bra med en negativ og feilsøkende innstilling hos Guds folk. Men det er heller ikke bra med en stadig utadrettethet, slik at vi aldri får mulighet til å bygge på grunnen innenfra. Ja, det er jo faktisk slik at vi iblant understreker viktigheten av utadrettethet virke for å slippe å gå i rette med de problemer vi måtte ha innad. Det blir som å få nye barn i en splittet og problemfylt familie. Resultatet av dette er oftest at disse barna får lide mye, og at forholdet i familien forblir problematisk.

I Jesu bønn finner vi Hans enorme behov og lengsel etter at Hans menighet må fungere rett. Der uttrykker Han sitt hjertes innerste tanker om dem som skal føre Hans verk videre. Det er egentlig ikke bare en bønn. Det er en forbønn for Hans eget folk. Et inderlig behov for sine egne her i verden. «Jeg er ikke lenger i verden, men de er i verden, og jeg kommer til deg. Hellige Fader, bevar dem i ditt navn, det som du har gitt meg, så de alle må være ett, likesom vi er ett. Da jeg var hos dem, bevarte jeg dem i ditt navn, det navn du har gitt meg. Jeg vokter dem, og ingen av dem gikk fortapt, uten den ene som hørte fortapelsen til, så skriften skulle bli oppfylt. Nå kommer jeg til deg. Men dette sier jeg mens jeg er i verden, for at de kan eie min glede i fullt mål» (v. 11–13). Det er en stor kjærlighet og omsorg for sine egne som Jesus her uttrykker overfor sin Far.

En svært viktig del av denne bønne berører enheten blant Jesu disipler her i verden. Ja, Han lengter etter at de skal være ett likesom Han og Hans Fader er ett. Dette fører til, ifølge Jesu egen bønn, at verden kan forstå Guds verk gjennom Ham.

Det er denne sannhet som Den Hellige Ånd på en spesiell måte vil gi til menighetens hjerte i dag. Herren kaller sitt folk til enhet. Han lengter etter å vise sin herlighet i en verden som er splittet og ødelagt, fra hjem og familie til nasjoner og riker. Han vil reise opp sin menighet – i enhet og autoritet, for å la Kristus lyse klarere enn noensinne.

Midt-Østen i fokus

SERIE AV
DEREK PRINCE
ART. NR. 2

EN NASJONS FØDSELSVEER

Skjebnen til det jødiske samfunnet i Palestina, og til sist hele det jødiske folk rundt om i verden, lå på vektskålen fra 1946 til 1948.

Fram til min dimittning fra den britiske hær i april 1946 hadde jeg vært en interessert, men passiv tilskuer til situasjonen som var under utvikling i Palestina. Selv om jeg var dypt grepet av måten jeg fikk se deler av Bibelens profetier bli oppfylt for mine øyne, så var det ikke i mine tanker å bli aktivt involvert. Guds forsyn forordnet det imidlertid annerledes.

Etter min dimittasjon fortsatte Lydia og jeg en tid å bo med våre jenter i Ramallah. Snart gjorde imidlertid våre arabiske naboer det klart at de ikke lenger var villige til å tolerere at jødiske piker bodde midt iblant dem. Vi hadde ikke noe annet alternativ enn å flytte til Jerusalem, før hatet som brant i våre naboers øyne, slo ut i voldshandlinger mot jentene.

I Jerusalem var spenningen stadig stigende. Sabotasjehandlinger av jødiske undergrunnsorganisasjoner framkalte represalier og undertrykkelse fra de britiske militærstyrker. Væpnede sammenstøt brøt den usikre freden. Arabiske snikskytttere, utstyrt med rifler, plasserte seg på hustak eller andre fordelaktige stillinger, og skjøt på tilfeldig forbigående. Om natten ble gatene mørke og øde, og ingen våget seg utendørs.

Til tross for de spente tilstandene, klarte jeg å skrive meg inn som videregående student ved Hebrew University, som da lå på Scopusfjellet, like ved stedet der jeg avsluttet min militærtjeneste. Med sporadiske avbrudd holdt jeg på med mine studier der de neste 18 månedene.

Delingens følger

Den 19. november 1947 stemte FN for en deling av Palestina i to separate stater, en jødisk og en arabisk. Fra da av utviklet situasjonen i Jerusalem seg raskt til et stadium av uerklært krig. Jøder og arabere var

ikke lenger villige til å bo ved siden av hverandre. Byen ble delt opp i en rekke bevæpnede leire, noen kontrollert av jøder og andre av arabere.

Offisielt var britene fremdeles ansvarlige for opprettholdelsen av lov og orden. De militære styrkene de hadde til rådighet, var mer enn nok til at de kunne utføre denne oppgaven effektivt. Til min forskrekkelse valgte de å ikke gjøre dette. I stedet tolererte de åpent, og iblant til og med støttet de, de bevæpnede arabiske gruppene som plyndret og drepte jøder. De brukte også sin militære overlegenhet til å hindre jødene i å skaffe seg de våpen de trengte for å forsvare seg. Med mitt førstehåndskjennskap til metodene i den britiske hær, kunne jeg komme til bare en konklusjon: Mitt lands offisielle representanter i Palestina på den tiden gjorde alt som stod i deres makt, bortsett fra åpen krig, for å hindre tilsynekomsten av staten Israel.

En viktig del av «sikkerhetsstyrkene» under ledelse av den britiske hær, var den

Fra en feiring av en jødisk helligdag, som jødene atter kan feire i sitt hjemland.

Arabiske Legion. Den var den offisielle militærstyrken til Transjordan (senere kjent som Jordan), trent, utstyrt, finansiert og ledet av britene. Med hensyn til det jødiske folk ga imidlertid den Arabiske Legion dem overhodet ingen sikkerhet. Den var tvertimot den sterkeste av alle de arabiske styrkene som stod mot dem.

LOVSANG I FUNKSJON

9.–11. november

Sted: Filadelfia, Horten

Jonnie Slottheden, fra Sverige leder i dager med lovsang, tilbedelse og hengivelse til Jesus.

«Sangens tid er kommet»

Om kvelden 12. desember 1947, gjennom en samtale som ved et under ble overhørt av en av pikene våre, fikk vi vite at en lastebil full av bevæpnede soldater fra den Arabiske Legion forberedte seg på å angripe huset vårt. Siden vi ikke hadde noen beskyttelse mot denne form for «sikkerhet», bega vi oss simpelthen ut i Jerusalems mørklagte, øde gater. Etter to timers vandring fant vi ly for natten hos en amerikansk kristen misjon. Neste morgen fikk misjonærene der beskjed fra sine muslimske arabiske naboer om at de ville brenne ned huset deres dersom de fortsatte å huse våre jødiske piker. Tjuefire timer senere var vi igjen flyktninger i Jerusalems gater.

De neste to månedene levde vi som flyktninger, til vi til sist ble tilbudt å flytte inn i en stor misjonsbygning i det største jødiske kvarteret i Jerusalem. Misjonærene der skulle forlate landet og ville at vi skulle ha ansvaret for bygningen i deres fravær. Her bodde vi gjennom de månedene da nasjonen Israel ble dannet.

Jerusalem beleiret

På denne tiden var det jødiske området i Jerusalem blitt en by under beleiring. All kommunikasjon med de arabiske områdene i nord, øst og syd var opphørt. Mot vest hadde omstreifende halv-militære arabiske grupper avskåret ruten til Tel Aviv og kystområdene. Britene gjorde ingenting for å holde tilbake disse arabiske gruppene. I stedet brukte de sin makt til å hindre jødene i å komme med effektive tiltak for å få gjenåpnet veien mellom Tel Aviv og Jerusalem. Konsekvensen var at det området vi bodde i, ble frarøvet nesten all mattilførsel og var på randen av sult.

Den 14. mai 1948 dro til sist de britiske styrker seg tilbake fra Palestina, og staten Israel ble offisielt proklamert. Dagen etter erklærte alle de omkringliggende arabiske nasjoner krig mot Israel og igangsatte store militære operasjoner mot landet med den erklærte hensikt å knuse den nye staten. Til sammen mer enn 40 millioner mennesker med moderne og velutstyrte hærer, var således i krig med en liten, nyfødt stat på mindre enn 6 0 000 mennesker, hvis frivillige hær var blitt samlet på 48 timers varsel, uten annen utrustning enn et tilfeldig utvalg av lette våpen.

Den 17. mai begynte den Arabiske Legion å beskytte den jødiske delen av Jerusalem med tungt artilleri. Den første granaten eksploderte bare noen meter fra den bygningen vi bodde i. Et stort, tagget fragment fløy gjennom et åpent vindu, passerte midt mellom to av pikene våre og lagde et to tommer dypt hull i veggen. Begge pikene ble slått over ende av lufttrykket. Da granatstykket var såpass avkjølt at en kunne ta på det, plukket jeg det opp og studerte det. Det besto av nesten halvdel av en granat. Og pent innprentet stod påskriften: «Made in Britain».

Den Arabiske Legion fortsatte sin beskytning av Jerusalem i nesten en måned,

mens de sivile tapene stadig økte. De gjorde ingen forsøk på å rette ilden mot hva som kunne bli betraktet som militære mål. De pøste på med granater på slump mot sykehus, kirker og ambassadebygninger, til tross for at disse var tydelig merket med bestemte emblemer.

Tidlig i juni lyktes det FN å tvinge partene til en midlertidig våpenhvile i Palestina. I fire uker satte denne en stopper for alle omfattende kamper, selv om snikskyting og mindre, sporadiske sammenstøt fortsatte. Jeg benyttet meg av våpenhvilen ved å skrive et brev til Visekansleren ved universitetet i Cambridge (en venn av meg), der jeg beskrev hendelsene i Palestina de siste seks månedene, slik jeg hadde vært vitne til dem. Jeg ba ham bruke sin innflytelse til å få myndighetenes og presens oppmerksomhet rettet mot situasjonen. Mitt brev sluttet med disse to spørsmålene: Vet det britiske folk hva som gjøres i deres navn i Palestina? Om så er tilfelle, er de da tilfreds med det?

Da jeg var ferdig med brevet, var imidlertid all vanlig postgang ut av landet stoppet opp, og da brevet endelig kom fram til visekansleren, var det for sent for ham å gjøre noe effektivt med informasjonen min.

En nasjon født på en dag

Da den fire uker lange våpenhvilen var over, startet øyeblikkelig de harde kampene igjen. Under våpenhvilen hadde både jøder og arabere befestet sine stillinger og brakt inn ekstra forsyninger. Det hadde skjedd en annen forandring i situasjonen også, en forandring som ikke kunne forklares kun gjennom militære uttrykk. Det var en av disse umerkelige, udefinerbare faktorer i menneskelige forhold som ikke finnes nedtegnet i den offisielle historie. Likevel var dens effekt helt avgjørende. Ut fra det nye perspektiv jeg hadde fått siden jeg kom til Israel, så jeg den som virkeliggjørelsen av den sterkeste makt innen menneskelige forhold – Guds profetiske ord. Etter enhver vanlig målestokk var Israels sjanser fortsatt minimale. Allikevel var jeg med ærefrykt vitne til hvordan krigsbølgen snudde seg mot de arabiske armeer. Til å begynne med ganske sakte, men likevel umiskjennlig. I slutten av 1948 var praktisk talt alle de angripende arabiske armeer tvunget til å trekke seg tilbake, og staten Israel ble etablert innenfor grenser som var noe større enn de som opprinnelig var foreslått av FN.

Ytterligere konflikter og store offer lå fremdeles foran, men et faktum av største viktighet overskygget alt annet: Staten Israel var født og hadde overlevd.

Nok en gang fant jeg hos en av Israels profeter et resymé av de hendelser jeg hadde vært vitne til. Beretningen som var skrevet flere tusen år tidligere, kunne ikke vært mer livaktig skildret eller mer nøyaktig i måten den fokuserte på disse trekkene som var helt unike:

Hvem har hørt noe slikt,

hvem har sett noe lignende?

Kan et land bli til på en eneste dag, kan et folk bli født på et øyeblikk? Men Sion fødte sine barn med det samme veene kom. (Es 66,8)

Dette var nøyaktig hva jeg hadde fått se med mine egne øyne! På en dag, 14. mai 1948, ble Israel født som en fullverdig nasjon, med sin egen regjering, væpnede styrker og alle nødvendige administrative funksjoner. Sant nok var alt improvisert i all hast og i liten målestokk. Men allikevel var alle nødvendige bestanddeler til stede til å gjøre Israel til en selvstendig stat innenfor egne grenser. Etter det jeg visste, var dette en hendelse uten sidestykke i menneskets historie.

Vårt siste år i Jerusalem, 1948, var fylt med mye urett og mange farer, men vi overlevde alle uten skader. Mot slutten av året flyttet Lydia og jeg med vår familie til England. Da vi så tilbake, erkjente vi at alt det vi hadde gjennomgått, var en liten pris å betale for det privilegium å være vitne til den kanskje viktigste oppfyllelse av en bibelsk profeti siden det første århundre.

Tilbakeblikk fra England

Tilbake i mitt fedreland igjen etter syv års fravær, tenkte jeg fortsatt på den rolle England hadde spilt i avslutningsperioden av mandatet i Palestina. Jeg er brite av fødsel, og takknemlig for min arv. Det er ikke med tilfredshet jeg beretter om misgjerningene til Storbritannias offisielle representanter. Ikke desto mindre tror jeg det er viktig at fakta blir klart slått fast, fordi det er viktig lærdom å ta av disse – lærdom som kan være til gagn for andre nasjoner og regjeringer i dag.

Som det gikk fram av min siste artikkel, sørget det britiske folk for stor støtte til etableringen av staten Israel. I mer enn tre århundreder hadde britiske kristne næret en visjon, basert på Bibelen, om at Gud ønsket å gjøre det jødiske folk til en selvstendig nasjon enda en gang i deres eget land.

Rent politisk fikk denne visjonen uttrykk gjennom mennesker som Lord Shaftesbury og Lord Balfour. Det var Balfour-erklæringen, framsatt i 1917 på vegne av den britiske regjering, som satte i gang den politiske prosess som 31 år senere endte i etableringen av staten Israel. Det var også den britiske regjering som tok det avgjørende skritt med å legge Palestinas framtid fram for FN.

Etter alt dette fortonet det seg i høyeste grad inkonsekvent og hyklerisk av den samme britiske regjering å forsøke å underminere FNs avgjørelse ved å motarbeide etableringen av staten Israel.

Slik framferd satte flekker på Storbritannias omdømme og viste seg å være det første stadium i en langvarig tilbakegang.

Dette skiftet i britisk politikk i en avgjørende tid i Midt-Østens historie kom uten noen offisiell avgjørelse av det britiske Parlamentet, og uten at majoriteten av den britiske allmennhet var klar over hva som fant sted. Hvilke faktorer var det som medvirket til et slikt skifte? To av dem var helt tydelige. For det første fantes det kalkulasjoner, aldri offentliggjort, over hva som var økonomisk og politisk formålstjenlig. Så tidlig som i 1939 var det klart at verden snart ville stå overfor et underskudd på olje. På samme tid ble alle de utviklede landenes økonomi for hvert år mer og mer avhengig av økende olje-leveranser.

En stor del av verdens oljeressurser var kontrollert av de arabiske nasjonene i Midt-Østen. Det skjulte, usagte mål for britisk politikk var å fortsette sitt øyentjeneri overfor Balfour-erklæringen, men på samme tid oppnå gunst hos araberne gjennom skjulte aktiviteter med det mål å sabotere den kommende jødiske stat.

For det andre fantes det en god del latent antisemittisme blant de briter som var ledere under disse kritiske øyeblikk. Som ved kalkulasjonene angående oljen, kom disse antisemittiske tankene så å si aldri til uttrykk offentlig (med unntak av enkelte uttalelser fra militære ledere). Ikke desto mindre fikk den slags tanker innflytelse på viktige, politiske avgjørelser, og enda mer på den praktiske anvendelse av politikken.

De personer som gav etter for slike tanker, og gav slike direktiver for den britiske politikk i Midt-Østen, overså et viktig faktum: Det finnes en moralsk og åndelig kraft som er virksom når det gjelder nasjonenes skjebne. En regjerings ansvar går lenger enn bare til kalkulasjoner om hva som er økonomisk og militært gagnlig. Å ofre moralske og åndelige prinsipper på et slikt alter vil aldri tjene til det gode for noen nasjon. Ironisk nok fører kalkulasjoner som leder til en slik framferd, til slutt til resultater stikk motsatt av hva en ønsker.

En illustrasjon på dette prinsippet finner vi i 2 Mos. Israelittene var utlendinger i Egypt, og deres skjebne var i hendene på den farao som til enhver tid satt på tronen. Så en dag kom en ny og despotisk konge til makten med en ny «jødepolitikk». Han erklærte følgende:

«Se, Israels-folket er større og sterkere enn vi. La oss fare klokt fram, så de ikke blir tallrikere! For kommer det krig, slår de seg kanskje sammen med fiendene våre, strider mot oss og drar fra landet!» (2 Mos 1,9–10).

Den nye kongen skiftet politikk i forhold til sine forgjengere, og undertrykte israelittene. Den videre fortelling viser imidlertid at denne «kloke framferden» til sist ikke kunne hindre virkeliggjørelsen av Guds vilje for Isarel. Den betydde bare ulykke for Egypt. Slik er slutten på «formålstjenlighet» som motsetter seg Guds åpenbarte hensikter.

Et vers i Ordspråkene slår klart fast det nyttesløse i å motsette seg Guds hensikter: «Det finnes ingen visdom og innsikt og ingen plan som nytter mot Herren» (Ordspr

21,30). Likeledes åpenbarer et vers i Job at enhver nasjons skjebne til syvende og sist avgjøres av Gud: «Han lar folkene vokse – og gjør ende på dem, lar folkeslag bre seg – og fører dem bort» (Job 12,23). For enhver nasjon eller regjering er det formålstjenlig å oppnå velvilje hos den Allmektige Gud, men det er svært lite formålstjenlig å pådra seg hans motvilje.

«TV 24 timer i døgnet»

Forts. fra side 25

En pioner

– Hvilken bakgrunn har du selv for dette arbeidet, både faglig og som kristen?

– Jeg er født og oppvokst i Akershus. Min åndelige bakgrunn har jeg i Norges Kristelige Ungdomsforbund. Jeg var med i et ungdomskor og kom med i et kirkelig arbeid blant narkomane i Bærum. Der var jeg miljøarbeider i 2 1/2 år, inkl. siv.arb. tiden min. Men jeg savnet et virkelig åndelig hjem, og derfor søkte jeg kontakt med OFK høsten 81. Jeg var da utdannet TV- og radioreparatør. Jeg ble ansatt i OFK som tekniker en måned før de begynte sendinger i mars 82. Jeg fikk være med i pionertiden også der. De første programmene sendte vi under meget primitive forhold. Jeg kunne fortelle mye fra min tid i OFK, det var både lærerikt og spennende.

– Hva slags utstyr har dere kjøpt inn på TV-sektoren?

– Vi kommer svært langt med enkelt og forholdsvis rimelig utstyr. Ting skjer så fort at det kan være uklokt å binde opp for mye midler i utstyr som blir umoderne etter et par år. Vi har satset på ett-rørs Hitachi FP – 10 kamera, Umatic low-band opptagere, pluss en del vanlige videospillere for de ulike systemene slik at vi kan sende ulike typer video-bånd.

Tung kost

Vi fikk være med i en del program der folk ringte inn bl.a. for å abonnere på HVETE-KORNET, så det var tydelig at sendingen ble sett.

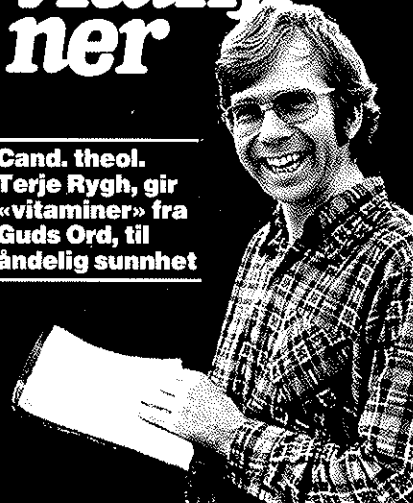
Men samtidig er det nok rett å si at HDHs 24 timers bombardement med luftbårne TV-program, ikke har fått så stort nedslagsfelt blant de vanlige innbyggerne. Til det blir det nok servert for mye konsentrert og tung åndelig kost til at «Emil-danske» kan fordøye det. Men det var en opplevelse å se de ulike medvirkende som virkelig ga av seg selv, f.eks. en søster med strengeløk som sang av hjertet både på dansk og i tunger.

Vi fikk selv prøve oss på å produsere et sangprogram med en ung og brennende søster som sang med glød og begeistring en time i strekk. Disse sangene skulle brukes til å fylle ut mellom programmene, og jeg tror ingen som ser og hører henne kan unngå å bli berørt av den oppriktige hengivenhet til Kristus som preget henne. Sang og musikk er en form som passer både i

Fortsettelse side 39

Be & Se- vitami- ner

**Cand. theol.
Terje Rygh, gir
«vitaminer» fra
Guds Ord, til
åndelig sunnhet**

Holdning til arbeidet

Arbeid, skolegang og plikter kan ofte oppleves som tungt, kjedelig og lite meningsfylt.

Guds ord har noe å lære oss her. Paulus sier: «Det dere gjør, gjør det av hjertet, som for Herren og ikke for mennesker» (Kol 3,24).

Det er Guds vilje at vi skal ha en positiv innstilling til arbeid, skolegang o.l. Vi skal utføre dette som om det var Jesus som var vår overordnede eller arbeidsgiver.

Jesus ga sitt liv for oss, vi viser Ham kjærlighet ved å gjøre et godt arbeid.

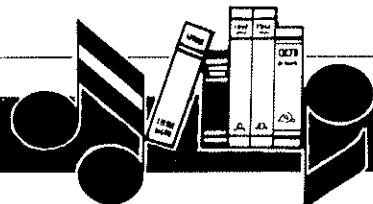
Lønn diskuteres ofte i vårt samfunn, og det er viktig å legge merke til hva Paulus sier: «For dere vet at dere skal få arven til lønn av Herren.»

Lønnen venter deg, det er det evige liv du får: Guds rike. Du er garantert en enorm lønn, og det kan du tenke på om du synes du tjener lite.

Men du kan også regne med Jesu lønn her i tiden. Hans lønn innebærer en rik velsignelse over hele ditt liv.

La Guds ord gi deg den rette innstillingen til arbeidet, og du vil oppleve arbeidsdagen mye rikere.

PLATER:

«Balladen om Jesus»
En rock opera av
Arnold Børud
Et Tvers produkt TLP 5004

I 1969 satt en ung mann og skrev på noe som to – tre år senere ble presentert på vinylriller under navnet: Balladen om Jesus. Balladen ble viet stor oppmerksomhet og ble også fremført et par ganger på TV. Selv om mange, tolv år etter den første utgivelsen, fremdeles vil finne den versjonen noe for tøff, mente Arnold Børud at nå var tiden inne til å gi balladen en musikalsk innpakning anno 1984.

Balladen om Jesus handler om menneskets adskillelse fra Gud p.g.a. synden og Guds vei til gjenopprettelse av kontakten mellom mennesket og Gud, Jesu død og oppstandelse. Det tekstmessige og musikalske innholdet har det ikke vært nødvendig å forandre på. Den nye innpakningen er gjort med helt nye arrangementer, med dyktige musikere fra bl.a. «gamle» og «nye» KGB og Lava. Ikke minst Sigurd Köhn på saksofon gjør en svært bra jobb. Flere dyktige gjestesolister gjør det samme med vokalinnslagene. Jeg vil bl.a. nevne en duett mellom Ulf Christianson og Arnold som virkelig svinger, «Hør en lignelse».

Stort sett syntes jeg det med fordel kunne vært benyttet gjestesolister noe mere. En musikal eller rock opera kan med fordel variere noe mere enn det er gjort her med solister.

Men la ikke omstendighetene og hvem som gjør hva ta oppmerksomheten bort fra innholdet i balladen. La Jesu forsoningsverk komme i fokus, ikke musikk og artister.

Anbefales.

BjL

Terje Landro
«Jesus tek seg av den eine»

For et år siden ga Lynor ut den første platen med Terje Landro, med tittelen «Med kurs mot himlen». Denne har nå solgt i nesten 3000 eksemplarer, noe en regner for svært bra for en debutplate.

Nå foreligger neste plate. Som på den forrige er Mons Leidvin Takle også produsent/arrangør denne gang. Sangvalget er vidt, men gjennomgangstonen har sanger og produsent forsøkt å samle i tittelen «Jesus tek seg av den eine», forøvrig en av Trygve Bjerkrheims tekster.

Terje Landro har deltatt fast som sanger på en rekke Noreamøter i Norge og Danmark siste året, og har gjennom den kontakflate han der har skaffet seg funnet fram til noe av det folk særlig har behov for i den kristne sangen: nemlig tekster som understreker at Jesus tar seg av den ene.

Det er en rekke nyere sanger på denne platen. Den forrige ble mottatt med glede, og forlaget har forstått at mange venter på fortsattelsen.

Musikerne er hentet fra Kristiansand og Stavanger. Alle opptak er gjort i Gimlekollen Studio. Tekniker: Kåre Eikli.

Amy Grant
«Straight ahead»
Myrrh 1159 (Master Music)

Amy Grant er vår tids mestselgende gospelartist. Hennes forrige LP, «Age to age» skal visstnok ha solgt over 1 million eksemplarer. Etter en slik suksess satses det selvfølgelig maksimalt på oppfølgeren. Og resultatet på denne plata er da også topp lyd kvalitet, første klasses musikere som alle gjør en glimrende jobb. Hun synger noe røffere på denne platen enn på den forrige. Dette er et helstøpt produkt, men det som ofte er det svake punktet, nemlig tekstene er det også her. Tekstene blir for nøytrale og intetsigende. Og dette trekker også denne produksjonen ned.

BjL.

Leon Patillo
«The sky's the limit»
Myr 1167 (Master Music)

Personlig har jeg bare hørt Leon Patillo live en gang. Det var i Oslo under en konsert med Crouch. Den gang kompetet han seg selv med et el-flygel og fikk en masse lyd ut av det. På denne plata spiller han alle instrumenter selv (trommer, bass, piano pluss synthesezere). Alle titler har han skrevet selv. Han er opptatt av å hylle Jesus og tilbedelse preger innholdet og stilen i sangene. Hans varme stemme som han tidligere bl.a. har brukt som vokalist med Carlos Santana, formidler sangene og tilbedelsen på en personlig og fin måte. En plate verd å lytte til.

BjL.

BØKER:

Din for evig
av Margaret Hardisty
Utvalgte Bøker

En aktuell og spennende bok er nettopp kommet ut på det nye forlaget UTVALGTE BØKER. Boken heter DIN FOR EVIG, og det heter at det er en bok som vil hjelpe ektemannen å forstå sin kone.

DIN FOR EVIG er ikke en bok med fine, psykologiske og teologiske teorier. Den går derimot rett på sak og setter fingeren på hvordan forholdet mellom mann og kvinne arter seg i praksis. Den gir oss et gløtt inn bak hustruens ytre og har mange gode råd og tips for hvordan ektemannen skal kunne behandle henne med størst mulig kjærlighet og omtanke.

Menn har ofte sine egne ideer om hva kvinnen liker og hvordan hun vil behandles. Denne boken viser at disse ideene ikke alltid holder stikk. Mandighet er ikke alltid det mannen tror det er, og ekte romantikk er slett ikke å forakte.

Ekteskapet er en kunst som må læres – det viser ikke minst dagens skilsmissestatistikk. Og DIN FOR EVIG er en fin lærebok for alle menn som vil erkjenne at de ennå ikke er fullkomne på dette området. Den er svært åpenhjertig og tar blant annet for seg sex, fare for utroskap, kvinnens og mennens ytre, den ideelle hustru og den ideelle ektemann. Og som en rød tråd gjennom det hele går troskap mot Bibelens ord. Boken er altså moderne i den forstand at den er åpenhjertig, men er solid forankret i Skriftens eldgamle sannheter.

Det er en glede å anbefale denne boken.

Jan Kristian Viumdal

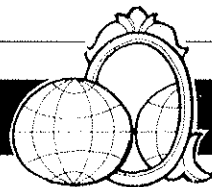
Kristne Bokhandlere som har Hvetekornet:

Bodø Kristlige bokhandel, Bodø.
Filadelfiaforlagets Bokhandel, St. Olavsgt. 24, Oslo 1.
Gledens Kilde, Akersgt. 65 b, Oslo 1.
Gnisten Kr. bok og musikk, Nymosvingen 2, Lillehammer.
Hjelpemiddelsenteret, Borgundvn. 13, 6000 Ålesund
Kristen bok og musikk A/S, Øvre Langgt. 50, Tønsberg.
Kristen bok og musikk, 2420 Trysil.
Nordmøre Kr. bok og papir, Langvn. 19, Kristiansund.
Marken bok og musikk, Lunagårdsgt. 9, Bergen.
Metodistkirkens bokstue, Hvitvingfoss.
Mie bokhandel og musikk, Storgt. 18, Sandefjord.
Nomi bok og papir, Storgt. 8, Molde.
Nomi bok og papir, Kongensgt. 26, Trondheim.
Norrøna bok og papir, Liegt. 3, Skien.
Smyrnasentralen, Lybekkergt. 1, Oslo 1.
Sunnhordaland bok og misjonssentral, Stord.
Udd-Johabsen og Hals, Hegdehausvn. 12, Oslo.
Knut A. Høyer, Østregt. 4800 Arendal.

Vi vil anbefale våre lesere å støtte den kristne bokhandelen, besøk den jevnlig å få med deg aktuelle nyheter.

Dersom HVETEKORNET ikke finnes i salg på ditt hjemsted, så anbefal bokhandlere eller menighetskiosker og ta det inn. Der hvor bladet finnes blir det solgt mange hver måned.

God avanse for alle kommisjonærer og selgere, kontakt oss pr. brev eller telefon.

400 menighetsmedlemmer i fengsel

Det er heldigvis noe helt spesielt at 400 medlemmer av en pinsemenighet sitter i fengsel, men i Sao Paulo i Brasil er det faktisk tilfelle. Nå er det ingen kristenforfølgelse i dette landet. De 400 er nemlig blitt kristne under fengselsoppholdet. I selve fengslet er det fem lokaler til å holde møter i, og ute i fengselsgården er det bygd en dåpsgrav. De nye kristne oppfører seg så fint at de får kortet ned straffen sin, og flere reiser nå som predikanter.

Menigheten i Sao Paulo har lenge hatt virksomhet i dette store fengslet med 6000 fanger, men det er først i de siste årene at det har vært en slik framgang. Den aller første som ble døpt, var dømt til 20 års fengsel. Mannen ble fullstendig forvandlet og flere ganger ble straffen satt ned. I dag er han en fri mann.

Fengselsledelsen er svært glade for det arbeidet pinsevennene driver.

Fra «Santalen»

Misjon og kvinnefrigjøring

Muhammedanske kvinner i Kamerun sier av og til rett ut at de misunner de kristne kvinnene deres frihet. I samfunnet blir jentene lært opp til å adlyde, tåle, tie stille og akseptere det de ansvarlige bestemmer uten innvendinger. Sjefens råd består av menn, viktige avgjørelser blir tatt av menn, menn går i moskeen for å be, de alene deltar på muslimske festdager, mens kvinnene sitter bak haremsmurene og stiller i stand festmåltidet, som selvsagt også bare er for menn.

Misjonær Konstane Raen, som arbeider for Det norske misjonsselskapet i Kamerun, mener det er uforståelig på bakgrunn av forholdene i Kamerun å påstå at kristendom er kvinneundertrykkende. Er det noen som har greid å utfordre kvinnene til innsats og ansvar, så er det kirken, skriver Konstane Raen i Misjonstidende. På det lokale plan lærer de kristne kvinnene å lede, ta ansvar, forkynne og passe pengekasen. At kvinner drar avsted på møter uten at menn passer på dem, er et paradoks i samfunnet. Ja, ikke bare det: At mennene finner seg i å passe ungene mens konene er borte, finner folk enda mer utrolig. Evangeliet har gitt de kamerunske kvinnene menneskeverd og likeverd, framtid og håp, mener Konstane Raen.

Kirken og sporten

Skal en dømme ut fra frammetallene, var aktivitetene i den svenske kirken i fjor dobbelt så populære som alle sportsarrangementer til sammen. Kirkelige tilstelninger ble besøkt av 21,5 millioner mennesker, mens sportsarrangement bare hadde 10 millioner tilskuere. Likevel går ca. halvparten av den svenske befolkningen aldri i kirken. Den svenske erkebiskopen Bertil Werkstrom sier: – Vi har merket en forandring. Det går en åndelig oppvåkning over Sverige i dag.

Fra «Christianity Today»

Imponerende vekst

En forskningsrapport som John Thomas Nichol, professor i historie ved Bentley college i Massachusetts, USA, har lagt fram nylig, sier at pinsevekkelsen er blitt et av de to trossamfunn som vokser hurtigst på den vestlige halvkule.

Nichol poengterer særskilt framgangen i Nord-Amerika, Syd-Amerika, Skandinavia og Sovjet. Han beskriver pinsevekkelsens vekst i de ulike kulturer og samfunns-lag som imponerende. Av de ting som har betydning for pinsevekkelsens framgang, nevner han fellesskapet, betydningen av den enkeltes engasjement, et gudstjenesteliv fylt av varme, en atmosfære av forventning, og ikke minst troen på Den Hellige Ånds kraft.

Medlemstallet i USAs Assemblies of God (verdens største pinsesamfunn) er på verdensbasis blitt fordoblet i løpet av de siste seks årene. Man har nå misjon i 110 land. Dermed er også Assemblies of Gods misjonsengasjement det hurtigst voksende av alle i verden. De har for tiden 1220 misjonærer i aktiv tjeneste.

Fra «Santalen»

Troskonferanse i Uppsala

4000–5000 personer deltok på troskonferansen som Livets Ord Bibelcenter arrangerte i Uppsala i august i år. I undervisningen ble emner som evangelisering, tro, utsæd og høst, hvordan Jesus bygger sin forsamling, Guds herlighet og en vanlig dag i en kristens liv tatt opp.

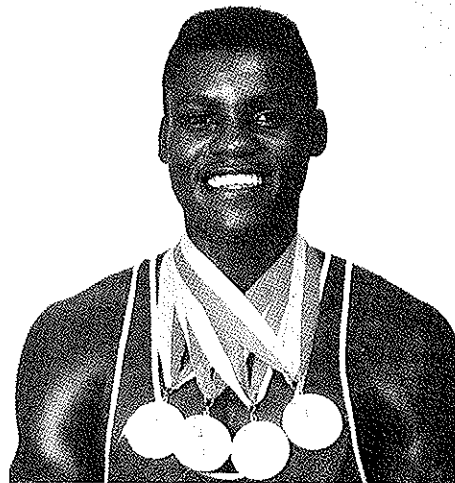
Flere av forkynnerne hadde profetiske budskap til det svenske kristenfolket: Ulf Ekman fortalte at han og flere med ham, hadde fått fra Gud at denne sommeren ville bli avgjørende for det åndelige klimaet i landet. «Kristne i Sverige må velge om de vil gå med Herren eller gli inn i skyggen.» Billye Brim fra Tulsa, USA, profeterte: – «Autoriteten i navnet Jesus kommer til å åpenbares for Sverige denne uken på en måte som den aldri har vært åpenbart før. For makten og kraften i Jesu navn kommer til å støte djevelen fra himmelrommet og steder i dette landet der han har hatt herredømme lenge. Om en tid kommer troende i dette landet til å vandre i en kraft som de aldri har opplevd tidligere.» I et senere møte sa hun: – «Sverige er en spydspiss. Møter og konferanser som disse kommer til å bli holdt

rundt hele verden. Men dere er en spydspiss. Dere er lengst framme her oppe i nord, og Gud har forløst noe nå som skal flyte til hele verden.»

John Osteen sa: – «Jeg opplever noe spesielt i Sverige. Jeg opplever at Gud virkelig er i bevegelse i dette landet.»

I løpet av de fem dagene med undervisning ble 50 personer frelst og hundretalls ble døpt i Den Hellige Ånd og helbredet.

Fra «Hemmets Vän»

Gullmedaljene forgår

«– Gullmedaljene forgår, men ikke troen på Jesus.» Dette sier Carl Lewis, verdens raskeste mann, som vant fire gullmedaljer under OL i Los Angeles i sommer. Han ble kristen i 1981 da Willie Gault, en annen amerikansk friidrettsstjerne, tok ham med på et møte under et friidrettsstevne. Kvelden etter tok Carl med seg sin søster Carol på møte, og hun også mottok Jesus. Carol og Carl Lewis er ikke de eneste kristne blant de amerikanske friidrettsstoppene. Under VM i Helsingfors i fjor kunne en se at det amerikanske laget på 400 m hekk samlet seg i bønn før finalen. Av de 132 som var med på laget i OL, er 55 bekjennende kristne, bl.a. Valerie Brisco-Hooks som vant 400 meter, og maratonrekordholderen Alberto Salazar. De fleste av disse er med i en organisasjon for kristne idrettsutøvere, «Lay Witness for Christ», som har 3800 medlemmer fra hele verden.

Fra «Hemmets Vän»

Vekst i Nepal

Antall kristne i det lille Himalaya-landet Nepal har hatt en bemerkelsesverdig vekst de siste fire eller fem år. For fem år siden visste en om ca. 500 kristne i Nepal, mens antallet i dag er 15 000, rapporterer David M. Howard fra World Evangelical Fellowship etter sitt besøk i Nepal. Veksten i den kristne menighet har utløst alvorlige forfølgelser i dette landet som alt overveiende er preget av hinduismen. Kristen dåp er ulovlig og kan straffes med inntil seks års fengsel. Likevel fortsetter den kristne menighet med massedåp en rekke steder.

Fra «Misjonssbladet»

Dobbel benådning

Finske Eeva dro til Thailand på ferie for å hvile ut. Det som skulle være en vanlig ferie, dro ut til to måneder før hun tok til å tenke på hjemturen. Grunnen til at hun ble så lenge, var Thailands billige narkotika. Eeva hadde begynt å røyke hasj som 17-åring, og da hun flyttet til Stockholm 20 år gammel ble det stadig mer stoff.

Hun var redd for å bli «hekta», og bestemte seg for å slutte når hun kom hjem igjen. «Gud, om du virkelig finnes, så hjelp meg! Jeg vil være din datter og få kjenne hva virkelig kjærlighet er,» bad Eeva mens hun var på en øy utenfor Bangkok. To uker senere kom bønnesvaret, om enn ikke slik hun hadde tenkt.

12. mars 1981 ble Eeva tatt i tollene med 15 gram heroin i kameraet. Hun ble arrestert og satt i varetekt. Til tross for at hun ikke var noen storforbruker av narkotika, fikk hun avvenningsproblemer. Men med hjelp av sovemedisin kunne hun sove bort det meste av ubehaget.

Snart ble Eeva overført til Lard Yaon-fengslet utenfor Bangkok. Her sitter 1600 kvinner fengslet under elendige forhold.

Rett etter at hun kom til dette fengslet, fikk hun kontakt med finske misjonærer. Ved det første besøket fikk hun et ny-testamente. «Jeg begynte å lese i det med en gang, det var jo det eneste jeg hadde å lese i,» sier hun. «Første gangen jeg leste, virket teksten tørr og kjedelig, men da jeg tok det fram tredje gangen begynte innholdet å leve. Jeg så meg selv i Bibelen, og jeg begynte å be og lese regelmessig.» De andre fangene ertet henne for dette, men hun fortsatte fordi det gav henne fred i hjertet. Etter hvert merket de andre en forandring hos henne. «Hva går det av deg? Du smiler jo når du legger deg,» sa de. «Jeg har det så bra fordi Jesus bor i mitt hjerte,» svarte Eeva.

8 måneder satt Eeva i fengsel før saken hennes kom opp for retten. Dommen lød på 16 år og 8 mnd. «Jeg gråt bittert da jeg hørte dommen, men etter en liten stund hørte jeg Guds stemme. Hvorfor gråter du, sa Han, du er jo ikke ensom lenger. Jeg sluttet å gråte og fikk tilbake min sjelefred,» forteller Eeva.

Etter hvert fikk hun slik trang til å fortelle de andre fangene at selv om en sitter i fengsel, kan en være trygg og glad fordi Gud har kontrollen likevel. Det var mange barn i fengslet (mødre får ha barna sine der til de er 3 år), og Eeva lærte dem noen barnesanger. Disse sangene førte til at flere av mødrene ble frelst og i sin tur begynte å vitne for andre.

Ukens høydepunkt var fredagene da hun fikk besøk av sine kristne venner. Besøkene varte bare 10–20 minutter, og de måtte snakke sammen gjennom gitter. Det som gav henne størst kraft til å make påkjennin-gene i fengslet, var vissheten om at hun ikke var glemte, men at mange rundt om i hele verden ba for henne.

19. desember 1983 ble Eeva kalt inn til fengselsdirektøren. Beskjeden var: «Du er fri nå!» – «Jeg slapp ut med en dobbel benådning i lommen. Mine synder var tilgitt, og min skyld var sonet og benådet.»

Fra «Korsets Budskap»

Finske Eeva ble fengslet for heroinsmugling i Thailand, men kom hjem frelst.

Misjonsforbundets jubileumskonferanse

Misjonsforbundets hundreårsjubileum ble feiret i Oslo i sommer.

I åpningsmøtet talte Frank Mangs. «Jeg vil ikke dvele ved fortiden,» sa han til de 1200 tilhørerne. «Jeg er opptatt av at evangeliet må nå videre.» Han etterlyste den atmosfære som kjennetegnet tidligere tiders møter, og hevdet at den var avgjørende for at sjeler ble frelst. Høydepunktet i møtet ble da misjonsforstander Bjørn Øyvind Fjeld gikk på talerstolen etter prekenen, og ba om Mangs forbønn på vegne av den yngre ge-

Under Det norske misjonsforbunds 100 års-jubileum, ba misjonsforstander Bjørn Øyvind Fjeld om forbønn fra Frank Mangs, på vegne av den yngre generasjon.

Kirkevekst i Guatemala

C. Peter Wagner sier at dette landet er en retningsviser for kirkevekst i verden i dag. Han var en av hovedtalerne på en stor konferanse, Amanecer 84, som nylig ble holdt i Antigua. Hans inntrykk av denne konferansen er at den var en av de største kirkevekst-begivenheter som noen gang har funnet sted.

Hvorfor? Fordi mer enn 400 menighetskirkesamfunnsledere møttes i fullkommen enhet. De møttes for å planlegge hvordan de skal nå sitt felles mål: Å gjøre Guatemala til en 50 % evangelisk nasjon innen 1990. 25 % av befolkningen er allerede evangelisk kristne, og deres mål innebærer at «halvparten av dette folket vil være troende om 6 år,» sier Wagner.

nerasjon – en gripende illustrasjon på hvor nødvendig det er med bro mellom fortid og nåtid, mellom gammel og ung, for å nå videre ut med evangeliet.

Misjonen hadde sitt eget møte torsdag kveld. Gjester fra landene Misjonsforbundet driver misjon i, var til stede, og misjonssekretær Egil Torp i Hong Kong hilste forsamlingen pr. telefon. I kollekten som ble tatt opp, kom det inn 105 000 kroner kontant, pluss smykker for 14 000.

Visjonærenes kveld var ungdommens kveld. Brødrene Hans Inge og Håkon Fagervik stod for dette møtet. «Vil du bli visjonær?» var Håkons utfordring. Mange tok imot utfordringen, og kom fram for å innvie sine liv til tjeneste for Jesus.

Albert Nordengen inviterte til fest i Rådhuset, og 1900 misjonsforbundere, gjester og representanter møtte opp. Her ble det mye ros og lykkeønskninger til jubelanten. Den største rosen kom vel fra statskirkens representant, biskop Georg Hille, som uttrykte seg slik: «Jeg opplever Det Norske Misjonsforbund ikke bare som «Enhetstolket», men jeg har lyst til å gj dere «kjælenavnet» Jesus-folket. Det fordi dere alltid er så ensidig sentrert om Jesus Kristus og kallet til omvendelse til Ham.»

Jubileumskonferansen ble avsluttet i Ekeberghallen med pastor- og misjonærinnvielse, en avslutning som passer for en livsfrisk og visjonær hundreåring.

Fra «Misjonsbladet»

Virgilio Zapata, kirkehistoriker, tror at dette målet er «godt innen for rekkevidde. Amanecer 84 har ikke forlangt av oss at vi skal fornekte våre særtrekk som menigheter eller kirkesamfunn. Vi står fritt til å marsjere under våre egne faner, men poenget er at vi vil marsjere sammen herfra! Det gjør det mulig for oss å nå denne nasjonen.»

Fra «Global Church Growth»

Ny generalsekretær i Kirkenes Verdensråd

Hvem er Emilio Castro, mannen som overtok som generalsekretær i KV etter Potter?

Castro er opprinnelig fra Uruguay, men har på grunn av de politiske forholdene der ikke vært i sitt hjemland siden 1972. Siden 1973 har han vært leder for Kirkenes Verdensråds misjonsavdeling. Lenge var han i tvil om det var rett av ham å ta imot jobben som generalsekretær i KV fordi han da ikke kunne flytte tilbake til Sør-Amerika som han føler et spesielt ansvar for.

Han kommer fra en vanlig, fattig arbeiderfamilie, og ble døpt i den romersk-katolske kirke. Tidlig kom han i kontakt med metodistenes barne- og ungdomsarbeid. Her ble han som han selv sier, «omvendt – ikke fra en kirke til en annen, men til Kristus». Ettersom det var hos metodistene han kom fram til en personlig tro, har han siden funnet det naturlig å forbli der, og har blant annet tjenestegjort som pastor i metodistkirker i Uruguay.

Personlig er han opptatt av at de kristne kirkene må stå sammen i arbeidet for å sikre rettferdighet og fred i verden. Han forstår den kristne enhet først og fremst som enhet i handling. I et intervju med IPS sier han: «Vi kan ikke slå oss til ro med hvordan kirken ser ut i dag eller tillate at verden fortsetter under de nåværende forhold. Kirkene må tenke på problemene på globalt nivå, hvordan de kan bekjempe sult, undertrykking, rasisme og alt som innebærer utbytting av menneskene. Overalt må kirkene stå sammen med dem som ikke har noen makt.»

På spørsmål om han støtter frigjøringssteologien, svarer han: «Mange av frigjøringssteologene i Sør-Amerika er mine personlige venner. Deres kamp er min kamp. Frigjøring er et sentralt tema i evangeliet. Jeg prøver å gjøre frigjøring til en sentral del av alt jeg forkynner.»

Castro blir betegnet som en som uttrykker seg med myke ord, altså en utpreget diplomat. «Verken kommunisme eller kapitalisme kan med rette kalles kristendom,» sier han. Han er tilhenger av ikke-voldelige metoder i kampen mot fattigdom og undertrykkelse og er imot frigjøring ved vold.

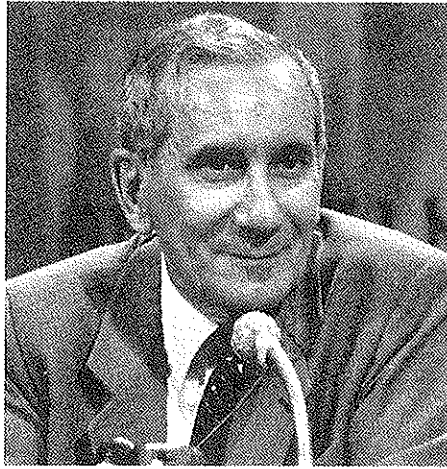
Time avslutter sin kommentar til valget av Castro slik: «Om Castro kan bygge bro over klyften mellom liberale og konservative i KV, gjenstår å se. Men han har i alle fall begynt å demonstrere sine gaver som snar-tenkt diplomat.»

Fra «Banneret», «Hemmets Van» og «One World»

Skifter Kirkenes Verdensråd kurs?

I de senere årene har den økumeniske organisasjonen som representerer 301 kirker – både protestantiske, anglikanske og ortodokse – med over 400 millioner medlemmer, tilsynelatende blitt mer opptatt av humanitære saker som rasisme og undertrykkelse enn av åndelige spørsmål.

Det er en vanlig oppfatning at under Potters tid har KV styrt lenger og lenger mot venstre. Han har stått for den såkalte «frigjøringssteologien», og støttet marxistiske frigjøringsbevegelser i kampen mot under-

Den nye generalsekretæren i KV, metodisten Emilio Castro.

trykkelse. Dermed har han indirekte støttet den sovjetiske kommunismen.

Christianity Today har nylig hatt en lengre artikkel der de har prøvd å analysere KVs holdninger. Her blir det hevdet at de ikke har gitt noen klar stadfestelse av Jesu guddommelighet, og at troen på forsoningen gjennom Jesus Kristus har gått tapt. I stedet har troen på at alle blir frelst, uansett religion og moral, blitt en standardlære. I sitt sosiale engasjement har KV vært ivrig til å fordømme høyreorienterte styrers overgrep, men har stilltiende godtatt overgrep fra venstreorienterte regimer, ja, endog motsatt seg forsøk på å arbeide for menneskerettighetene i disse landene.

I den samme artikkelen blir det også trukket fram en del ting fra den siste verdenskonferansen som tyder på at KV er i ferd med å endre kurs. Blant annet fikk de evangeliske kirkene større plass, og de ble lyttet til. Bibelundervisningen fikk også større rom.

Om disse svake tegn til forandring vil forsterke seg med Castro som leder, vil tiden vise. Det kan jo hende at kursen virkelig legges om slik at seglet får fylles av de vinder som blåser i verden til fornyelse og virkelig frigjøring. Løftet om åndsutgydelse i de siste tider, gjelder jo alle.

Fra «Hemmets Van» og «One World»

Khomeini åpner veien for kristendommen?

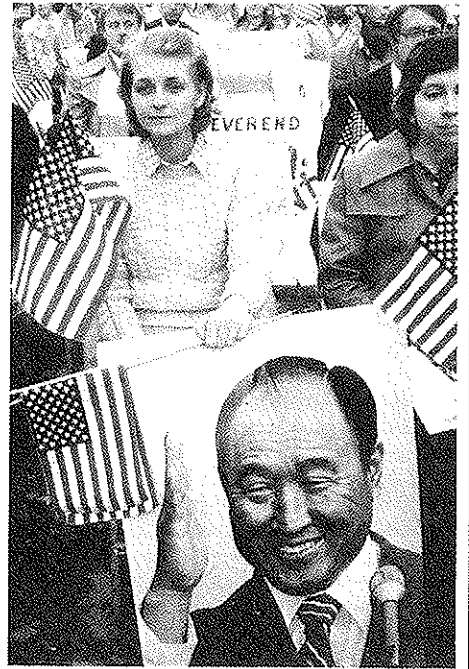
Ayatollah Khomeini viser folket i Midt-Østen islams virkelige ansikt. På den måten bereder han kristendommens vei til muslimer.

Dette sier Kundan La Massey, en pakistaner som bor på Kypros og leder Campus Crusade for Christ i Midt-Østen. I Midt-Østen driver denne organisasjonen hovedsaklig med å sende kristne radioprogrammer. Hver måned får de 800–1000 lytterbrev.

– Khomeini viser folket hva islam virkelig er. Kvinnene må gå med slør. Barna blir sendt ut i krigens minefelt i troen på at om de blir sprengt i luften, kommer de til Paradis.

– Dette har ført til en åndelig søken hos mange muslimer. Mange vender seg i stillhet til kristendommen, sier Massey. De har stadig kontakt med muslimer som vil vite mer om kristendommen. Hver måned blir to, tre stykker døpt.

Fra «Evangelii Härold»

Moonsektens leder dømt

Sun Myung Moon, grunnlegger og leder av Unification Church (Den forente familie), har fått en dom på 18 måneders fengsel for skatteunndragelse. Han har ikke oppgitt og betalt skatt av et beløp på 1,7 millioner dollar fordi han hevder at det er sektens penger, ikke hans private. Han anket saken til Høyesterett, og det er den som nå har idømt ham 18 måneders fengsel. Selv hevder han at han blir forfulgt av religiøse årsaker.

Om Moon ikke når fram med sin andre anke til Høyesterett, må han sone sin fengselsstraff. Trolig blir han også utvist etter at straffen er sonet.

Ulike kristne kirker og organisasjoner forsvarer Moon i denne saken, fordi den er en viktig prinsippavgjørelse som kan få effekt også for dem.

Fra «Evangelii Härold»

Prekerekorder

Billy Graham har talt for flere mennesker enn noen annen i historien. Mer enn 92 millioner mennesker over hele verden har hørt denne forkynneren. Ca. 1,2 millioner har tatt imot Jesus under hans møter.

Luis Palau, som ser ut til å være Grahams arvtager, har i løpet av 20 år talt til 5 millioner mennesker i 38 land, og 200 000 har tatt imot Jesus.

Fra «Evangelii Härold»

Kjærlighet på høyt nivå

Lasse Yngvesson, misjonspastor i Redberskyrkan i Göteborg, er en modig Herrens tjener. En håndfull prester og pastorer hadde nektet å vie et brudepar i 3000 mesters høyde av ren høydeskrekke, men Yngvesson krøp opp i kurven sammen med forlovere, ballongfører og brudeparet.

Svevende i Sveriges største luftballong i 3000 meters høyde over Göteborg viet han de to som sysler med ballonger og fallskjerm på fritiden.

Fra «Evangelii Härold»

«Helbredelse for hele legemet»

Rapport fra AGLOWS årlige stevne på Geilo.

Reportasje: Anne Hove Sunnarvik

Week-enden 31. aug. – 2. sept. var ca. 220 kvinner fra hele det sørlige Norge samlet til nasjonalt AGLOW-stevne på Hotell Haugen, Geilo. Talere var Kim Collins fra USA, nå bosatt i Vest-Tyskland, og Ingulf Diesen, som er en av de nasjonale rådgiverne for Aglow i Norge. Samlingens motto var: «Helbredelse for hele legemet», og i sin tale fredag kveld sa Kim Collins at dette mottoet har to betydninger: Helbredelse for hver enkelts fysiske kropp og helbredelse for Kristi legeme. Hun så på det som like viktig at Kristi kropp kommer i funksjon som at hver enkelts legeme fungerer. Det strålende været sto i forhold til den åndelige opplevelse mange fikk «der oppe i fjellene». Det var ransakende og oppbyggende dager og mange fikk møte Herren. Kim Collins talte fredag og lørdag, og hun begynte og sluttet med et ransakende spørsmål: «Elsker du Jesus?» – «På hvilken måte viser ditt svar seg i det praktiske liv?» Mange kristne, sa hun, har fått tilgivelse for sine synder, men de har ikke lært å tilgi seg selv. Ved at de ikke tilgir seg selv, blir en dør stående åpen, hvor satan kan sende sine piler inn. Disse pilene er f.eks. en følelse av uverdighet. Det er ikke Gud som gir oss denne uverdighetsfølelsen, det er satan, for ifølge Rom 8.1 er det ingen fordømmelse for den som er i Kristus Jesus. Hun vitnet om sine personlige opplevelser og fortalte bl.a. at hun visste at hun måtte kaste all sin sorg på HAM, men det var veldig vanskelig. Hun prøvde å finne ut hvordan Gud skulle gjøre forskjellige ting, og oppdaget at alt bare falt sammen for henne. Til slutt var det bare Gud igjen. Da kunne han møte henne og gjøre alt nytt for henne. Hun oppfordret til å tenke på en dag av gangen, tenk på *denne dagen* i dag, tjen HAM *idag*.

Søndag formiddag talte Ingulf Diesen over Sakar 4.6-7. «Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren». Han forklarte de forskjellige betydningene av ordet «kraft», og ga en del erfaringer og opplevelser fra sitt eget liv. Det var en interessant og lærerik bibeltime. Ekteparet Letta og Finn Gauseth fra Kristiansund var med og ledet i lovsang. Med på stevnet var også 5 utenlandske gjester, 3 fra Sverige og 2 fra Danmark, alle ledere for AGLOW nasjonalt i sine respektive land. Fra Danmark fortalte Inger Thomsen og Tove Mommer at det er 4 fungerende AGLOW-grupper der, og to begynner i februar 85. I tillegg er det 4-5 bønnegrupper utover landet, som er i «startgropa». I september 84 kommer det første AGLOW magasinet ut på dansk. Inger og Tove kunne fortelle at

«Letta og Finn Gauseth ledet i lovsang under AGLOW samlingene på Haugen Hotell».

kvinnene i Danmark opplever det samme som de norske AGLOW kvinnene – de blir frigjort og kan tjene Gud og mennesker på en ny og friere måte enn tidligere. I Sverige er de tydeligvis kommet lenger enn både Norge og Danmark. Miriam Knudtson, Yvonne Mathiasson og Margareta Mahl fortalte at landet er delt opp i 3 AGLOW-regioner. I løpet av de siste 2 ½ årene er det skjedd en «eksplisjon» når det gjelder Aglow i Sverige. I alt er det 40-45 grupper utover hele landet, noen av disse er riktignok enda på «planleggingsstadiet.» De opplever at kvinner fra alle kirkesamfunn møter opp, blir frelst og frigjort. Pastorene rundt omkring begynner også å bli oppmerksomme på AGLOW, de ser at det skjer noe der. Miriam fortalte at under idé og handelsmessen KVINNER KAN i Göteborg 3. – 6. mai i år, var AGLOW den eneste kristne organisasjonen som stilte ut. Messen var besøkt av 30.000 mennesker, og de delte ut 10.000 brosjyrer, bl.a. til dronning Silvia, som fortalte at hun allerede kjente til AGLOW. Hensikten med å stille ut, var å fortelle kvinnene at de ikke bare har en kropp og sjel, men også en ÅND.

Kanskje det å stille opp på messer o.l. kan være en idé for oss her i Norge også?

I løpet av week-enden var det et orienteringsmøte for kvinner som er interessert i å starte en AGLOW-gruppe. Mange møtte fram og flere kjente at tiden var inne til å gå i gang på sitt hjemsted. Visjonen er at kvinner over hele landet skal kunne komme på AGLOW møter, bli frelst, frigjort og inspirert til å tjene Gud og mennesker i nærmiljøet og hvor Herren ellers måtte lede dem. Vi står sammen med dem i denne visjonen.

«De utenlandske gjestene var med på å gi AGLOW-samlingen på Geilo internasjonalt preg. Fra venstre ser vi Miriam Knudtson, Yvonne Mathiasson og Margareta Mahl fra Sverige, og Inger Thomsen og Tove Mommer fra Danmark».

Serie av
Age M.
Aleskjær

Det nye menneske geske

Tegning: Svein Thorkildsen

Vår gjenfødte ånd

I forrige artikkel delte vi litt om at vår ånd er født på ny, vår ånd er en ny skapning fordi vi er i Kristus, Han som er det nye menneske. Da vi ble en ånd med Kristus, ble det gamle borte, det nye ble til. Det nye menneske i oss er altså vår gjenfødte ånd.

Vår gjenfødte ånd er derfor nøkkelen til å fungere: Evig liv, guddommelig liv, veller fram fra vår ånd som en kilde med levende vann (Joh 4,14). «Den som tror på meg, fra hans indre (hans ånd) skal det, som Skriften har sagt, renne strømmer av levende vann» (Joh 7,38).

Bli bevisst at du er et åndsmenneske! Du er en ånd. Du bor i en kropp og har en sjel. Du er en ånd fordi du er skapt i Guds bilde, og Gud er ånd. Det er det som gjør oss annerledes enn dyrene, og gjør at vi kan kommunisere med Gud. «Hvem vet hva som bor i et menneske, uten menneskets egen ånd? Slik vet heller ingen annen enn Guds Ånd hva som bor i Gud» (1 Kor 2,11). Dette verset bekrefter at Gud er ånd, og mennesket er en ånd.

Vi bor i et legeme, og har en sjel (1 Kor 15,44). Din ånd er nøkkelen til hele din gudsdyrkelse: Gud er ånd, de som tilber Ham, må tilbe i ånd og sannhet (Joh 4,24). Videre er kristenlivet basert på tro, og tro er et indre vitnesbyrd i din ånd: «Ånden selv vitner sammen med vår ånd og sier at vi er Guds barn» (Rom 8,16). Nøkkelordet i sann kristendom er «liv», og det er i vår ånd kilden med liv er (Joh 4,14). Det faktum at vi er «i Kristus», og at Han er i oss, blir realitet for deg når du blir bevisst din ånd. Det er nemlig i din ånd du er ett med Ham: «Den som holder seg til Herren, er en ånd med ham» (1 Kor 6,17).

Å være åndelig

Det er derfor Bibelen oppmuntrer oss til å leve et åndelig liv. Paulus skulle ønske at korinterne var åndelige. I stedet var de kjø-

Vår ånd er en ny skapning fordi vi er i Kristus. Vår gjenfødte ånd er derfor nøkkelen til å fungere.

delige (1 Kor 3,1–4, gml. overs.). Ved å leve og vandre ut fra det vi er i vår ånd, kan den «guddommelige natur» prege hele vårt liv og vesen. «Syndens og dødens lov» preger den som lever etter ytre lyster eller sjelelige reaksjoner som f.eks. sinne, hissighet og strid. Men den som lever ved det indre, skjulte menneske, lever ut fra «livets Ånds lov». Guds sæd er jo i ham, han er født av Gud! Livets Ånds lov overvinne syndens og dødens lov. Vi dreper legemets gjerninger ved ånden.

«Den slags liv som Gud lever»

Når vi leser oppmuntringen i Ef 5,1 om å ha Gud som forbilde fordi vi er Hans barn, er det «umulig» hvis vi er vant til å tenke ut fra hvem vi er i kjødet. Men når vi blir klar over hvem vi er i Kristus og hva det innebærer å

være en ny skapning, forstår vi at Paulus virkelig mener det han skriver: Gud er vårt forbilde, for vi er født av Ham, Han har gitt oss del i «guddommelig natur (2 Pet 1,4). Den engelske oversettelsen av Ef 5,1 sier: «Be imitators of God». En annen sier: «Kopier ham og følg hans eksempel» (Amplified). Guds drøm om «mennesker i sitt bilde, som et avbilde av seg selv», har blitt mulig fordi vi har del i Hans natur ved den nye fødsel.

Hver gang Ordet taler om det livet vi har fordi vi er i Kristus, betyr egentlig det greske ordet som grunnteksten bruker: «Den slags liv som Gud lever» (gresk: ZOE).

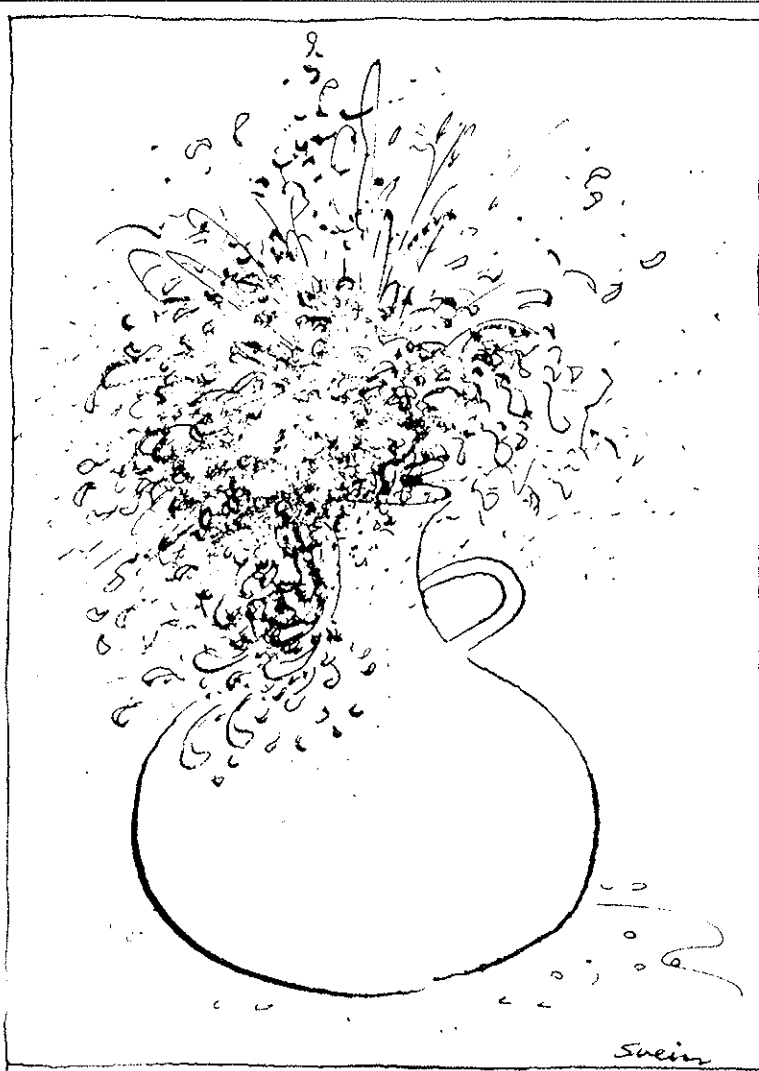
Gud har dette liv i seg. Det er Hans natur, Hans liv. Dette liv er også i Sønnen. Jesus levde ut dette så fullstendig at Han kunne si: «Den som har sett meg, har sett Fade-

Artikkel
nr. 2

GUDS MÅTE

I vår nye natur har Gud gitt oss en «kilde med levende vann som veller fram». Her er Guds kjærlighet utøst, her lever troen og her blir Ordet bevart så det kan bære frukt.

I vår gamle natur er vi «kjedlige», preget av «syndens og dødens lov».

ren» (Joh 14,9). «For likesom Faderen har liv (ZOE) i seg selv, har han også gitt Sønnen å ha liv (ZOE) i seg» (Joh 5,26). Dette er greit nok å forstå. Men den dagen det gikk opp for oss at Vi har dette liv (ZOE) i oss, revolusjonerte det hele vårt liv!

Evig liv i oss

Fordi Sønnen har liv i seg, og vi er en ånd med Ham, *har vi liv (ZOE) i oss*. «Og dette er vitnesbyrde: Gud har gitt oss evig liv (zoe), dette liv (zoe) er i hans Sønn. Den som har Sønnen, eier livet (zoe), men den som ikke har Guds Sønn, eier ikke livet» (1 Joh 5,11–12). «Jeg er kommet for at dere skal ha liv (zoe) og overflod» (Joh 10,10). «Vi vet jo at vi er gått over fra døden til livet (zoe), vi som elsker brødrene. Den som ikke elsker, er fremdeles i døden. Den som hater sin bror, er en morder, og dere vet at ingen morder har evig liv i seg» (1 Joh 3,14–15). Altså har vi som elsker, dette livet i oss.

Guds måte er vår måte

Da Jesus kom, levde Han ut det livet som Gud lever. Han viste oss hva Gud står for (Joh 1,18). Guds liv var i Ham (Joh 5,26).

Nå er Vi Guds barn i verden, nå er det vår tur til å leve ut «zoe»: «Den slags liv Gud lever». Vi er født av Gud, som Guds barn har vi Guds sæd i oss, guddommelig natur.

Derfor er ikke «menneskers måte» vår standard, *Gud er vårt forbilde* (Ef 5,1). Vi «kopierer Ham og følger Hans eksempel».

I dette lys kan vi lese en del skriftsteder med ny innsikt: «Den som er født av Gud, synder ikke. For den sæd Gud har lagt ned i ham, blir i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født av Gud» (1 Joh 3,9). *Guds måte er vår måte!* «Den som sier at han er i ham, må leve slik Jesus levde» (1 Joh 2,6). «Vi er slik som han er, midt i denne verden» (1 Joh 4,17).

«Dere har hørt at det er sagt: Du skal elske din neste og hate din fiende. Men jeg sier dere: Esik deres fiender og be for den som forfølger dere, *så dere kan være barn av deres Far i Himmelen*. For han lar sin sol gå opp over onde og gode, og lar det regne over den som gjør rett og den som gjør urett. Om dere elsker dem som elsker dere, er det noe å lønne dere for? Gjør ikke tollerne det samme? Og om dere hilser vennlig på deres egne, er det noe storartet? Gjør ikke hedningene det samme? *Vær da helhjertet og gode; slik deres himmelske Far er det*» (Matt 5,43–48).

Guds måte er vår måte! Vi er skapt som et avbilde av Ham!

Det indre menneske

Vår ånd beskrives med forskjellige uttrykk i Bibelen. Den kalles «det indre menneske»

(Ef 3,16; 2 Kor 4,16; Joh 7,38). Et annet uttrykk er «hjerlets skjulte menneske» (1 Pet 3,4 gml. overs.) Det er når dette indre, skjulte menneske får utvikle seg og bli sterkt at vi blir modne kristne. Det er med *hjerter* vi tror! Det er i våre *hjerter* Guds kjærlighet er utøst i oss ved Den Hellige Ånd. Det er i vårt *hjerter* vi skal bevare Ordet, så det blir liv og helse (Ordsp 4,18–23). Når Ordet er i oss, er vi sterke (1 Joh 2,14). Når Ordet er i oss, får vi bønnesvar (Joh 15,7). Ordet virker når det smelter sammen med vårt indre (Heb 4,2).

Det er med vår ånd vi kan tale hemmeligheter med Gud og oppbygge oss selv ved tungetale (1 Kor 14,2–4 og 14). Om du taler mye med tunger, vil du merke at tungene kommer opp fra ditt indre, fra «magen». Tungetalen kommer nemlig fra ditt indre, skjulte menneske, din ånd.

Mange kristne utvikler aldri sin ånd, men lever ved «ytre» inntrykk. De havner i eget strev, møter krav og bud, og kastes hit og dit av ytre omstendigheter. Den åndelige lever et liv ved Guds kraft, fordi han vet at kilden er i ham. Han ledes ved Guds vitnesbyrd i sin ånd, og vandrer i tro uansett omstendigheter fordi Ordet er i ham. Han er full av glede og lovsang og tilbedelse for han tilber i ånd. Hans ånd produserer kjærlighet, glede, fred, overbærenhet, vennlighet, godhet, trofasthet, tålsomhet og selvbeherskelse. Det er FRUKTEN som kommer ut av hans ånd fordi han er en gren som produserer frukt ved det iboende livet. Hans ånd bærer utstrålingen av Guds lys, Guds nærvær, Guds herlighet. Riktignok har han denne skatten i leirkar, så det blir klart at den rike kraft kommer fra Gud (2 Kor 4,6–7).

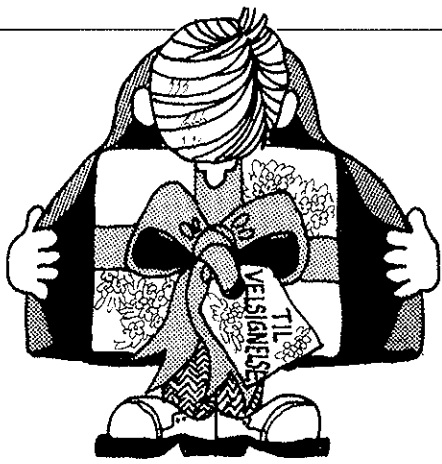
«TV 24 timer i døgnet»
Fortsettelse fra side 32

radio og TV, og når kanskje lengst av alle midler med et evangelisk budskap.

Velkommen

HDH-skolens rektor Erling Iisøe sendte hilsen med til alle HVETKORNETs lesere at de er velkommen innom for å både se og delta i TV-arbeidet. Er det noen som har produsert brukbare video-opptak er de også takknemlige om de kan få låne slike for å sende over HDH-TV. Adressen er HDH, Carolinelundsvej 25 C, DK-8700 Horsens. Det har alt vært mange fra Norge som har deltatt i skolens TV-programmer, så det var noen som lurte på om det var en «norsk menighet» som stod bak disse programmene.

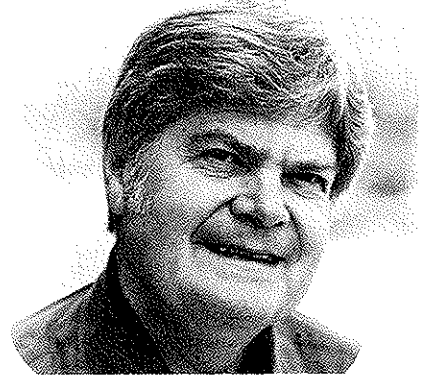
Er det noen som ønsker å bidra med nær-TV i Danmark, så har de nå mulighet for det!

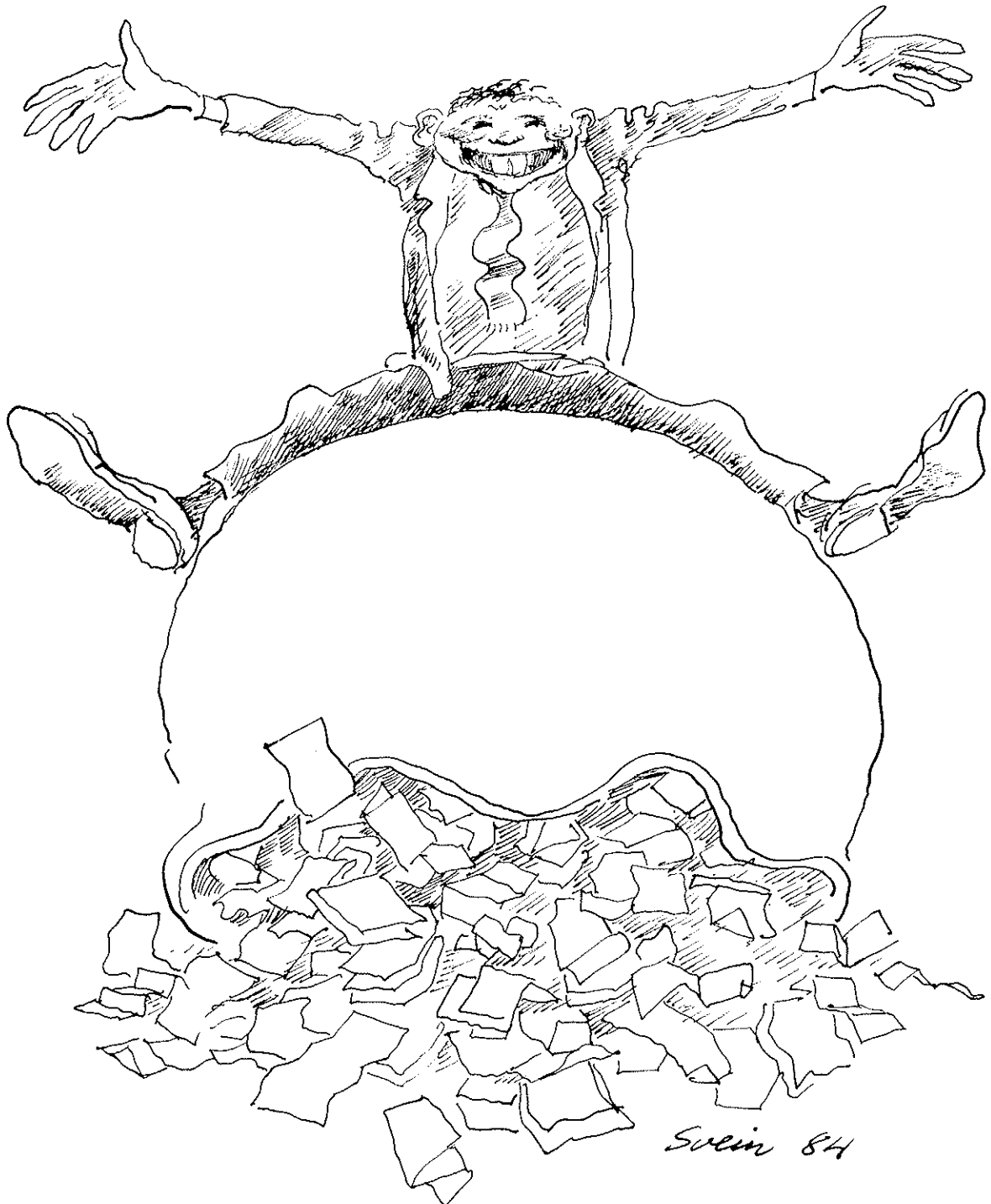
GAVEOPPDAGELSE OG KALLSBEVISSTHET

Art. 13

Tekst: Kjell Sjøberg
Tegning: Svein Thorkildsen

GAVEN TIL Å GI!

«Den som deler ut gaver, han gjøre det med godt hjerte.»

Dette er skrevet til de medlemmer av menigheten som bruker sine egne eiendeler for å møte behovene hos sine medmennsker. Bibelkommentarer viser at ordet i grunnteksten betyr å dele ut av sitt eget gods. Det samme finner vi i Ef 4,28 der Paulus oppfordrer medlemmene til å arbeide så de har noe «å gi til dem som trenger det». Samme tanke finnes i Luk 3,11: «Den som har to kjortler skal dele med den som ingen har, og den som har mat, skal gjøre det samme.»

Denne tjenesten hører sammen med en karismatisk gave og utrustning til å finansiere arbeid i Guds rike. Vi har alle kall til å gi til Guds verk, og å gi tiende er en god grunnregel for ofringen, men den er ikke ment som maksimum. Utover dette har Herren kalt og utrustet visse personer til å få en spesiell velsignelse over sin økonomi, over sin pensjon eller sitt foretak, slik at de kan tjene Herren ved å gi. Den som har denne oppgaven, kommer til å oppdage at Herren har skapt i ham en personlighet som liker å gi gaver. Der en født av en Far i Himmelen som er en stor giver, kan Hans anlegg følge med fra fødselen av og manifestere seg i Hans barn.

Gud kan ikke slutte med å gi. «All god gave og all fullkommen gave kommer ovenfra, fra lysenes Far» (Jak 1,17). «Kan han gjøre noe annet enn å gi oss alle ting sammen med ham?» (Rom 8,32). Jesus gav sitt liv av fri vilje (Joh 10,18). Han for opp i det høye, til menneskene gav Han gaver (Ef 4,8).

Alle disse artiklene handler om hvordan Herren gir gaver til sin menighet. Denne natur som uavbrutt gir til menigheten, har Herren på en spesiell måte lagt ned hos visse personer. Herren vil manifestere alle sidene i sin natur og sin personlighet i sin kropp som er menigheten. Uten disse gavegivere og finansierer hadde vi ikke hatt helheten i Kristi kropp i dag.

Bruk av givergaven

Jack Hayford beskriver hvordan gavegivingen skal anvendes:

«1. Lytt til Den Hellige Ånds røst, hvisken og impuls som virker fram medkjensle, ansvar og omsorg i ditt hjerte. Ånden føder uselvishet.

2. Vent på Herren. Sorter bort skyld og fordømmelse, slik at Guds fred og følelse av ansvar pga. kjærlighet kan få plass i ditt hjerte.

3. Lær å kjenne Herrens ubegrensede ressurser. Med alt Han gir, har Han som mål at det skal vokse hos den som mottar det. Vi må lære oss å frigjøre Hans ressurser av muligheter. Men før vi kan frigjøre disse ressursene gjennom tro, må vi lære å kjenne mulighetene i Hans person.

4. Lær deg å handle i tro. Ved å bruke gaven til å gi i tro, kommer du hele tiden til å bli mer brukbar. Slik kan ditt liv bli en triumfvei for Herren inn i alle menneskelige behov der det er bruk for en kanal til å formidle Guds ressurser.»

Lede ofringen

Jesus hadde evnen til å få folk til å ofre sine eiendeler for å betjene Ham og Guds rike. Den gaven gir Han til noen lemmer i sin kropp. Erfaringen viser at det finnes personer som har en spesiell evne til å lede mennesker i ofring.

For noen år siden var jeg med i en misjonskonferanse der det viste seg at en amerikaner hadde en spesiell evne til å frigjøre Herrens ressurser for misjonen. Jeg ante at det fantes en hemmelighet i hans liv, og da vi ble alene i bønneteltet, bad jeg ham fortelle hva Herren hadde lært ham.

Han viste meg følgende vei:

1. Be mye innfor ofringen. Midler frigjøres gjennom bønn og faste. Dersom dere skal ha en misjonskonferanse for å samle inn midler til misjonen, så forbered offerhøytiden lang tid i forveien gjennom bønn.

2. Når du ber, skal du være konkret. Spør Herren hvor stor sum du skal be løs. Få rede på hvor stort behovet for midler er til de forskjellige misjonsprosjekt. Herren kommer til å gi deg tro for en konkret sum.

3. Spør Herren hvor mye du skal ofre selv. Det er også en sak som tilhører forberedelsen for at du skal kunne stå innfor menneskene og tale for offeret. Hvor stort skritt i tro skal du ta selv? Denne amerikanske pastoren hadde seks måneder i forveien fått tro for hvor mye han selv skulle ofre, og hadde fått se hvordan Herren hadde gitt ham de pengene han skulle gi. Når en holder offertale, kjenner folk det på seg om den som taler, mener alvor, om han er beredt til å satse selv. Om du tar et stort trosskritt selv, kommer du også til å få andre med deg i å ta trosskritt.

4. Følg Herrens instruksjoner. Det kommer en lydighetsprøve. Når Herren skal samarbeide med oss, prøver Han vår lydighet. Da Israels barn skulle innta Jeriko, mottok Josva trosinstruksjoner om hva de skulle gjøre, hvordan de skulle vandre rundt murene. Før brønderet skjedde, delte disiplene folket i grupper på 50 og 100. Følg aldri et fast mønster når offeret skal tas opp. Herren vil vise deg nøyaktig hvordan du skal gå fram. En ide fra Herren blir nøkkelen til at midlene frigjøres.

5. Bind alle de makter som vil hindre menneskene i å ofre. Heller ikke på dette området er vår kamp ikke mot kjøtt og blod, men mot ondskapens åndehær i himmelrommet. Bind materialismens ånd, penge-

begjær, gjerrighet og alle makter som kan hindre folk å ofre.

6. Frigjør Herrens ressurser gjennom en autoritetsbønn. Alt vi løser på jorden, skal være løst i himmelen. Frigjør ressurser på bankbøker, i aksjer, frigjør inntekster som er bundet i låst kapital, usikre fordringer.

Ubegrensede ressurser

«For alt hører dere til, enten det er Paulus, Apollos eller Kefas, verden, liv eller død, det som nå er eller det som kommer – alt er deres» (1 Kor 3,21–22). Mitt forhold til Kristus som medlem i den guddommelige familien gir meg arverett til Hans ubegrensede ressurser. Vi er Kristi medarbeidere, alt hører oss til. Alle de ressurser i personale, økonomi, ideer, utrustning som vi trenger for å utrette Hans vilje for verdens evangelisering, det tilhører oss.

Du er blitt rik når du er blitt ett med Jesus. Du og Jesus får leve i eiendomsfelleskap. Alt som du eier, tilhører Ham. Han kan be deg om hva som helst. Alt som Han eier, tilhører deg. Du kan be Ham om hva som helst.

Det er din tro på Kristus i konkrete situasjoner som frigjør Herrens ubegrensede ressurser. Du trenger å lære deg hvordan en tar ut ressursene i de himmelske forrådshusene. Det er ved troshandlinger. Herren trosser dem som våger å gå fram i djerv trovisshet, og som våger å be Ham om konkrete ting.

Paulus hadde denne gaven til å lede mennesker i ofringen. Les om det i 2 Kor 8 og 9. Moses, David og Nehemja var også åndelige ledere som frigjorde midler og ressurser for å bygge Tabernaklet i ørkenen, til tempelbygget i Jerusalem og til gjenreisningsarbeidet og til prestenes og levittenes underhold.

Omvendelsesmiljø - forts. fra side 47

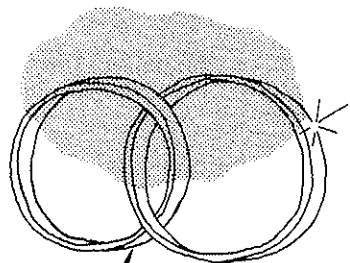
skampanjen og vekkelsesmøtene kan vise seg å bli et viktig ledd i et sunt og kraftig omvendelsesmiljø i menigheten. Den samme tankegangen gjelder en tenåringsleir med vekkelsespreg eller gospelkvelder og rokkekonsserter hvor sangerne appellerer til omvendelse og innbyr søkende. Det gjelder også kurser for ikke-kristne. Det gjelder alt omvendelsesarbeid hvor «en vinner en». Gå på! Vær frimodige! Tenk utenfra og innover. Og la for all del ingenting av det dere gjør for å vinne mennesker henge i luften. Alt må ha sammenheng, dels med menighetens liv og virksomhet, og dels med husmenighetene rundt omkring i nærmiljøene.

Dette om etablert menighetsliv utformet som omvendelsesmiljø. I de neste artiklene skal vi fortsette med husmenigheten, sett fra det samme perspektivet.

Har du spørsmål eller ønsker om emner som skal behandles i denne spalten så skriv til: Anne Hove Sunnarvik 6943 Naustdal Tlf. 057/19 548

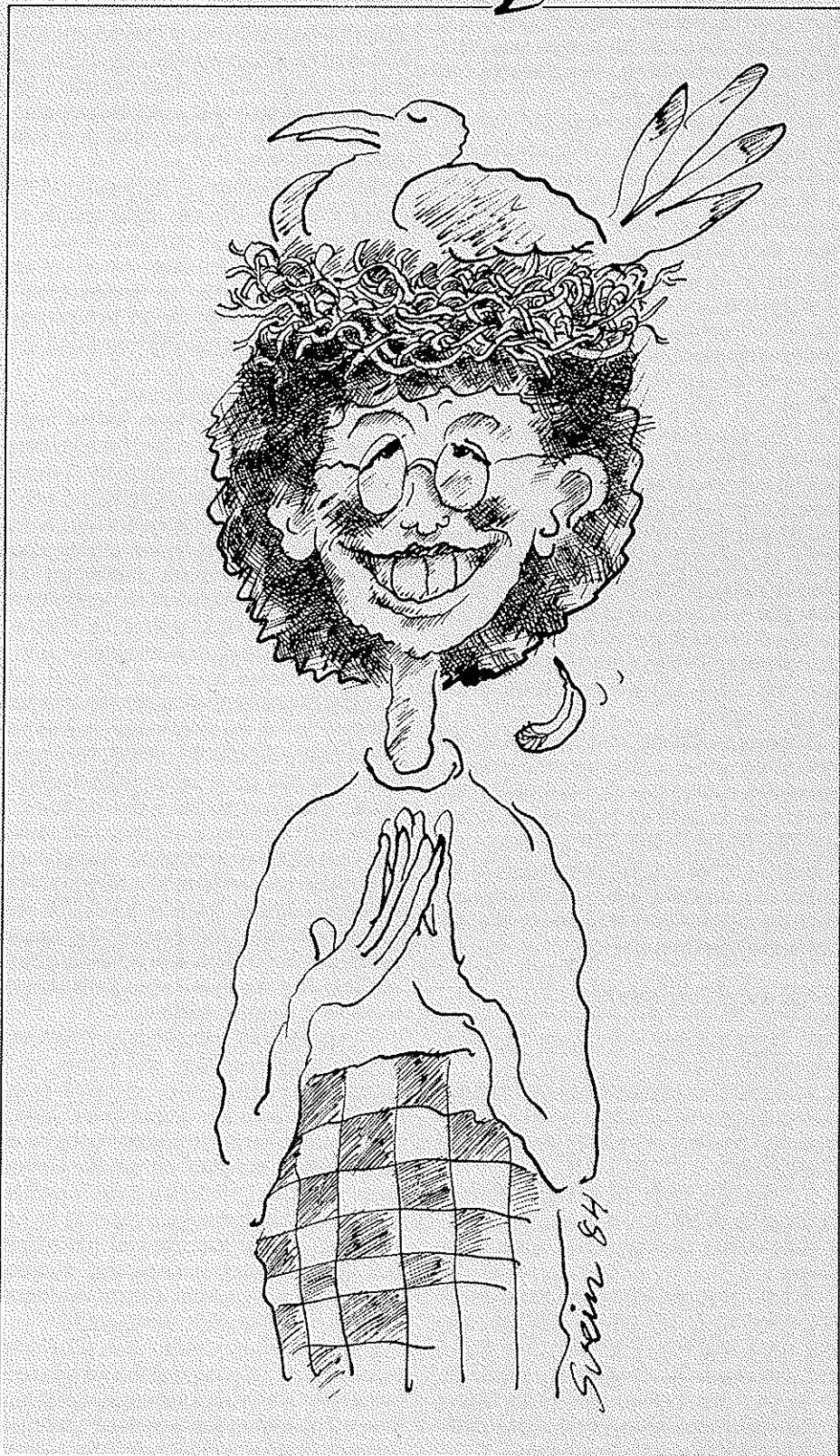
Kriser i ekteskapet

OM UTRO SKAP

I forrige artikkel, som omhandlet ros og anerkjennelse, skrev jeg at dersom mannen og hustruen tar hverandre som en selvfølge, kan det lett skje uheldige ting. En av disse uheldige ting er at det kan komme en tredje person inn i bildet.

Mannen har et ansvarsfullt arbeid som krever mye av hans oppmerksomhet og tid. Hans kone er hjemmearbeidende med små barn. Når mannen kommer hjem, har hun gått hele dagen med barna, og har et veldig behov for å snakke med et voksent menneske. Hun nærmest «kaster seg over ham» når han kommer hjem, og øser ut av seg alt som har skjedd i løpet av dagen. Dessuten er det så mange ting hun trenger: ny vaskemaskin, nye klær til vinteren, huset trenger å males osv., osv. Vi kjenner til dette noen hver. Mannen er trett etter en lang dag på jobben og vil gjerne slippe av etter middagen. Ingen av partene tenker på at den andre trenger en oppmuntring etter dagens arbeid. Mannen legger seg på sofaen og tenker på hvor mye bedre det var på jobben. Koselige kolleger som kunne dele hans tanker og som satte pris på hans innsats. Særlig er det en av kontordamene som er spesielt flink til å fortelle ham at han gjør en god jobb. Så mye bedre det hadde

Tegning: Svein Thorkildsen

vært om han kunne få litt oppmuntring. Kanskje han kunne jobbe litt overtid sammen med denne kontordamen? Det er jo mye bedre enn å komme hjem til den masete kona som aldri setter pris på ham, men som bare maser om det som skal gjøres eller kjøpes. Jo, han tror han får arbeide litt overtid. Så kan de jo gå ut og ta seg et måltid først, i fred og ro, uten mas og kjas. Han bestemmer seg for å gjøre det.

En tanke

Hun på sin side står igjen med oppvasken etter middagen. Tankene går til en av naboene. Han er enkemann med voksne barn. På grunn av en yrkesskade er han hjemmeværende. Når de treffes, har han alltid et oppmuntrende ord, skryter av barna hennes og forteller henne at hun ser godt ut. Hun kan ikke la være å sammenligne med sin egen mann som aldri har et rosende ord til henne. Kanskje hun skulle be denne naboen bort på kaffe en formiddag? Han er jo hjemme likevel. Hun bestemmer seg for å gjøre det.

Det er ingen av disse to som i utgangspunktet har utroskap for øyet. «Jeg trenger bare litt oppmuntring.» Dersom disse tankene får utvikle seg, vil det gå som det står i Jakob 1,14–15: «Den som blir fristet, lokkes og dras av sitt eget bejgær. Når bejgæret er blitt svangert, føder det synd, og når synden er moden, føder den død.»

All handling begynner med tanken. Begjæret starter i vår tanke. «Jeg har lyst på» – ros, anerkjennelse, kjærlighet. Dersom vi ikke får disse lystene tilfredsstillt hos vår nærmeste, vil mange gå til andre. «Men vi er jo kristne,» sier du kanskje. Ja, men det er ingen garanti for å gå fri for fristelser. Det er jo det Jakob skriver om. Vi blir alle fristet på den ene eller andre måten. Og den onde vel å friste oss der vi er svakest. Dersom det er lite ros og anerkjennelse mellom dere, vil den onde friste deg med nettopp slike tanker som jeg har skissert. Situasjonen vil naturligvis være forskjellig fra ekteskap til ekteskap, men dersom du føler at du vansmektet av mangel på anerkjennelse, kan du være sikker på at den onde vet å plassere en person av motsatt kjønn i din nærhet som gir deg oppmuntring og ros.

«Men kan dette forekomme blant kristne?» sier du. Det viser seg at også blant kristne forekommer både utroskap og skilsmisse. Grunnen er naturligvis at mange kristne er kjødelige. De lar seg lede av sin onde natur. De vandrer ikke i Ånden. De tar ikke sine tanker til fange under lydigheten mot Kristus.

Riv ned

Det er nødvendig her å komme inn på flere former for utroskap eller situasjoner som kan lede til at man søker andre. Men jeg vil gjerne vise deg hvordan du kan unngå å komme opp i slike situasjoner, eller om du er i en slik situasjon, hvordan du kan komme ut av den.

Som vi har sagt tidligere, begynner be-

gjæret i vår tanke. I 2 Kor 10,4–5 står det at «vi river ned tankebygninger... og tar hver tanke til fange under lydigheten mot Kristus.» For mange er dette kanskje nytt og fremmed. Men for å ta det helt konkret: Det står at Vi river ned tankebygninger. Vi er DU og JEG. Mange ber om at Gud må gjøre det – Han har sagt at Vi skal gjøre. Det er ikke Gud som skal rive ned dine tankebygninger, DU må gjøre det. Det er heller ikke GUD som skal ta hver tanke til fange, det er DU som skal gjøre det.

Hva betyr dette i praksis når det gjelder utroskap? For å gå tilbake til mannen som ligger på sofaen og tenker på kontordamen. Han kan naturligvis ikke hindre at slike tanker kommer, men når han blir klar over hvilke tanker som arbeider i ham, bestemmer han seg for at han ikke vil ha disse tankene. I stedet for at den første tanken får feste seg og bli en tankebygning, kaster han den ut. Det er DU som bestemmer hvilke tanker du skal tenke. Du kan ikke hindre at urene tanker kommer, like lite som du kan hindre at fuglene flyr over hodet ditt. Men DU kan hindre disse tankene å feste seg, på samme måte som du kan hindre fuglene å bygge rede i håret ditt. Det står at vi skal ta hver tanke til fange under lydigheten mot Kristus. Kan du være lydig mot Kristus samtidig som du tenker på en annen kvinne? La oss begynne å ta Guds ord på alvor. Jesus sa: «Den som ser på en kvinne med begjær etter henne, har allerede begått ekteskapsbrudd med henne i sitt hjerte» (Matt 5,28). Det samme gjelder naturligvis den andre veien også. Dersom kvinnen vi skisserte til å begynne med, dveler ved tanken på naboen, kanskje begynner å forestille seg ham i stedet for mannen i forskjellige situasjoner, er det blitt en tankebygning. Den må rives ned. Jo lenger du lar tankene dvele ved disse tingene, jo vanskeligere er det å bli kvitt dem. Hvis du tar tanken med en gang og hiver den ut av hodet ditt i Jesu navn, vil du fort oppdage at du har seier. Kanskje tanken kommer igjen, men du står fast. «I Jesu navn,» sier du, «jeg er gift med mannen min, jeg tillater ikke noe å komme i mellom oss. Jeg har lovet å være trofast til døden skiller oss ad, og det akter jeg å holde. I Jesu navn, vik fra meg Satan, med de nedbrytende tankene dine!» Du skal få oppleve at det er seier i Jesu navn.

Vende deg bort

Kan hende er du i en situasjon hvor du allerede har latt tanken feste seg, kanskje du har et forhold «på si». Du kjenner naturligvis Guds ord som sier at de som driver hor, ikke skal arve Guds rike. Du har dårlig samvittighet både overfor Gud og din ektefelle. Men du har det så godt sammen med denne nye, du kan simpelthen ikke unnvære ham eller henne. «Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir Han nåde.» Ydmyk deg for Gud og fortell hvordan det er. Be om tilgivelse, og bryt ethvert forhold til «den nye». Jo lenger du lar det gå, jo sva-

kere blir din samvittighets stemme. Du kan ha mange gode grunner for å være utro, men det er ingen av dem som holder mot Guds ord. I Ap 21,8 står det at «... de som driver hor, deres plass skal være i sjøen som brenner med ild og svovel. Det er den annen død.»

Ikke bedra deg selv. Du kan ikke være en kristen samtidig som du driver hor. Til kvinnen som var grepet på fersk gjerning i hor, sa Jesus: «Gå bort, og synd ikke mer fra nå av» (Joh 8,11). I Matt 13,15 sier Jesus at «... de må vende om så jeg får lege dem.» Mange mennesker ber Gud om tilgivelse for forskjellige synder de har begått, men de er ikke villige til å vende seg bort fra disse. Hvis jeg står og snakker med deg, og så vender meg om, vil jeg snu ryggen til deg. Dersom du gjør synd, må du vende deg bort fra synden, snu ryggen til den, dvs. slutte å utføre den.

Hemmeligheten til et liv i seier over synden er at vi lar Jesu død på korset bli vår død. Romerbrevet 6 tar for seg dette på en fin måte. I vers 22 står det at vi er frigjort fra synden. Det betyr at jeg ikke behøver å adlyde den. Når Satan kommer med sine syndige tanker, kan jeg proklamere at jeg er frigjort. Jeg regner meg som død for synden, men som levende for Gud i Kristus Jesus, som det står i vers 11.

Kanskje du er enig i at det som står ovenfor er riktig, men du synes så synd på «den nye». «Hvordan skal han eller hun klare seg uten meg?» Vedkommende har kanskje til og med truet med å ta livet av seg dersom du forsvinner ut av bildet.

Elsk Herren

Da må jeg spørre deg: Til hvem står din troskap? Hvem skal du elske av hele ditt hjerte, av hele din sjel og av all din kraft og av all din forstand? Svaret er HERREN. Du ble kanskje overrasket nå. Du tenkte jeg ville si det var din ektefelle. Men det er her hemmeligheten til seier ligger. Dersom du elsker Herren av hele ditt hjerte, av hele din sjel og av all din kraft og av all din forstand, er det ikke mer igjen i deg å elske med. «Men det står at vi skal elske vår neste som oss selv,» sier du kanskje. Ja, men den kjærligheten må du få av Herren, for Han har fått ALL din kjærlighet. Og Han gir deg ikke kjærlighet til å elske en annen enn din ektefelle med den kjærlighet en ektefelle skal ha. Du kan være helt sikker på at den «kjærlighet» du føler for «den nye» ikke er av Herren, uansett om den virker aldri så riktig. Det kan være veldig mange gode grunner for at vedkommende trenger omsorg og kjærlighet. Det trenger vi alle. Men DU er ikke den rette til å gi denne kjærligheten. Legg ansvaret for vedkommende på Herren, og si bestemt ifra at du må bryte enhver forbindelse straks. Du vil da kjenne at Herren tilgir deg, og løser deg følelsesmessig fra forholdet. Dersom du og din ektefelle har det rette forhold til Herren, vil dere sammen oppleve at Han gjør alle ting nye. Er Gud for oss, hvem er da imot oss?

– I denne spalte har vi klipp fra noe av det vi har lest i det siste, og som kanskje er verd litt ettertanke?

Gi oss lovsangen tilbake!

Middelalderens kirke tok lovsangen vekk fra Guds folk og gjorde den til en aktivitet for spesialister – solister og kor. Lovsang har blitt noe noen gjør for oss. Ledere og forkynnere underviser oss, beveger oss til avgjørelser, underholder oss, og forteller oss hvor storartet vi er. Og vi godtar det. Vi gir av våre penger, går hjem, klager og kommer tilbake for å få mer.

Lovsang derimot er ikke noe andre kan gjøre for oss eller på vegne av oss. Den er noe vi selv må gjøre. Lovsang er et verb, ikke et substantiv. Den krever handling, ikke passiv tilskuerholdning eller observering.

Lovsang er en av de viktigste tjenestene i den kristne kirke – sammen med evangelisering, undervisning, misjon, fellesskap, og indre helbredelse.

Bibelen framholder at lovsang er Gud-sentret. Gjennom lovsang uttrykker Hans folk sin takknemlighet for det Han har gjort. Vårt formål er å gi, ikke å få. Å gi pris og ofre takksigelse er det overordnede kall til kirken. Ved å gjøre dette, tjener vi Gud og gjør det vi er skapt til – å gi Ham, Skaperen, Forløseren og Dommeren den ære Han som Hans opphøyede navn tilkommer.

Robert Webber i *Christianity Today*

Frikirkene sektstemples

I kirkelig sammenheng er frikirkebevegelsen i Norge knapt blitt noe mer enn en minoritetsbevegelse noen gang. Dette selv om norske frikirkesamfunn i internasjonal sammenheng representerer verdensvide bevegelse. Dette har åpenbart sammenheng med statskirkesystemet med sin overveldende lutherske tradisjon. Til tider har dette vært tungt, som f.eks. når stillinger har vært stengt for frikirkelige pga. deres konfesjon. Som frikirkelige har vi da også vært kalt dissenterer som jo er et ord for avvikere. Vi er sett på som sekterister. Det har på et vis vært sosialt merkelig å tilhøre et frikirkesamfunn.

Vi skal medgi at dette har preget vårt syn på den Lutherske kirke. Vi synes dens privilegier mange ganger har vært vel store. Kanskje er vi noen ganger blitt vel negative og i for liten grad åpnet en vennlig hånd mot den Lutherske kirke. Den Lutherske kirke har et eget ansvar for å fjerne sektstemplet fra frikirkene. Det må statskirken gjøre gjennom sin forkynnelse og sine øvrige handlinger. I dag møter vi mange prester som har forstått dette og som handler etter det, men vi møter dessverre også lutherske prester med et stiv sinn som mer hører annet århundre til.

Bjørn Solbakken på Det Norske Misjonsforbunds jubileumskonferanse

Ensidige trosforkynnere

Det er ikke vanskelig å påvise at ubibelsk ensidighet og rendyrkning finnes hos mer

enn en representant for framgangsteologien. Disse ensidighetene som forvansker evangeliets kjerne, må motsies klart med Bibelen i hånd.

Samtidig er jeg svært forsiktig med å utsette disse personer og læresetninger for åpen kritikk i artikler og offentlige uttalelser.

En av grunnene er at om disse forkynnerne hele tiden offentlig må forsvare sine ensidigheter, blir de mer og mer låst fast i sin ubibelske rendyrkning. Vi må gi dem tid og mulighet til gjennom personlige samtaler å korrigere seg selv, og la pendelen svinge tilbake fra den ekstreme posisjon den er i nå. Men det er også en annen årsak til at jeg er så lavmelt i min kritikk av framgangsteologien. Det kan lett bli som det var da f.eks. pinsevekkelsen brøt fram. Da ble ofte kritikken rettet mot all tenkelige misbruk av tungetale i sammenhenger der den knapt fantes.

Det ble talt så mye om misbruken at gaven aldri kunne bryte fram på en positiv måte i deres egen midte. Dette kan lett skje i dag igjen. En spesialiserer seg på å kritisere trosforkynnelsen og den såkalte framgangsteologien i de sammenhenger der den «trosinjeksjonen» slik forkynnelse bringer med seg, i høyeste grad var nødvendig for å komme ut av det dødvannet forsmlingen eller kirkesamfunnet befant seg i.

Det er ikke bare den læremessige ensidigheten som er en fare for framgangsteologien. Det finnes et tilsvarende ensidig utvalg av forkynnere og lederpersonligheter. Det er nemlig helt klart at denne forkynnelsen blir båret fram av personer med en påtagelig dynamisk legning og utstråling.

Dessverre forsterkes motsetningen til de etablerte kirkene ved at «virksomhetskristendommen» også har et ensidig utvalg av lederskikkelser. Våre samfunn ledes av dyktige administratorer og lærere, men de har ofte ikke folketalens dragningskraft og utstråling.

Etter min mening er dette ensidige persongalleriet på begge sider en svært viktig årsak til spenningen mellom samfunnene og de ulike «fornyelsesbevegelsene» i vår tid.

Selvfølgelig er denne personlige utstråling og dynamikk en gave fra Gud som vi alle burde være takknemlige for. Men Gud har skapt denne personligheten for at den skal fungere sammen med andre personligheter, f.eks. de med mer analyserende eller sjelsesørgerisk legning. Derfor dukker farene opp, både i den lokale forsamling og i større sammenhenger, med en gang disse lederpersonlighetene enten blir frosset ut, eller isolerer seg selv fra resten av Kristi kropp.

Harry Månsus i «Evangelii Härold»

Ydmykende å være misjonær

Den største vanskeligheten er at det er ydmykende å være misjonær. Vi lever så nært innpå hverandre at vi ikke klarer å skjule egne svakheter, mangler og frustrasjoner. Vi blir kledd åndelig nakne i fellesskapet. I Norge kan du lukke døra etter endt arbeidstid, og gå hjem til deg selv. Men her ute flyter arbeid og privatliv over i hverandre.

Styrken og svakheten er at du ikke velger vennskap. Vi er i stor grad henvist til hverandre selv om vi også har våre innfødte venner. Det oppstår et slags søskenforhold på godt og vondt.

Misjonær Frantz Frantzen til «Santalen»

Virksom bønn

Martin Luther har sagt at den kristne kirken på jorden har stor makt og en stor gjerning å gjøre i å gå sammen i bønn mot alt som kan ødelegge den. Men den onde vet meget godt at de kristne har en slik makt, derfor gjør han alt han kan for å hindre en slik bønn. Han lar oss gjerne i fred når vi bygger kirker, gir gaver, spiller, leser eller synger og holder mange messer. Han synes ikke det er så forferdelig, tvert imot så hjelper han til så vi kan se på slike ting som det aller beste og slik at vi tror at vi med det har gjort alt. Men hvis den enhetlige og virksomme bønn forsvinner på grunn av slike aktiviteter, da har han fått det akkurat som han vil.

Evangeliene

En amerikansk bibellærer gjorde en interessant sammenlikning mellom hvordan de ulike evangeliene slutter, og fant at hvert evangelium framholder sin spesielle side ved Jesu liv og gjerning. Matteus slutter med oppstandelsen, Markus med himmelfarten, Lukas med løftet om Den Hellige Ånd og Johannes med Jesu tilbakekomst.

«Paulus og Kvinnen»

Fortsettelse fra side 27

Seksuallivet

«Dere skal ikke nekte hverandre samliv» (1 Kor 7,5). Det er i en kristen ånd å ha et harmonisk seksualliv. At det seksuelle behov er sterkere hos mannen, er kjent for de fleste. Blir han hindret, kan det føre til at hans tanker kretser om andre kvinner, og det blir et fall i hans ånd og tanke. En kristen hustru burde legge vekt på å virke tiltrekkende også på det seksuelle plan, kanskje ikke mest for sin egen del, men for sin manns skyld. Det er åndelig å tenke på hvordan man kan være til glede for sin ektefelle. Paulus så dette så viktig at han viet et helt kapittel til å omtale denne siden av samlivet.

Kristen enkemann, 48 år, 179 høy, mørk blond, ønsker brevkontakt med kristen kvinne, barn ingen hindring.

Har selv to sønner på 9 og 15 år.

Av yrke er jeg bonde!

Bill.mrk. «Enkemann»

Svar sendes Hvetekornets økspedisjon.

LES I NESTE NUMMER AV

Hvete Kornet

HAN MØTTE GUD I ULYKKEN

Som leder av et av Danmarks største varehus ble det ikke mye tid for Hans Berntsen å tenke på Gud. Men på vei hjem fra ferie i Syd-Frankrike, kolliderte de med en tankvogn på 32 tonn på motorveien i Tyskland. Sjøføren hadde sovnet ved rattet og i over 100 km i timen kjørte han inn i bilen hvor ekteparet Berntsen og deres to barn satt. Gjennom denne ulykken ble deres liv forandret til det bedre ...

KVINNER I BRANN FOR KRISTUS

AGLOW heter et nyere arbeid som kristne kvinner driver på ulike kanter av landet. Et av de stedene hvor det har skjedd positive ting utfra denne virksomhet, er Ålesund. Vi sendte vår medarbeider Anne Hove Sunnarvik dit, og i neste nummer kan du lese hennes rapportasje.

TRIUMFERENDE LOVSANG

Under en stor konferanse i Sverige så vi Jonnie Slottheden i aksjon som leder av lovsang. Det var en opplevelse å se hvordan denne tjenesten fikk hele forsamlingen inn i tilbedelse og hengivelse for Jesus. Vi tror den profetiske lovsang og henførelse som Jonnie representerer, vil få stor betydning for alle som åpner seg for den. I neste nummer forteller Jonnie om sitt liv, og vi presenterer den nye lovsangkassetten: SIGJONOT.

KAN ETABLERTE MENIGHETER FORNYES?

Vi har fått Arnfinn Clementsen til å svare på dette aktuelle spørsmål. Clementsen, som er forstander i en frikirke i Stavanger, tar opp sentrale spørsmål for dagens menigheter: Hva er en menighet? Hva med kirkesamfunnene? Hvordan vil utviklingen bli for de etablerte menigheter, og hva med de nye menigheter som vokser fram i dag? I neste nummer kan du lese den første i en serie på tre artikler om disse tema.

HVORDAN DU BLIR VEILEDER TIL MENNESKERS FRELSE!

Mange flere kunne være vunnet om den enkelte kristne lærte seg hvordan man veileder andre til frelse. Den kjente evangelisten Jim MacInnes underviser i neste nummer utfra sin lange erfaring med vekkelseskampanjer og møter hvordan man blir en veileder for mennesker som er frelsessøkende.

Dette og mye mer kommer i novemhernummeret!

**HVETEKORNET INSPIRERER OG
INFORMERER
DET SPIRER AV GODT LESESTOFF**

Du er vel abonnent? Hvis ikke, kan du portofritt bruke et av kortene på midsidene – så får du HVERT nr. direkte i posten.

Til oppbyggelse

MENIGHETEN SOM OMVENDELSES- MILJØ

I tre artikler vil forkynneren og skribenten Edin Løvås gi oss viktige sannheter om hvordan vi bedre kan vinne dagens mennesker for Gud.

Et nytt ord

«Omvendelsesmiljø» er et nytt ord. Men dere forstår sikkert hva det betyr: Et miljø hvor kristne omgås ikke-kristne, og hvor tonen og omgangsformen er slik at dette med omvendelse, frelse og ny fødsel kommer naturlig med i samtalen.

Hovedemnet for disse tre artikler er husmenigheter som utgjør omvendelsesmiljøer. Men vi skal ikke gå direkte på emnet. Først vil vi si noe om hvordan en etablert menighet eller kirke også kan bli et omvendelsesmiljø. Deretter skal vi ta for oss selve emnet som altså er husmenigheten, og det å vinne mennesker i nærmiljøet. På denne måten kan dere få tak i sammenhengen og oversikten. Dere kan se den store og samledende visjonen: En menighet eller kirke omgitt av et nett av husmenigheter. Og det er samarbeidet som er viktig her. Den store menigheten og det lille fellesskapet trenger hverandre. Vi skal også legge noe til om ekumeniske eller tverrkirkelige husmenigheter. Mange mener at disse kan få stor betydning i en kommende vekkelse.

Gudstjeneste

Tenk dere et gudstjenesteliv som ikke bare er til for de troende, men også utgjør et omvendelsesmiljø. Dette behøver ikke å bety at alle prekener rettes til uomvendte. Predikanten kan gjerne bruke de fleste søndagene til å undervise og inspirere Guds folk, men språket og behandlingen av emnet må være slik at også de uomvendte kan følge med. Resultatet av dette blir at de tenker som så: «Nå forstår jeg – det er den slags liv jeg vil komme til å leve dersom jeg blir kristen.»

Sangen og salmevalget, korets, musikkgruppens og solosangerens reportar må også være slik at uomvendte både forstår ordene og kan glede seg over musikken.

Noe av det aller viktigste er at den som leder gudstjenesten, får folk til å kjenne seg avspente og velkomne.

Forsøk så å forestille dere at det i en slik menighet finnes en flokk som vet at Gud har kalt og utrustet dem som evangelister. Her tenker vi ikke på omreisende kampanjeledere, men på vanlige menighetsmedlemmer som har fått evne og nådegave til å få kontakt med uomvendte. Slike evangelister kan forklare evangeliet slik at kirkefermede forstår det. Tenk dere så disse unge og eldre evangelistene sittende utspredt i salen under gudstjenesten. De tefter hvor ikke-kristne sitter, og søker kontakt med dem idet folket strømmer ut. I en slik kirke eller menighet vil det være bra om

Vi må alle være med å omforme gudstjenestelivet til et omvendelsesmiljø. (Bilde fra Trefoldighetskirken i Oslo.) Foto: Svein Thorkildsen.

gudstjenestene normalt går over i kirkekafe. Dette gir evangelistene muligheter til å arbeide på en naturlig og grei måte.

En evangelist har også ofte en finfølelse som gjør at han eller hun kjenner på seg når et menneske er modent for en avgjørelse. I andaktsrommet, eller i en stille krok i gudstjenestelokalet, kan de så be sammen med den som søker frelse.

Men dette arbeidet gjelder ikke bare de utpregede evangelistene. Dere må alle være med på å omforme gudstjenestelivet til et omvendelsesmiljø. Tenk utenifra og innover. Forsøk å identifisere dere med de ikke-kristne. Hva tenker de? Hva føler de? Hva opplever de? Hvilken forestilling har de av kirken? Hvordan kan vi skape et miljø som i seg selv er et kall til omvendelse?

Snakk med hverandre om dette. Snakk med pastoren og presten. Be over det, og gjør så hva dere kan for at gudstjenestelivet skal bli et omvendelsesmiljø. Dere vil etter hvert komme til å oppdage at dette kan ha avgjørende betydning for den husmenigheten dere har formet eller ønsker å starte.

Gruppevirksomheten

De fleste menigheter har grupper av forskjellige slag. Det kan være kvinneforening eller syforening, mannsgruppe, studiesirkel, bønnering, musikkgruppe, hobbygruppe, kanskje en idrettsavdeling også. En del av denne gruppevirksomheten danner et viktig grenseområde mot «verden». Her kan man treffe folk som er ganske reservert til kirken, og som knapt vil finne på å gå til en gudstjeneste, unntagen på julaften eller i forbindelse med en kirkelig familiebegivenhet. Iblant kan man høre menighetsledere uttale seg begeistret om at ikke-kristne er med i gruppene. Sjeidnere fortelles det om at noen av disse blir vunnet for Kristus. Det er tydelig at det ikke er nok med andaktsstunder på slutten av samlingene. Det som må til, er at omvendelsesarbeiderne infiltrerer gruppevirksomheten og driver målbevisst, personlig arbeid.

Et godt råd: Dere som kjenner dere kalt av Gud til en innsats på dette feltet, bør ikke ta på dere oppgaver som formenn eller gruppeledere. Dere trenger tiden og overskuddet til den personlige omgangen med uomvendte.

Det kan jo hende at noen blir skremt når de finner ut at vi er interessert i å gi dem del i evangeliet. Men på den annen side kan vi ikke ta overdreven hensyn til disse. Også gruppevirksomheten er en del av menighetens omvendelsesmiljø. For å unngå misforståelser, skal likevel dette legges til: det er bra at folk får komme sammen for å sy, male porselen, spille bordtennis eller diskutere kulturelle emner og gjøre det på kirkens område. Men ikke noen del av et nytestamentlig menighetsliv kan begrenses til

den sosiale funksjonen. Noen vil til og med hevde at svært lite er vunnet om folk deltar et helt liv f.eks. på syforeningens møter, og til slutt dør uten å ha mottatt Kristus Jesus som sin frelser.

Ungdomsvirksomheten

De aller fleste av de som kommer til tro og omvender seg, er ungdommer. Den kirke som ønsker å vinne mennesker for Gud, må altså legge det meste av tyngden ved omvendelsesarbeidet til ungdomsmiljøet. Her trengs det mange steder helt nye grep og en ny trening for evangelisering. Jo, det er bra med ledere som er flinke til å lage program og lede samlinger, men det er enda viktigere at det finnes folk som konsentrerer seg på omvendelsesarbeidet, andre som øver sjelesorg og andre igjen som underviser om hva det vil si å leve disipellivet. Og alt dette arbeidet må like mye skje på det personlige plan som fra prekestolen. En evangelist, en hyrde og en lærer (Ef 4,11) som arbeider på helårsbasis i tenåringsgruppen, innehar helt avgjørende nøkkelposisjoner i en plan som gjør menigheter og kirker til omvendelsesmiljøer.

Vekkelsesmøtet

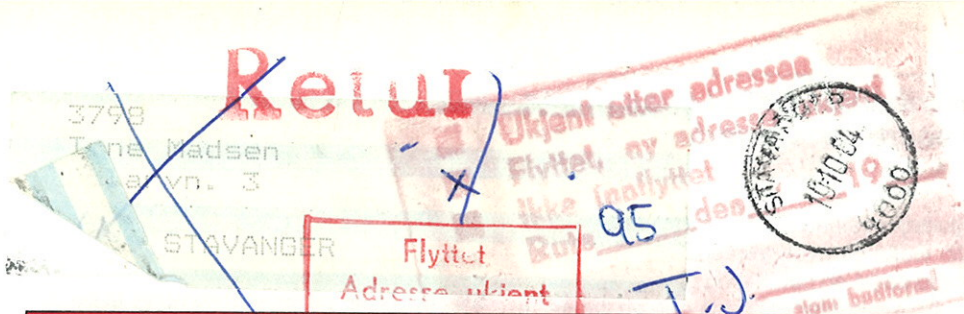
På mange steder kan det se ut som om vekkelsesmøtet ikke lenger er effektivt i kampen for å vinne mennesker for Gud. Den viktigste årsaken til dette er at vekkelsesmøtet altfor ofte er blitt isolert fra den øvrige virksomheten. Tenk dere isteden følgende situasjon: Hele året arbeider evangelister og andre Herrens disipler for å få kontakt med uomvendte. Dette skjer i forbindelse med gudstjenester og møter, i forskjellige grupper, i ungdomsvirksomheten, men framfor alt i det nærmiljøet hvor husmenigheten lever og virker. En del av disse uomvendte kommer til tro gjennom dette personlige arbeid og under påvirkning av den vanlige forkynnelsen. Men noen trenger en ekstra appell, et ekstra puff, en særskilt anledning hvor de kan ta sin beslutning og omvende seg. Disse søkende menneskene trenger nettopp vekkelsesmøtene.

Vi sier altså ikke at vekkelsesmøtet er det rette og det naturlige for alle søkende mennesker. Men vi påstår at det passer for noen, kanskje for flere enn vi innbiller oss nå for tiden. Mange menighetsledere har nemlig blitt altfor engstelige for den sterke og rett-framme appellen.

Kast fra dere denne overdrevne forsiktigheten! Har dere ikke-kristne venner som hele tiden utsetter avgjørelsen og som står i fare for å miste kallet fra Gud, så bør dere frimodig overveie å ta dem med til et reall vekkelsesmøte.

Dersom en menighet har i gang et personlig omvendelsesarbeid slik vi har skildret det, så bør altså ledelsen i menigheten overveie å kalle evangelister som er kampledere – f.eks. en gang i året. Vekkelse-

Fortsettelse side 41

RETUR
HVETEKORNET
Postboks 770
3191 HORTEN

Flytter du? Send oss da din gamle,
og nye adresse!

DET SPIRER I NORDEN

Tegning:
Bo Mørnerud

HVETEKORNET INSPIRERER OG INFORMERER!

- **LESES AV TUSENER**
- **OVER HELE NORDEN**
- **DU ER VEL ABONNENT?**

Hvis ikke gjør du slik for å få Hvetekornet hver måned:

- Riv ut et av abonnent-kortene i dette nr. og send oss dit navn/adr.
- Ring 033-44 726 - og fortell at du vil abonnere.
- Best av alt: Send inn kr. 110,- på bank- eller postgiro (se i spalten på side 2). Da kommer du *rett inn* i vårt abonnent-kartotek.

(OBS: Det er nok at du gjør EN av disse tingene.)